

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEANNE BANKS

Aşka Güven

Maddox İletişim, Brock Maddox'un her şeyiydi. Ta ki bir kadın, onunla işi arasına girene dek... Maddox İletişim'in patronu Brock Maddox sevgilisinin ihanetine uğramıştı. Aynı zamanda sekreteri de olan sevgilisi Elle Linton'la yüzleştiğinde, çok daha büyük bir sırla karşılaşacak, Elle'nin onun bebeğine hamile olduğunu öğrenecekti.

Hayatı boyunca hiçbir şeyin kontrolü dışında gelişmesine izin vermeyen Brock, Elle'ye onunla evleneceğini söyledi. Böylece hem çocuğu üzerinde hak iddia edebilecek hem de eski sekreterini gözünün önünden ayırmamış olacaktı. Ama işler planladığı gibi gitmeyecek, Brock hiç aklına gelmeyecek bir şekilde kalbini Elle'ye kaptıracaktı.

MAYA BANKS Geçmişin Ayak İzleri

Ryan Beardsley, kendisini aldatmasına rağmen Kelly'i bir türlü aklından çıkaramıyordu. Ne yapıp edip onu bulmalı ve iyi olduğundan emin olmalıydı. Uzun çabaların ardından ona ulaştığında, Kelly, küçük bir restoranda garsonluk yapıyordu. Ancak Ryan'ı büyük bir sürpriz bekliyordu; Kelly hamileydi ve sağlığı yerinde değildi. Ryan, onu beraberinde Newyork'a götürmek istiyordu. Bu süreçte bebeğin kimden olduğunu da öğrenme şansına sahip olacaktı.

ISSN 2146-0981

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs:13,90 TL
Avrupa: 5 €

H HARLEQUIN®
Desire

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN DE-1 2012/11

MAYA BANKS GEÇMİŞİN AYAK İZLERİ
LEANNE BANKS AŞKA GÜVEN

HQN DE-1 2012/11

23

Harlequin®

İki Roman
Bir Arada

₺50 değerinde
LEZZET SEPETİ
KAZANAN 100 TALİHLİDEN
BİRİ OLUN

Kampanyamız 30/11/2012'ye kadar geçerlidir.
Romanlarımızın son sayfalarındaki kuponu
doldurup gönderin ve çekilişimize katılın.
Ne kadar çok kupon gönderirseniz
kazanma şansınız bir o kadar artar!
*En fazla 7 kuponla sınırlıdır.
www.harlequintr.com/kampanya

NEW YORK TIMES'in seçtiği en çok okunan yazar

MAYA BANKS
Geçmişin Ayak İzleri

USA TODAY'in seçtiği en çok okunan yazar

LEANNE BANKS
Aşka Güven

İngilizce Adı: **WANTED BY HER LOST LOVE**
Türkçe Adı: **GEÇMİŞİN AYAK İZLERİ**

ISSN 2416 – 0981
201211214
Harlequin Desire-1

Copyright © 2011 by Maya Banks

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: *Harlequin Desire İki Roman Birarada*
Tüzel Kişiliği: *Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.*
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: *Berkant Yıldırım T.C.*
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: *H. Rıza Bankoğlu T.C.*
Idarehane Adresi: *Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1*
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: *30 günde bir*
Kapak : *Ümit Kara*
Dizgi, Ofset Hazırlık: *EKİP A.Ş.*
Baskı: *Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.*
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: **TÜRKİYE**
Türkiye Dağıtım Şirketi: **YAYSAT**
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:090212622222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2012 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Kelly Christian

Bir yanlış anlaşılma yüzünden nişanlısı tarafından terk edilmiş hamile bir genç kız

Ryan Beardsley

Genç ve başarılı iş adamı. Kelly'nin eski nişanlısı

Jarrold Beardsley

Ryan'ın küçük erkek kardeşi

Ramona Beardsley

Ryan'ın annesi

Devon

Ryan'ın yakın arkadaşı ve iş ortağı

Cameron

Ryan'ın arkadaşı ve ortaklarından biri

Rafael

Ryan'ın yeni evli arkadaşı

KaraKedi

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

“NEREDEYSE evliliğin kutsallığına inanacağım,” dedi Ryan Beardsley. Ondan birkaç adım ötede, arkadaşı Raphael de Luca ve onun gelini Bryony ilk danslarını ediyorlardı.

KaraKedi

Düğün, Ay Adaları’nda küçük bir salonda yapılıyordu. Ryan, herhangi bir arkadaşının burada düğün yapacağını hiç düşünmemişti. Sonra, Rafe ve Bryony’nin, ilişkilerinin temelini bu adada attıklarını hatırlayınca oranın, düğün için en uygun yer olduğunu kabul etti.

Gelin, mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Kadının hafifçe şişmiş olan karnı, ona ayrı bir güzellik katıyordu. Dans pistinin tam ortasındaydılar. Bryony, kendini Rafe’nin kollarına bırakmıştı. İkisinin gözü başka bir şey görmüyor gibiydi. Rafe, dünyalar onun olmuş gibi mutlu görünüyordu.

“Çok mutlu görünüyorlar,” dedi Devon Carter yanındaki Ryan’a.

Ryan kıkırdadı ve bir eli cebinde, öbür elinde bir kadeh şarapla dans eden çifti izleyen Dev’e şöyle bir baktı.

“Evet, çok mutlu görünüyorlar.”

Dev, yüzünü buruşturdu. Ryan, onun bu haline gülmeden edemedi. Dev’in de yakında evleneceğini biliyordu ve onu iğneleyip dalga geçmek hoşuna gidiyordu.

“Copeland hala seni ikna etmeye mi çalışıyor?” diye sordu Ryan.

“Adam beni Ashley ile evlendirmekte kararlı. Başka türlü, iş anlaşmasına para yatırmayacağını söylüyor. Otelin yerini ayarlayıp, inşaatı başlamak istiyoruz, ama gel gör ki, Copeland, Ashley ile çıkmaya başlamamız

için ısrar ediyor. Önce onu mutlu görmeliymiş. Adam tam bir antika. Sanki on sekizinci yüzyıldayız. Bu zamanda kim kızını görücü usulü evlendirmeye kalkar ki? Bir de yetmezmiş gibi, bunu iş anlaşmasının bir şartı olarak görüyor,” diye sitem etti Dev.

“Buna şükret. Daha kötü biriyle de evlenmek zorunda kalabilirdin,” dedi Ryan kendi durumunu düşünerek.

Devon, sempati ile sordu: “Hala Kelly’den bir haber yok mu?”

“Hayır. Daha aramaya yeni başladım. Eminim sonunda onun izini tekrar bulacağım.”

“Ne diye Kelly’i arıyorsun ki dostum? Unut onu. Hayatına devam et. Onsuz çok daha iyisin. Onu tekrar istemeni anlayamıyorum. Aklını mı kacırdın?” dedi Devon.

“Onu aramamın sebebi bu değil Devon. Onsuz daha iyi olduğumun farkındayım. Onu tekrar hayatıma sokmak gibi bir amacım yok.”

Aslında da Ryan, onu neden bulmak istediğini kendi de bilmiyordu. Kelly’nin nerede olduğunu bilmek için duyduğu arzuya bir anlam veremiyordu. İşin aslı, bu onu hiç mi hiç ilgilendirmemeliydi. Onu unutup, hayatına devam etmeliydi. Ama bunu bir türlü beceremiyordu.

“Bazı sorulara cevap arıyorum,” diye devam etti Ryan kısa bir sessizlikten sonra. “Ona verdiğim çeki bozdurmamış. Başına bir şey gelmediğinden emin olmak istiyorum, hepsi bu.”

Ryan, öne sürdüğü bahaneye kendi bile inanmadı. Devon, elindeki pahalı şaraptan bir yudum alıp, Ryan’a döndü.

“Yaptığı onca şeyden sonra, utancından ortaya çıkmaya yüzü yoktur.”

Ryan omuz silkti. “Belki de öyle.” Ancak, içinden bir ses, bunun başka bir nedeni olduğunu söylüyordu. *Niye çeki bozdurmamıştı?*

Ne diye umursuyordu ki? Niye onu bir türlü akından çıkaramıyordu? Her ne kadar, o hale düşmüş her kadını umursayacağını düşünerek, kendini rahatlatmaya çalışsa da, bunun başka bir türlü olduğunu biliyordu. Başka hiçbir kadın için geceleri uykusundan uyanmazdı.

Devon, umursamıyormuş gibi omuz silkti. “Ne halin varsa gör Ryan. Sen bilirsin. Ben karışmıyorum. Şuraya bak, kimler gelmiş. Cam gibi münzevi bir adamın, böyle bir etkinlik için kalesini terk edeceği kimin aklına gelirdi?” dedi Devon, çenesiyle Cam’i göstererek.

Cameron Hollingsworth, kalabalığı yararak onlara doğru ilerledi. Onu görenler yolundan hemen çekilirdi. Uzun boylu ve iri yapıydı. Ona yaklaşmaya kimse kolay kolay cesaret edemezdi. Bazen çok kaba davrandığı olurdu. Ama arkadaşlarının arasındayken rahat davranırdı.

Zaten arkadaşı olarak gördüğü bir onlar vardı: Ryan, Devon ve Rafe. Başkalarına pek tahammül edemezdi.

“Özür dilerim geciktim,” dedi Cameron. Bakışlarını dans pistinde dans eden çiftte doğrulttu. “Tören nasıldı?”

“Gayet güzeldi” dedi Devon. “Bir kadının isteyebileceği en güzel törenlerden biriydi.”

“Zavallı Rafe,” dedi Cam alayla. “Tebrik mi etsem yoksa taziyelerimi mi sunsam bilemiyorum.”

“Bryony harika bir kadın. Rafe onun gibi birini bulduğu için bence şanslı,” dedi Ryan.

Devon, katıldığını söylercesine başı ile onayladı. Cameron bile gülümser gibi oldu. Tabi ağzının köşesini hafifçe büzmeye gülümseme denebilirse.

“Sen de yakında kafese kapatılıyorsun Devon,” dedi Cam.

Devon, sessizce söylendi. “Rafe’nin bu mutlu gününde, benim olası düğünümünden bahsetmeyelim. Sen otelin inşaatı için bulduğumuz yeni arazinin anlaşmasını hallettin mi onu söyle.”

Cam, kaşlarını çatı. “Ne o, benden şüphen mi var? Aziz Angelo sahlindeki yirmi hektarlık alan artık bizim. Eğer çalışmaya hemen başlarsak, açılışı planladığımız tarihte bitirebiliriz.”

Üçü birden Rafe’ye baktılar. Ay Adası’ndaki araziye kaybetmelerinin sorumlusu oydu. Ama şimdi, öyle mutlu görünüyordu ki hiçbirisi ona kızmazdı.

Ryan’ın cep telefonu titredi. Telefonu eline alıp, tam meşgule verecekti ki kimin aradığını görünce vazgeçti.

“Özür dilerim beyler. Önemli bir görüşme yapmalıyım.”

Ryan, hızlı adımlarla düğün salonundan çıktı. Salon denizin kıyısındaydı. Hava sıcaktı. Tam deniz sezonuydu. Sahil kenarında yapılacak bir düğün için çok güzel bir gündü. Ryan, tuzlu deniz esintisini içine çekti. Uzaktaki dalgalara bakarak, telefonu kulağına götürdü.

“Alo.”

“Sanırım onu buldum.” Arayan, Kelly’i bulması için tuttuğu özel dedektifti.

Ryan, heyecandan gerildi. Elindeki telefonu sıkı sıkı tutuyordu. “Neredeymiş?” diye sordu.

“Henüz, bu bilgiyi kesinleştirmek için oraya birini gönderemedim. Bu bilgi elime az önce geçti. Seni bilgilendirmek istedim. Yarın daha ayrıntılı bir açıklama yapacağım.”

“Peki, neredeymiş?” diye sordu Ryan ısrarla.

“Houston. Orada bir lokantada çalışıyormuş. Sosyal güvenlik numarası kayıtlarını inceledim. Yarın elimde fotoğraflar ve daha ayrıntılı bilgi olacak.”

Houston! Bunca zamandır ona o kadar yakın olduğunu öğrenmek, Ryan’ı şaşırtmıştı.

“Hayır,” diye itiraz etti Ryan. “Zaten Texas’dayım. Birkaç saat içinde Houston’da olurum.”

“Ben bu bilgiyi doğrulayana dek bekleseniz iyi olur,” dedi dedektif. “Aradığımız kadın bu olmayabilir. Boşu boşuna oraya kadar gitmenizi istemem.”

“Eğer o kadın aradığımız kişi değilse, bundan seni sorumlu tutmayacağım,” dedi Ryan adamı rahatlatmak için.

“Adamımı geri çağırayım mı?”

Ryan biraz duraksadıktan sonra: “Eğer o Kelly değilse seni arayacağım. Böylelikle aramana devam edebilirsin. Şimdilik oraya birini göndermene gerek yok” dedi.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında Ryan, batı Houston’da bulunan lokantaya doğru aracıyla yol alıyordu. Ryan, onun garsonluk yapıyor olmasına şaşırmadı. Onunla ilk tanıştıklarında, Kelly, New York’ta, havalı bir kafede garsonluk yapıyordu. Aslında ona yazdığı çek, bir süre Kelly’nin çalışmadan yaşamasına yeterdi. Belki de okula geri dönmüştü. Nişanlandıklarında, Kelly, okulunu bitirmek istediğini belirtmişti. O zamanlar Ryan buna bir anlam verememişti. Bencil bir şekilde, Kelly’nin ekonomik olarak kendisine bağımlı olmasını istiyordu.

Rafe ve Bryony’e iyi dileklerini sunduktan hemen sonra, Dev ve Cam’e veda edip, ilk feribotla adadan ayrılmıştı. Onlara Kelly’i bulduğunu söylemek istememişti. Önemli bir iş toplantısı olduğunu söyleyip, onları başından savmıştı.

Houston’a vardığında, akşamın geç saatleriydi. Şehir merkezinde bir otele yerleşip, sabaha kadar gözünü kırpmadan bekledi.

Sabah kalktığında, yağmur hala devam ediyordu. En azından Rafe’nin düğününde hava açıktı. Şimdiye mutlu çift balayı için çoktan yola çıkmış olmalıydı.

Lokantanın adresini almıştı. Birkaç kilometre ötede küçük bir lokantaydı. Aksi gibi, yolda sürekli kırmızı ışığa yakalandı. Ne diye böyle acele

ediyordu ki? Dedektifin dediğine göre, Kelly, uzun süredir orada çalışıyordu. Bir yere kaçacak değildi.

Kafasında bir sürü soru işareti vardı. Tüm bunlara cevap alabilmek için sabırsızlanıyordu.

Birkaç dakika sonra, elindeki adrese ulaştı. Mekâna şaşkınlıkla baktı. Kelly’nin böyle bir yerde çalışabileceğine inanamıyordu.

Lüks arabasından inip, lokantanın kapısına yöneldi. Kapı da durup, üzerindeki yağmur damlalarından şöyle bir silkindi.

İçeri girip, etrafa şöyle bir göz attı. Gözüne, köşede bir masa kestirip oturdu. Bir garson kız, kaba hareketlerle, menüyü önüne attı.

“Sadece kahve alacağım,” diye mırıldandı Ryan.

“Nasıl isterseniz,” dedi kız.

Bir süre sonra elinde kahve fincanıyla geri döndü. Kahveyi masaya koyarken hafifçe döken kız, özür dileyerek masası sildi.

“Başka bir isteğiniz olursa lütfen bana seslenin,” dedi kız uzaklaşırken.

Ryan, tam kıza, Kelly’i tanıyıp tanımadığını soracaktı ki arkası dönük duran bir başka garson kıızı gördü.

Oydu, bunu biliyordu. Ona arkası dönük olmasına rağmen, kızın Kelly olduğunu hissediyordu.

Uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Değişmişti. Başka biri olmuştu. Geçen onca aya rağmen Ryan, vücudunun verdiği tepkiye engel olamadı.

Hemen sonra Kelly, yavaşça ona doğru dönüp, yüzünü göstermişti. O anda gördüğü karşısında Ryan’ın kanı çekildi.

Kadının karnındaki şişkinlik açıkça görülebiliyordu. Kelly hamileydi. Hem de hamileliği Bryony’ninkinden daha da ileriye.

Kelly, yüzünü tam olarak Ryan’a döndü. Birdenbire bakışları buluştu. Kadının mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlığını gizlemesine veya Ryan’ı görmezden gelmeye çalışması imkân yoktu.

Ryan yerinde kalakaldı. Kelly’nin ifadesi sertleşti. Kaşları çatılmıştı. Ryan onun ne diye böyle sinirlendiğini bir türlü anlayamadı.

Kadın, ellerini yumruk yapmış, Ryan’a bakıyordu. Sonra dönüp, mutfığa girdi ve gözden kayboldu.

İşler hiç de Ryan’ın beklediği gibi gitmemişti. Zaten ne bekleyebilirdi ki? Kelly ağlayarak gelip, ondan özür dileyerek, onu tekrar kabul etmesi için yalvaracak değildi ya?

Hele ki onu hamile bulmayı hiç beklemiyordu. Kelly gibi bir kadının böyle bir yerde, üstelik hamile olduğu halde çalışması hiç aklına yatmadı.

Ryan, derin bir nefes aldı. Kelly, en az yedi aylık hamile olmalıydı. Bu da, çocuğun onun olma ihtimalini güçlendiriyordu.

Ryan iç geçirdi. Kelly, Ryan'ın kardeşinden de hamile olabilirdi.

Kelly Christian mutfağa daldı. Üzerindeki garson önlüğünü çıkarmaya çalışıyordu. Sinirden titreyen elleri, işini güçleştiriyordu.

Sonunda düğümü açamayıp, önlüğü yırtarak üzerinden çıkarıp, askıya doğru fırlattı.

Ne diye gelmişti ki şimdi bu adam. İzini iyi saklayamamıştı demek ki. New York'tan ayrıldıktan sonra nereye gideceğini düşünmemişti. Saklanmaya da çalışmıyordu. Ama neden şimdi? Geçen altı ay boyunca neredeydi? Ne sebeple onun peşine düşmüştü?

Onun burada oluşu rastlantı olamazdı. Ryan Beardsley gibi bir adam, böyle bir lokantaya hayatta gelmezdi. Çok kıymetli ailesi bunu duysa, onu karantinaya alırdı.

Ne diye bu kadar kızgınsın ki Kelly? diye sordu kendi kendine. Bir adamın varlığı onu ne diye böyle kızdırıyordu ki?

"Hey, Kelly, neler oluyor?" diye sordu Nina

Kelly, mutfak kapısında kaygıyla ona bakan arkadaşını fark etti.

"Kapat şu kapıyı," dedi Kelly, Nina'ya.

Kelly, hemen kapıyı sert bir şekilde kapadı. "Her şey yolunda mı? Pek iyi görünmüyorsun. Bebekle ilgili bir sorun mu var?"

Bir de bu vardı. Ryan, hamile olduğunu büyük ihtimalle anlamıştı.

"Hiç iyi hissetmiyorum. Ralph'e söylersin. Gitmem gerekiyor."

Nina kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun bu Ralph'in hiç hoşuna gitmeyecek. Kolumuz kopmadıysa veya kan kusmuyorsak, işten izin almamıza izin vermez."

"O zaman işi bıraktığımı söylersin," dedi Kelly arka çıkış kapısına yönelirken. Sonra birden durup arkasını döndü. "Nina, herhangi biri benim hakkımda bir şey sorarsa, onlara cevap verme. Bu benim için çok önemli."

Nina, gözlerini açmış ona bakıyordu. "Kelly, yoksa başım belada mı?"

"Hayır Nina. Sadece eski sevgilim burada. Adi herifin tekidir. Bu yüzden benim nerede yaşadığımı bilmesini istemiyorum hepsi bu."

Nina, ona anlayışla baktı. "Sen burayı merak etme, ben çaresine bakayım," dedi.

"Teşekkürler Nina, bunu unutmayacağım."

Kelly, lokantadan çıkıp, birkaç sokak ötedeki evine doğru yöneldi. Eve gidecek ve sonra ne yapacağına karar verecekti.

Yolun yarısında yavaşladı. Niye kaçıyordu ki? Saklayacağı bir şey yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştı. Aslında geri dönüp, onun yüzünün ortasına yumruğu patlatmalıydı. Oysa o kaçıyordu.

Oturduğu apartmana vardı. İkinci kattaki dairesine çıkarken, merdivenleri ikişer ikişer tırmanıp, kapıya vardı. İçeri girip, kapıyı kapattı ve arkasını kapıya yaslayıp soluklandı.

Gözleri sulandı. Ryan'ı tekrar gördüğü için kızgın olmaktan çok kaygılıydı. Onu görmek istememişti. Kimsenin onu bir daha öyle incitmesine izin vermeyecekti.

Elini karnına götürerek bebeğini okşadı. Kendini mi yoksa onu mu rahatlatmaya çalışıyor bilemedi.

"Aptalın tekiyim," dedi kendi kendine. "Onun gibi birine âşık oldum. Ailesinin beni kabul edeceğini sandım. Gerçekten aptalın tekiyim."

Birden bire çalan kapının sesiyle sıçradı. Yüreği ağzına gelmişti. Elleri titriyordu.

"Kelly, kapıyı aç. Orada olduğunu biliyorum."

Gelen Ryan idi ona kapıyı açamazdı. Ne yapacağını bilmiyordu. Onu duymazdan mı gelmeliydi yoksa cevap mı vermeliydi?

"Git buradan," diye haykırdı sonunda. "Seninle konuşacak bir şeyim yok."

Birdenbire kapı gürültüyle açıldı. Kelly, birkaç adım geri gidip, karnını elleriyle kapatarak korumaya çalıştı.

Ryan, koridorda duruyordu. Tüm heybetiyle gözlerini dikmiş, Kelly'e bakıyordu. Hiç değişmemişti. Bakışları Kelly'i adeta deliyordu. Kadın onun karşısında duygularını hiçbir zaman saklayamazdı.

Kelly, göğsünde bir ağrı hissetti. Ryan hayatını mahvetmişti. Onu üzme için daha ne yapabiliirdi ki?

"Git buradan, yoksa polis çağıracağım," dedi Kelly. "Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok."

Ryan, öne doğru birkaç adım çıktı. "Ama benim seninle konuşacaklarım var. Öncelikle, bebeğin babasının kim olduğu hakkında konuşmalıyız."

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

KELLY ağzına geleni söylememek için kendini zor tutuyordu. Sakin kalmaya çalıştı.

“Bu seni hiç ilgilendirmez Ryan.”

Ryan burbundan soluyordu. “Eğer karnındaki benim çocuğum ise, ilgilendirir,” dedi.

“Sana bunu düşündüren nedir?” dedi Kelly. Kollarını çapraz yapmış, Ryan’a bakıyordu.

Ryan, onun sağda solda sürüttüğünü düşünürdü. Şimdi oturduğu eve zorla girerek, çocuğun babası olup olmadığını öğrenmek istemesi saçmaydı. Ne de olsa ona inanmayacaktı.

“Lanet olsun Kelly. Biz nişanlıydık ve uzun bir süre beraber olduk. Karnında benim çocuğumu taşıyıp taşımadığını bilmek hakkım.”

“Nereden bilebilirim ki? Kardeşin de dâhil bir sürü erkekle beraber oldum unuttun mu?” dedi Kelly. Sinirden elleri titriyordu. Mutfağa yöneldi.

Ryan, Kelly’e yaklaştı. Kadın, onun ne kadar sinirli olduğunu gözlerinden anlayabiliyordu.

“Sen aşağılık bir kadınsın Kelly. Sana her şeyimi verdim. Sense kendine hâkim olamadın ve başkalarıyla yattın.”

Kelly, yumruklarını sıktı. Ona vurmamak için kendine güçlkle hâkim oluyordu.

“Defol git buradan Ryan ve bir daha da geri dönme.”

“Çocuğun kimden olduğunu öğrenmeden hiçbir yere gitmiyorum Kelly.”

Kelly, sinirden dişlerini gıcırdatıyordu. “Bebek senden değil. Şimdi mutlu musun?”

“Peki, bebek Jarrod’tan mı?”

“Git ona sor, bana değil,” dedi Kelly.

“Seninle ilgili konuşmayacağımıza söz verdik.”

“Ben de ikiniz hakkında konuşmayacağıma kendime söz verdim. Şimdi burayı terk etmeni istiyorum. Bebek senin değil. İstedğin gibi senin hayatından çıktım. Şimdi sen de benim hayatımdan çık git.”

“O zamanlar bana başka bir seçenek bırakmadın,” dedi Ryan.

“Seçenek mi? Asıl sen bana seçenek bırakmadın. Hayatından çıkıp gitmemi isteyen sendin.”

“Her zamanki gibi inatçısın Kelly. Bana masumu oynamayı bırak.”

Kelly, kapıyı açıp, Ryan’a yolu gösterdi. Ryan kıpırdamadı.

“Neden bu şekilde yaşıyorsun Kelly? Bana yaptıklarını düşünmekten kendimi alamıyorum. Sana her şeyimi verdim. Ayrıldığımızda sana destek bile oldum. Sense hala yeteneklerinin çok altında bir işte, üç kuruş para için çalışıyorsun.”

Güçlü bir nefret dalgası yükseldi Kelly’nin içinden. O an, Ryan’dan hem nefret ettiğini, hem de ona hala âşık olduğunu fark etti. Yüreği acıdı. Ryan’ın, hiçbir şey olmamış gibi, ona bir çek yazıp başından savdığı günü dün gibi hatırlıyordu.

Ryan’ın gözlerine baktığında ise, onun, kendisini hiçbir zaman sevmeyi görebiliyordu. Ona hiç güvenmiyordu. Kelly, ne zaman ona ihtiyaç duysa, Ryan ona, para ile tuttuğu metresi gibi davranıyordu.

Bunun için onu asla affetmeyecekti.

Yavaşça mutfağa gidip, çekmecede tuttuğu zarfı aldı. Bu zarf ona hep o acı günü hatırlatıyordu. Onu bozdurmayacağına yemin etmiş, ama bir türlü de yırtıp atamamıştı.

Zarfı buruşturup, Ryan’ın yüzüne fırlattı. “İşte çekin, şimdi onu al ve hayatımdan defolup git.”

Ryan, eğilip, top haline gelmiş zarfı yerden aldı ve açıp, buruşmuş çeki çıkardı. “Bunu anlamıyorum, neden onu bozdurmadın?”

“Hiçbir zamanda anlamayacaksın,” dedi Kelly. “Madem sen gitmiyorsun, ben gidiyorum.”

Kelly, Ryan’ı geçerek kapıyı sert bir şekilde çarparak daireden çıktı.

Ryan, elindeki çeki bakakaldı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Kelly’nin ona böyle davranması için ne yapmış olabilirdi ki? Tek istediği, Kelly’nin parasız kalmamasıydı.

Etrafına bir baktı. Mobilyalar çok eski ve ucuzdu. Evde yiyecek hiçbir şey yoktu. Buzdolabının kapağını açıp şöyle bir göz attı. İçinde yalnızca bir kutu süt, yarım paket peynir ve biraz reçel vardı. Bu kadın nasıl hayatta kalıyordu. Üstelik hamileydi. Ryan, onun, böyle yaşamayı seçmesine bir anlam veremiyordu.

Elindeki çöke baktı tekrar. Bu parayla, uzun yıllar, mütevazı bir hayat sürebilirdi Kelly.

Ryan'ın kafasını kurcalayan bir sürü soru vardı. Kelly, belki de yaptıkları yüzünden suçluluk duygusu hissetmiş ve bu yüzden çeki bozduurmamıştı. Ryan, tüm bu sorulara bir cevap alana dek ayrılmıyacaktı. Onun neden böyle köhne bir yerde yaşadığını, neden daha iyi işler varken, üç kuruş için garsonluk yaptığını öğrenmeliydi. Peki ya doğumdan sonra ne yapacaktı? Bebeğe nasıl bakacaktı. Ryan, bebek kendisinin olsun veya olmasın, kendisi için önemli olan bir insanı bu halde bırakıp gidemezdi.

Kelly, belli ki, kendine bakamıyordu. Ryan, her zaman ona göz kulak olmuştu ve yine olacaktı. Kelly'nin ne düşündüğü umurunda değildi.

Kelly, işe geri dönmedi. Aslında kaçıracağı bahşişlere ihtiyacı vardı. Kenara para atıyordu. Ama şimdi düşünmeye ihtiyacı vardı. Hem Ryan, lokantaya gelip, onu yine bulabilirdi.

Yağmur dinmişti. Ancak gökyüzü hala gri ve bulutluydu. Muhtemelen daha yağacaktı. Tıpkı, gökyüzündeki yağmur taşıyan bulutlar gibi gözleri doldu. Ama ağlamıyacaktı. Ryan'ın onu üzmesine izin vermeyecekti. En azından onu ağlarken görmesine izin veremezdi.

Evinin yakınlarındaki çocuk parkı boştu. Salıncaklar, rüzgârla hafifçe sallanıyordu. Yakınlardaki bir banka oturdu. Yaşadığı öfke nöbeti yüzünden aklı karmakarışıktı.

Ne diye gelmişti ki Ryan?

Hamileliği, Ryan için büyük bir şok olmuştu. Aylardır bunu gizlemek ve onu unutmak için çaba sarf ediyordu. Şimdi Ryan'ın çıkıp gelmesi, her şeyi en başa döndürmüştü.

Çok aceleci davranmışlardı. New York'ta çalıştığı kafede tanıştıktan hemen sonra nişanlanmışlardı. Kelly, kendi duygularından emindi, onu gördüğü ilk anda âşık olmuştu. Oysaki Ryan'ın hislerini tam olarak anlayabilmek için biraz daha beklemesi gerekirdi.

O zamanlar, beraberce aşamayacakları hiçbir engel olmadığını düşünüyorlardı. Birbirlerini seviyorlardı. Ryan'ın ailesinin ve arkadaşlarının ne dü-

şündüğünün hiçbir önemi yoktu. Saf bir şekilde, kendini kanıtlayabileceğini ve aralarındaki sosyal sınıf farkını aşabileceklerini düşünmüştü.

Belki parası yoktu ya da soylu bir aileden gelmiyordu. Ama bu zamanda artık böyle şeylere kim önem verirdi ki.

Çok aptalca davranmıştı. Onun için okuluna ara vermişti. Ryan Beardsly'nin kusursuz nişanlısı olmak, tüm zamanını alıyordu. Ryan ona pahalı elbiseler alıyordu. Onun yanına taşınmıştı. Tek istediği, ona layık olabilmektir.

Aşkın tüm engelleri aşacağını düşünmek büyük aptallıktı. Eğer Ryan onu gerçekten sevseydi, belki bunu beraberce başarabilirlerdi. Ama belli ki Ryan onu sevmemişti. İlk fırsatta ondan kurtulmak istemişti.

İşte bu yüzden New York'u terk edip, buralara kadar gelmiş ve kendi hayatını kurmak istemişti. Tamam, belki çok konforlu bir hayatı yoktu, ama istediği gibi, kimseye hesap vermeden yaşıyordu.

Şimdi yapması gereken, bebeğini doğurana kadar para toplamak ve sonra daha iyi bir yere taşınarak okulunu bitirmektir. Böylece çocuğuna daha iyi bir gelecek sunabilirdi. Tüm bunları yapmak için Ryan'a ve onun ailesinin kirli parasına ihtiyacı yoktu.

Şimdi Ryan'ın gelişi, tüm planlarını alt üst etmişti. Yaşadığı onca kötü şeyden sonra, hala onu ihanetle suçluyordu Ryan. Kimsenin o acıları Kelly'e tekrar çekirtmeye hakkı yoktu.

Sakaklarını ovaladı. Baş ağrıyor, kendini çok güçsüz hissediyordu. Kendini savunacak takati yoktu. Kendini sinirle çok kasmıştı. O kötü bir şey yapmamıştı. Buna rağmen, Ryan'dan kaçıyorlardı. Eğer evini terk etmezse polisi arayıp onu atırabilirdi hâlbuki.

Ryan'ın karşısında gardı hemen düşüveriyordu. Daha güçlü olmalıydı. Ona karşı hazırlıksız yakalanmıştı hepsi bu. Şimdi yapması gereken, evine gidip, Ryan'dan kurtulmaktır. Sonrasında ne yapacağına karar verecekti.

Tamam, belki bağlantıları veya parası yoktu, ama karşısına çıkan ilk zorlukta pes etmeyecekti.

Ryan, çocuğun ondan olduğunu öğrenirse, onu asla rahat bırakmazdı. Bebeğin ondan olmadığına ikna olsa bile, bu kez onun kardeşinden olduğunu düşünecekti. Bu da Beardsley ailesinin onun geleceğini gölgelemesine yeterdi.

Alnına çarpan bir yağmur damlası onu düşüncelerinden çekip çıkardı. Yine yağmaya başlamıştı. Eğer hemen eve dönmezse, sağanak yağmura yakalanabilirdi.

Ryan'ın gittiğini umarak, evine doğru yöneldi. Belki de onun hiçbir şey de değmeyeceğini düşünüp, çabalamaktan vazgeçmişti. Sonuçta ona bir kez sırtını çevirmişti. Bunu yine yapardı.

Apartmana varana dek sırlıslık olmuştur bile. Saçlarından yağmur damlaları süzülüyordu. Titreyerek anahtarını çıkarıp kapıyı açtı.

Ryan'ı salonda volta atarken bulduğuna şaşırmadı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Ryan.

"Bu seni ilgilendirmez."

"İşe geri dönmedin. Gidip baktım. Sırlıslık olmuşsun. Delirdin mi sen?"

Kelly, histerik bir kahkaha attı. "Belki de delirdim! Şimdi çık git buradan, yoksa yemin ederim polisi arayacağım."

"Seni inciteceğimi düşünmüyorsun ya?" dedi Ryan kaşlarını çatıp.

"Belki fiziksel olarak değil, ama beni incitiyorsun Ryan."

Ryan, sessiz bir küfür salladı. Gergin bir şekilde elini saçlarına götürdü. "Bir şeyler yemelisin Kelly. Burada yiyecek hiçbir şey yok. Bütün gün ayaktasın ve hamile olduğunu unutuyorsun sanırım."

"Umursuyormuş gibi yapma Ryan. İkimizde umursamadığını çok iyi biliyoruz," dedi Kelly alayla. "Beni ve bebeğimi merak etme. İkimiz de gayet iyi durumdayız."

"Beni böyle suçlamaya kalkma Kelly. Tabi ki umursuyorum. Seni her zaman umursadım. Her şeyi elinin tersiyle itip giden sendin."

Kelly, titreyen ellerle Ryan'a kapıyı işaret etti. "Sana hemen gitmeni söyledim."

Ryan kaşlarını çatmış, burnundan soluyordu. Derin bir nefes alıp sakın kalmaya çalıştı.

"Tamam, şimdi gidiyorum. Ama yarın sabah dokuzda tekrar geleceğim."

Kelly, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Ryan devam etti.

"Yarın seni doktora götüreceğim."

Ryan, o evde yokken boş durmamıştı. Bağlantılarını kullanıp, her şeyi ayarlamış olmalıydı.

"Sanırım beni anlamıyorsun Ryan. Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Benden sorumlu değilsin. Zaten bir doktorum var. Bırak peşimi."

"Peki, en son ne zaman doktora gittin Kelly? Berbat görünüyorsun. Kendine bakamadığın belli. Bebeğini düşün."

"Umursuyormuş gibi görünmekten vazgeç Ryan. Şimdi bana bir iyilik yap ve çıkıp git."

Ryan, kapıya yöneldi. Daha fazla tartışmaya gücü yok gibiydi. "Ne olursa olsun, saat dokuzda gelip seni alacağım. Seni doktora sürüklemem gerekse bile bunu yapacağım."

"Bunu yapmaya gücün yetmez," diye haykırdı Kelly, Ryan'ın arkasından.

Kelly, alışkanlıkla erkenden kalktı. Saatine bakınca, on beş dakika fazla uyuduğunu gördü. Hızla bir duş aldı ve tulumunu giyip evden çıktı. Saat altıdan önce iş yerinde olması gerekiyordu.

Dışarı çıkarken Ryan'ı göreceğinden koktu. Onun aniden ortaya çıkışı, Kelly'i paranoyaklaştırmıştı. Lokantada onu gördüğünden beri aklı karma-karışık.

İş yerine vardığında, Nina'nın çoktan çalışmaya başlamış olduğunu gördü. Erken müşteriye kahvaltı servisi yapıyordu. Kelly, hemen önlüğünü giyip, işe koyuldu.

Her ne kadar, Ryan'ı aklından çıkarmaya çalışsa da bunda başarılı olduğu söylenemezdi. Siparişleri karıştırıp duruyordu. Bir müşterini üzerine kahve bile dökmüştü. Mutfağa gidip, kendine gelmeye çalıştı.

Derin bir nefes alıp, titreyen ellerini kontrol etmeye çalıştı. İşinin başına geri dönecekti ki patronu Ralph kapıda belirdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Burada çalışıyorum Ralph, unuttun mu?"

"Hayır, artık çalışmıyorsun!"

"Beni kovuyor musun?" Kelly'nin yüzünün rengi atmıştı. Tek gelir kaynağını da kaybetmek istemiyordu.

"Dün en kalabalık saatte, hiçbir şey söylemeden çekip gittin ve geri de dönmedin. Bu sabah geldiğinden beri aklın başında değil. Herkes senden şikâyetçi. Ne bekliyorsun ki sana madalya mı takayım."

"Ralph, bu işe ihtiyacım var. Dün kendimi çok kötü hissediyordum. Bir daha olmayacak."

"Bir daha olmayacağını garanti ederim. Zaten seni işe en baştan almamalıydım. Hamile bir kadını işe aldığım için suç bende."

Kelly, patronuna yalvarmak istemiyordu. Ama başka şansı yoktu. Bu haldeyken yeni bir iş bulamazdı ve yeterli parayı toplaması için en azından bir ay daha çalışmalıydı.

"Lütfen Ralph, söz veriyorum bir daha işi kaçırmayacağım. Bu iş benim için çok önemli."

Ralph, cebinden bir zarf çıkardı. “Bu senin son maaşın. Dünkü günlüğünü de kestim.”

Kelly, titreyen ellerle zarfı aldı ve arkasını dönüp, kapıyı sert bir şekilde çarpıp, mutfaktan çıktı.

Öfkeden kuduruyordu. Ryan hala onun hayatını mahvetmeye devam ediyordu. Önlüğünü çıkarıp attı ve arka çıkıştan dışarı çıktı. Parlayan gün ışığı bir an için gözlerini kamaştırdı.

Elinde zarf, evine doğru yürümeye koyuldu. Böyle gururlu olduğu için kendine kızdı. Belki de, Ryan’ın verdiği çeki kabul etmeliydi. O çek, okulu bitirmesi ve çocuğuna daha iyi bir gelecek sunabilmesi için tek şansiydı.

O çeki buruşturup, Ryan’ın yüzüne fırlatmak için yeterince sebebi vardı var olmasına da, şimdi gururu yüzünden, karnında bebeği ile işsiz bir şekilde, soğuk ve köhne bir apartman dairesine mahkûm olmuştu. O bebeği, o evde dünyaya getiremezdi.

Bu kadar gurur yeter! Ryan Beardsley’in cehenneme kadar yolu var. O çeki bozduracağım, dedi kendi kendine.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

RYAN, Kelly’nin oturduğu apartmanın kırık dökük merdivenlerini tırmanıyordu. Onu evde bulmayı umuyordu. Çünkü çalıştığı iş yerine gitmiş ve suratsız bir adam, onun artık orada çalışmadığını söylemişti.

Kapıya vardığında, kilitli olmadığını fark etti. İçeri girdi. Kelly’i eğilmiş, eskimiş sofanın altında bir şey ararken buldu.

“Ne yapıyorsun?”

“Yine mi sen? Çık dışarı,” dedi Kelly çığlık çığlığa.

“Korkuttuysam özür dilerim. Kapı açıktı,” dedi Ryan.

“Ve sen de öylece içeri girdin ha? Kapıyı çalmak aklına gelmedi mi? Seni burada istemiyorum Ryan!” Kelly, Ryan orada değilmiş gibi ardını dönüp, mutfak dolaplarını ve çekmecelerini karıştırmaya koyuldu. Belli ki bir şey arıyordu.

Ryan, Kelly’nin ona karşı tamamen kibar olmasını bekleyemezdi. Ancak ilk karşılaşmalarının şokundan sonra, en azından onun öfkesinin biraz olsun dinmesini umuyordu.

Kelly’nin yanına gidip, elini kadının omzuna koydu. Ona yardım etmek istiyordu.

“Ne arıyorsun?”

Kelly, silkinircesine onu kendinden uzaklaştırdı.

“Bana yazdığın çeki arıyorum.”

Ryan, cebine uzanıp, yıpranmış bir kâğıt parçasını çıkardı.

“Aradığın şey bu mu?”

Kelly, çeki almak için uzandıysa da, Ryan, onu kadının ulaşamayacağı yükseklikte tutuyordu.

“Ver şunu Ryan, oyun oynamayı kes. Fikrimi değiştirdim. Çeki bozduracağım.”

Ryan’ın aklı iyice karışmıştı. “Kelly, otur ve lütfen neden böyle davrandığını anlat bana. Onca zaman o çeki bozdurmuyorsun; sonra çeki yüzüme fırlatıp bana defolup gitmemi söylüyorsun, şimdi de gelmiş çeki geri istiyorsun.”

Kelly, Ryan’ın şaşkın bakışları arasında mutfaktaki sandalyeye yığıldı. Başını ellerinin arasına gömdü. Omuzları hıçkırıklarla sarsılarak ağlamaya başladı.

Ryan, onu ağlarken görmeye asla dayanamazdı. Bir süre öylece hareketsiz kaldı. Sonra eğilip, kadının yüzünü kapatan ellerini tutup, nazikçe yüzünü kendi ellerinin arasına aldı.

Kelly, gözlerini kaçırdı. Sinirleri çok bozuktu ve artık kendini tutamıyordu.

“Neyin var Kelly?”

“Senin yüzünden işimi kaybettim.”

“Benim yüzümden mi? Ben ne yaptım ki?”

Kelly bakışlarını Ryan’a doğrultup öfkeyle gözlerine baktı. “Her zamanki gibi ne yaptığının farkında bile değilsin. Eminim bu konuda da suçlunun ben olduğumu düşüneceksin. İlişkimizde ters giden her şeyden beni suçladığın gibi, bundan da böylece sıyrılacaksın. Şimdi şu çeki ver ve defol git. Söz veriyorum, benden bir daha hiçbir haber almayacaksın.”

“Öylece çıkıp gitmemi bekleme benden,” dedi Ryan. “Seni doktora götürüp, doğru dürüst kontrol ettirmeden hiçbir yere gitmiyorum.” Bunları söylerken, elindeki çeki, cebine koydu.

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Kelly. Ses tonu kararlıydı. “Çeki vermeyeceksen hemen çık git. Artık seninle tartışmayacağım.”

“Doktora gittikten sonra çek konusunu tekrar konuşacağız” dedi Ryan.

Kelly’nin bakışları şimdi daha da öfkeliydi. “Beni bununla mı korkutacaksın Ryan?”

“Eğer doktor senin sağlıklı olduğunu söylerse, sana çeki verecek ve seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.”

Kelly, ona şüphe dolu bakışlarla bakıyordu. “Buna söz veriyor musun?”

Ryan, başı ile onayladı. Ama biliyordu ki bu haldeyken hiçbir doktor ona sağlıklı olduğunu söyleyemezdi. Rengi solgundu. Üstelik çok zayıf görünüyordu.

Kelly, derin bir iç çekti. Nihayet teslim olmuştu.

“Peki, Ryan, doktora gideceğim. Benim iyi durumda olduğumu söyler farkında olmadığımı düşündü. Bakıma ihtiyacı vardı. Üç öğün düzenli yemek yemeli ve ayaklarını uzatıp dinlenmeliydi.

“İyi olduğunu söylerse, seni rahat bırakacağım. Söz.”

Kelly, sandalyeye kendini bıraktı. Ryan, onun gururu yüzünden halinin farkında olmadığını düşündü. Bakıma ihtiyacı vardı. Üç öğün düzenli yemek yemeli ve ayaklarını uzatıp dinlenmeliydi.

Saatini kontrol etti. “Gitmeliyiz. Randevun yarım saat içinde. Trafik nasıldır Allah bilir” dedi Ryan.

Kelly, yüzünde yenilginin verdiği acıyla, ifadesini daha da sertleştirmişti. Güçlülük sandalyeden doğruldu. Çantasını alıp Ryan’dan önce daireden çıktı.

Kelly, Ryan ile tartışmaktan yorgun düşmüş, dalgın bir şekilde arabanın camından bakıyordu. Bir an önce onun gitmesini istiyordu.

Şehir merkezinde bulunan modern bir kliniğe geldiler. Ryan aracı park etti. Asansörle kliniğe çıkıp, giriş işlemlerini yaptılar. Sonrasında Kelly, idrar numunesi vermek için Ryan’ın yanından yarıldı. Numuneyi verdikten sonra, hemşire onu bir bekleme odasına aldı. Ryan onu bekliyordu.

Kelly, öfkeyle ona bakıyordu. Tam elini kaldırıp, ona çıkmasını söyleyecekti ki, Ryan, onun sözünü kesti.

“Doktorun söylediklerini bizzat duymak istiyorum.”

Kelly, onunla tartışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Hastanede olay çıkarmak istemiyordu. Sessizce muayene masasına gidip oturdu. Biraz daha sabretmesi gerekiyordu hepsi bu.

Birkaç dakika sonra, genç bir doktor gelip, gerekli boy ve kilo ölçülerini aldı. Sonra da Kelly’e uzanmasını söyleyerek, bebeğin kalp atışlarını dinledi.

“Şimdi de, ultrason ile bebeğin ölçülerini alacağız,” dedi doktor. Bir yandan da Kelly’nin karnına özel bir jel sürüyordu. “Bebeğinizi görmek isterseniz, hafifçe doğrulup ekrana bakabilirsiniz.”

Doktor aleti Kelly’nin karnında gezdirmeye başladı. “Bakin işte bebeğinizin başı.”

Ryan eğilmiş monitöre bakıyordu. Kelly’nin görmekte zorlandığını fark edince elini onun ensesinin altına götürüp, başını kaldırmasına yardım etti.

Kelly’nin gözleri doldu. Yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. “Ne kadar da güzel bir kız,” dedi.

“Evet, öyle,” dedi Ryan, Kelly’nin kulağına.

“Ya da belki bir erkek,” dedi Kelly.

“Cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?” diye sordu doktor.

“Hayır, sürpriz olmasını istiyorum,” diye cevapladı Kelly.

Doktor, işini bitirip, Kelly’nin karnına sürdüğü jeli temizlemeye koyuldu. Bebeğin yüzünün ultrason görüntüsünün bir çıktısını alıp, Kelly’e verdi. Masasına geçip bir şeyler karaladıktan sonra başını kaldırıp Kelly’e baktı.

“Sizin için kaygılanıyorum,” dedi doktor.

Kelly, telaşa yerinden doğrulmaya kalktıysa da, Ryan onu oturmaya zorladı. Kadın sorgulayan gözlerle doktora bakıyordu.

“Kan basıncınız yüksek ve idrarınızda protein kalıntıları var. Ellerinizde ve ayaklarınızda şişme görüyorum. Kilonuza bakılırsa da, yeterince iyi beslenmediğiniz çok açık.”

Kelly donup kalmıştı. Sessizce doktoru dinliyordu.

“Bu durum daha ağır bir hastalığa yol açabilir. Doğuma kadar bir hastanede gözetim altında kalmanızı öneririm,” diye devam etti doktor. “Tabi kocanız ve siz kendinize daha iyi bakacağınıza söz verirsiniz buna gerek kalmaz.”

“O benim kocam değil,” dedi Kelly.

“Oldu bilin,” diye atıldı Ryan, Kelly’nin sözünü keserek. “Onun parmağımı dahi kıpırdatmasına izin vermeyeceğim, size söz veriyorum.”

“Ama...” diye söze girecek oldu Kelly.

“Aması yok,” diye susturdu onu doktor. “Durumun ciddiyetini iyice anlamamı istiyorum. Kan basıncın böyle yüksek değerlerde seyrederse ve idrarındaki protein değeri de düşmezse, doğum sırasında çok ciddi sorunlar yaşayabilirsin. Bu durum anne ve bebek ölümlerine dahi yol açabilir. Bu yüzden tüm önlemleri almanızda fayda var.”

Ryan’ın yüzü solmuştu. Kelly ise tamamıyla bembeyaz kesilmiş, sanki tüm kanı çekilmişti.

“Sizi temin ederim ki, Kelly bu dakikadan sonra dinlenecek ve düzenli beslenecek,” dedi Ryan.

Doktor, Kapıdan çıkmadan önce son bir tembihte bulundu:

“Bir hafta sonra tekrar kontrole gelin. Eğer bileklerindeki şişme artarsa veya şiddetli bir baş ağrısı yaşarsa onu hemen hastaneye getirmelisiniz,” dedi Ryan’a.

Kelly, muayene masasında öylece kalakaldı. Yüzündeki kaygı açıkça okunabiliyordu. Ryan, onun elini tuttu.

“Kelly, hiçbir şey için kaygılanmana gerek yok.”

Kelly, kaygılanmak bir yana, hayatının gidişatı yüzünden aklını yitirmek üzereydi.

“Haydi, Kelly, gidelim,” diye ekledi Ryan.

Arabaya doğru giderlerken, Kelly, düşüncelere boğulmuştu. Şimdi ne yapacaktı. Biriktirdiği üç kuruş parası vardı ve bu para çocuğun doğumundan sonrası için ayırdığı paraydı. Çalışması yasaktı. Nasıl hayatını idame ettirebilirdi ki?

Bu sırada çalan Ryan’ın telefonu ile irkildi Kelly. Ryan, trafikte olmasına rağmen telefonu kulağına götürdü.

“Kelly’nin apartmanına gidip eşyalarını alacağız,” dedi Ryan. “Bize ilk uçuşta New York’a yer ayır Linda. Ayrıca Doktor Braynt’ı arayıp, sana göndereceğim faksı ona yolla. Birkaç gün içinde ofise döneceğim. O zamana kadar, imza işlerini sen hallet.”

“Neden bahsediyordun sen?” diye sordu Kelly şaşkınlıkla. “Kiminle konuşuyordun?”

“Sekreterim Linda ile. Benimle beraber geliyorsun.”

“Cesedimi çiğnemen gerek,” dedi Kelly öfkeyle.

“Hayır, geliyorsun” dedi Ryan. “Bakıma ihtiyacın var. Bebeğin sağlığını ve kendi hayatını tehlikeye atmak mı istiyorsun? Seni bu halde bırakmam Kelly.”

“Ryan, neden anlamak istemiyorsun, seninle hiçbir şekilde görüşmek istemiyorum.”

“Kardeşimle yattığın gün bunu çok iyi anlamıştım. Ama işin aslı şu ki, karnında benim bebeğimi veya yeğenimi taşıyor olabilirsin. Bu durumda sağlıklı olduğunu bilmem şart.”

“Bebek senden değil” diye kükredi Kelly.

“Öyleyse kimin ha?” diye bağırды Ryan aynı sertlikle.

“Bu seni hiç ilgilendirmez Ryan.”

Uzun bir sessizlikten sonra Ryan sessizliği bozdu: “Benimle geliyorsun, o kadar. Bunu sadece çocuk için yapmıyorum.”

“Neden yapıyorsun öyleyse?” diye sordu Kelly.

Ryan cevap vermedi. Direksiyon simidini sıkıca kavramıştı. Kelly’i duymazdan geldi.

Apartmana vardıklarında, Kelly arabadan fırlayıp, hızla dairesine ulaştı. Kapıyı kapatmak isterken, Ryan elini araya sokup kapıyı iterek açtı.

“Kelly, konuşmalıyız.”

“Evet konuşmalıyız. Şu çeki bana verdiğinde bana adi bir sokak kadını muamelesi yaptın. Şimdi de aynısını mı yapacaksın.”

“Hayır, çeki sana vermiyorum,” dedi Ryan.

“Senden de bu beklenirdi,” dedi Kelly.

“Benimle New York’a gelmeni istiyorum.”

“Sen delirmişsin. Seninle hiçbir yere gitmiyorum.”

“Bana ihtiyacın var.”

“Sana daha önce ihtiyacım vardı ama sen beni başından attın,” dedi Kelly öfkeyle.

Ryan, bir süre sessiz kaldı. “Şimdi gidip ilaçlarımı alacağım ve yiyecek bir şeyler getireceğim. Bu arada eşyalarını toplamanı istiyorum,” dedi sonunda.

Ryan, kapıyı çekip çıktı. Kelly, koltuğa yığılıp, şakalarını ovuşturdu. İki gün önce geleceğine dair bir planı vardı. Şimdi ise işsizdi ve sağlığının hiç iyi olmadığını öğrenmişti. Üstüne bir de onu sokağa atan eski nişanlısı onu New York’a götürmek istiyordu.

Annesini aramaya karar verdi. Oysaki ondan hiçbir şey istemeyeceğine yemin etmişti. Ancak şu an, annesi kötünün iyisiydi.

Telefonu kaldırıp numarayı çevirdi. Acaba annesi hala aynı adreste miydi? Kim bilir kiminle yaşıyordu şimdi.

Annesi, Kelly on sekizine basar basmaz onu başından atmış ve erkek arkadaşının yanına taşınmıştı. Kelly’e sitemle, hayatının en güzel yıllarını ona harcadığını söylemişti. Kelly, annesinin onu doğurmayı hiçbir zaman istemediğini biliyordu.

Kelly, bunları hatırlayıp, telefonu kapatacak oldu. Tam bu sırada annesinin sesi telefonun diğer ucundan duyuldu.

“Anne?”

“Kelly? Sen misin?”

“Evet anne. Lütfen dinle. Yardıma ihtiyacım var. Hamileyim ve kalacak bir yere ihtiyacım var.”

Hatta bir süre sessizlik oldu. “Şu zengin erkek arkadaşına ne oldu?” diye sordu annesi bir süre sonra.

“Artık beraber değiliz. Houston’dayım. İşimi kaybettim ve sağlığım iyi değil. Bir süre kalacak bir yere ihtiyacım var. Sonrasında sana borcumu ödeyeceğim.”

Annesi iç geçirdi. “Sana yardım edemem Kelly. Richard ve ben meşgulüz ve bizim evde kalacak yer yok.”

Kelly, bunun işe yaramayacağını biliyordu ama çok çaresizdi. Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı.

Annesi hiçbir zaman ona destek olmazdı. Elini karnına götürüp, bebeğini okşadı. “Seni seviyorum ve hiçbir zaman seni terk etmeyeceğim.”

Arkasını yaslandı. Yorgunluktan ölüyordu. Tüm bu yaşadıkları onu çaresiz bırakmıştı. Bitkindi.

Bir süre sonra, hafifçe sarsılarak uyandı. Ryan, elinde bir tabak yemek ve bir bardak su ile karşısında duruyordu.

“Sana en sevdiğin yemeği aldım,” dedi Ryan.

Kelly, onun bunu hatırlıyor olmasına şaşırılmıştı. Hafifçe doğrulup, tabağı aldı.

Ryan bir sandalye çekip, onun tabağını bitirmesini izledi. Bu Kelly’i rahatsız etmişti. Ona bakmamaya gayret ediyordu.

“Beni görmezden gelmeyi bırak,” dedi Ryan.

Kelly, çatalını bir kenara bıraktı. “Benden ne istiyorsun Ryan. Beni kapının önüne koyup, seni aldatmakla suçladın. Şimdi de gelmiş bana yardım ediyorsun.”

“Çünkü hamilesin ve yardıma ihtiyacın var” dedi Ryan.

“Hayır, yok,” dedi Kelly gururlu.

“Kelly, öncelikle çocuğun kimden olduğunu öğrenmeliyi. Tıbbi yardıma ve bakıma ihtiyacın var ve ben bunları sana sunabilirim.”

Ryan, Kelly’nin hemen önüne eğilip, elini onun elinin üzerine koydu.

“Benimle gel Kelly. Bebeğini düşün.”

Kelly, elini geri çekti. Ryan, sesini yumuşatıp devam etti:

“Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi. Hem kendi hayatını hem de bebeğin hayatını riske atamazsın. Artık gururunu bir kenara bırak.”

“Peki, New York’a gittiğimizde ne olacak Ryan?”

“Dinlenecek ve tıbbi yardım alacaksın. Sonra da geleceğimize karar vereceğiz.”

Kelly’nin içi acıdı. *Gelecekleri*; işte bunu duymak çok saçmaydı. Onun teklifini kabul etmek aptallık olurdu. Öte yandan bu durumdayken kabul etmemek de aptallık olurdu. *Keşke çeki bozdurup, tüm bunları yaşamak zorunda kalmasaydım* diye düşündü. Gururunu bir kenara bırakıp, bunu *bebekleri* için yapmalıydı.

“Tamam, geleceğim,” dedi Kelly.

Ryan’ın gözleri gülüyordu.

“Öyleyse eşyalarını toplamaya başlayalım.”

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

ERTESİ sabah uyandığında, Kelly, bir an için nerede olduğunu anımsayamadı. Sonra, Ryan ile beraber New York'ta olduğunu hatırladı.

Birkaç saat içinde eşyalarını toplamışlar, gece yarısına doğru da New York'a varmışlar ve onlar için hazır bekleyen bir arabayla, Ryan'ın evine gelmişlerdi.

Eve vardıklarında Kelly çok yorgundu. Bavulunu alıp, misafir odasına geçti. Her şey aynıydı. Bir süre önce bu daireyi birlikte paylaşıyorlardı.

Koridorun sonunda, bir zamanlar Ryan ile paylaştıkları, seviştikleri yatak odası vardı. Orada hamile kalmıştı, o odada tüm hayatı altüst olmuştu.

Kelly, geri döndüğü için pişmandı. Ama bu sabah kalktığında kaderine boyun eğmiş gibi bir hali vardı. Kalkıp duş aldı. Salona geçtiğinde, Ryan'ı bilgisayarında çalışırken buldu.

"Kahvaltı hazır. Senin kalkmanı bekliyordum," dedi Ryan.

Kelly hiçbir şey söylemeden onu mutfığa kadar takip etti. Masa çoktan hazır. Bir sürü besleyici yiyecek onu bekliyordu.

Masaya oturdu. Kabul etmeliydi ki son zamanlarda hiç bu kadar dinlemiş hissetmemişti. Rahat bir uyku çekmişti ve sabahın köründe kalkmak zorunda kalmamıştı.

Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordu Ryan.

"İyiyim," dedi Kelly ağzında bir parça yumurtayla. İştahı geri gelmişti. Her şey ona çok garip geliyordu. Ryan'ın ilgisi onu şaşırtıyordu.

"Evden çalışmak için tüm ayarlamalarımı yaptım," dedi Ryan.

"Ryan, lütfen. Bütün gün bana hizmet etmek için burada kalmanı kaldıramam. Bu beni rahatsız eder. Ofise git ve hayatını ben burada yokmuşum gibi yaşamaya devam et."

Ryan, hiç bir şey söylemeden masadan kalktı. Bu Kelly'e kendini kötü hissettirdi. Ryan, Kelly, sanki ona acı çektirmekten hoşlanan bir kadınmış gibi davranıyordu. Sanki Kelly'nin tüm yaptıklarına rağmen onun yanında olarak soylu bir davranış gösteriyordu. Oysaki Kelly tamamıyla masumdu. Ryan, gerçeği öğrenmeye dahi çalışmadan, onu parayla tuttuğu bir metresmiş gibi başından atmış, bir kez olsun ona ne hissettiğini sormamıştı.

Tabağındakileri zorla da olsa bitirdikten sonra masadan kalktı Kelly. Oturma odasına gidip, geniş pencereden, Manhattan manzarasını izlemeye koyuldu.

"Ayakta durmamalısın," dedi Ryan arkadan seslenerek.

İç geçirip arkasına döndü. Ryan, duştan çıkmış, beline bir havlu sarmıştı. Onu öyle görünce hemen kafasını çevirdi Kelly. Ryan'ı daha önce de böyle görmüştü, ama şimdi bu ona garip geliyordu. Onun geniş göğsüne ve düzgün karın kaslarına dokunamayacak olması onu öldürüyordu.

"Seni utandırdıysam özür dilerim," dedi Ryan. "Aramızda geçenlerden sonra, senin yanına böyle gelmemin garip olacağını düşünemedim."

Şu anda her ne kadar onu arzulasa da onu utandıran tek şey, Ryan'ın küstahlığı ve kendine olan güveniydi.

Kelly, yavaşça arkasını dönüp, ondan hiç etkilenmemiş gibi durmaya çalıştı. "Eğer bir zamanlar sevgili olduğumuz için kaldığımız yerden devam edeceğimizi düşünüyorsan yanılıyorsun," dedi Kelly.

Ryan, şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Kelly, seni cinsel bir ilişkiye zorlayacağımı düşünmüyorsun ya? Üstelik hamile ve hastayken?"

"Bu soruya vereceğim cevabı beğeneceğini sanmıyorum," dedi Kelly.

Ryan, okkalı bir küfür salladı. "Kardeşimin kullanılmış eşyasına el uzatacağımı sanmıyorsun ya?"

"Bilmem? Kardeşin senin kullanılmış eşyaya el uzatırken hiç gıcınmadı. Belki de aile geleneğiniz bu şekildedir," dedi Kelly küstahça.

Ryan, öfkeyle arkasını dönüp, kendi yatak odasına gitti ve kapıyı sert bir şekilde çarptı.

Kelly, kendini yakındaki bir koltuğa attı. Neden böyle şeyler söyleyip onu kıskırttığını bilmiyordu. Belli ki Ryan'a olan öfkesi hala dinmemişti. Ona inanmamış ve dışlamış olan bir adama karşı böyle sözler sarf etmesi gayet normaldi.

Zaten New York'a dönmek, unutmaya çalıştığı bir sürü kötü anıyı tekrar canlandırmıştı. Kendini meşgul etmek istedi. Mutfağa gidip, buzdolabına şöyle bir göz attıktan sonra, en sevdiği yemeği hazırlamaya karar verdi. Ryan ile beraber yaşarlarken, ona hep yemek hazırlardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye haykırdı Ryan. Bir çırpıda Kelly'nin yanına gelip, elindeki tavayı aldı. Onu koltuğa götürüp, bacaklarını sehpaye uzatmasına yardım etti. Az önceki öfkeli adamdan eser yoktu.

"Galiba doktorun söylediklerini anlamadın. Dinlenmelisin. Ayakta durmak yok," dedi Ryan tane tane. Sanki küçük bir çocukla konuşuyordu.

İkisi de sakinleşmişlerdi. Kelly, konuşmak için doğru zamanın bu olduğunu anladı.

"Ryan, konuşmamız gereken şeyler var."

"Seni dinliyorum Kelly."

"Houston'a neden geldiğini öğrenmek istiyorum." Kelly, duygularını gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

Ryan'ın bu sorudan rahatsız olmuş gibi bir hali vardı. Bakışlarını kaçırıyordu.

"Hem beni orada bulacağı nereden biliyordun?" diye devam etti Kelly.

"Bir dedektif tuttum" dedi Ryan kısa bir sessizlikten sonra.

"Ama neden?" diye sordu Kelly şaşkınlıkla. "Beni bulup nasıl adi bir fahişe olduğumu tekrar tekrar yüzüme vurmak için mi? Benden nefret ediyorsun Ryan. Bunu çok iyi biliyorum. Ne diye ortaya çıkıp geçmişini kurcalıyorsun ki?"

"Kelly, hiç kimseye tek kelime etmeden ortadan kayboldun. Sonra sana verdiğin çeki de bozdurmuşsun. Sana bir şey olduğunu sandım. Hatta öldüğünü bile düşündüm."

"Ölmediğimi duyduğunda üzülmüş olmalısın," dedi Kelly alayla gülümseyerek.

"Beni hiç tanıyamamışsın Kelly. Bana yaptığın onca şeyden sonra senin yapayalnız, korkmuş ve savunmasız bir halde sokaklarda kalman düşüncesine dayanamadım," dedi Ryan sitemle. "Şimdi sen benim sorularıma cevap vereceksin."

Tam o anda kapıdan gelen sesle ikisi de kafalarını o yöne çevirdiler. Kelly'nin korktu başına gelmişti. Bu gelen Ryan'ın küçük kardeşi Jarrod'tan başkası değildi.

"Hey Ryan, kapıcı geldiğini söyledi..." Kelly'i görünce ses tonu değişiverdi Jarrod'ın. "Kelly?"

Ryan, Kelly'nin yüzündeki ifadenin soğukluğunu fark etti. Kesin, her şeyi onun ayarladığını düşünecekti. Jarrod'ın kendi anahtarı vardı. Tüm bunlar yaşanmadan önce, Ryan onun ziyaretlerini dört gözle beklerdi.

Tabi hayatında en değer verdiği iki insan ona ihanet edince, işler biraz değişmişti. Bir süre sonra Jarrod'ı affetmişti. Kelly'i dinlemenin de adil olacağını düşünmüş ve bu yüzden onu tekrar bulmak istemişti. Tabi üçünün yüzleşmesi için şu an doğru bir zaman değildi.

Kardeşi ile arasındaki ilişki atık eskisi gibi olamazdı belki ama son zamanlarda daha iyiydiler.

Şimdi Kelly'nin geri gelmesi ile aralarındaki bu sorunla yüzleşmek zorunda kalacaklardı. Ama Ryan biliyordu ki bu konu tamamen çözülmeden asla huzur bulamayacaktı.

"Çok kötü bir zamanda geldin Jarrod," dedi Ryan kardeşinin omzuna elini koyarak.

Jarrod'ın yüzünden huzursuz olduğu açıkça görülüyordu. "Ben başka bir zaman geleyim," dedi genç adam.

Ryan, dönüp Kelly'e baktı. Kadın yumruklarını sıkmış onlara bakıyordu. Yüzü bembeyazdı.

"Neden gelmiştin?" diye sordu Ryan kardeşine. "Önemli bir şey yok ya?"

"Hayır, hayır. Sadece bir merhaba demek istemiştım. Annem Cumartesi akşamı bizi yemeğe bekliyor. Sana söylememi istedi," dedi Jarrod. Donup kalmıştı.

"Annemi arayacağım. Söz veriyorum buluşacağız. Ama şimdi olmaz," dedi Ryan. Tüm bu yaşadıklarından nefret ediyordu. Babaları öldükten sonra, Jarrod'ı kendi büyüttüştü. Şimdi bir kadın aralarına girmişti ve işler çok karışmıştı.

"Anlıyorum. Öyleyse sonra görüşürüz," dedi Jarrod kapıya yönelirken. Ryan onu takip etti. Kapıda durdular. "Tüm bu yaşananlardan sonra onu tekrar evine mi alıyorsun?" diye sordu Jarrod fısıltıyla.

"Jarrod, Kelly senin çocuğunu taşıyor olabilir," dedi Ryan.

"Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu Jarrod öfkeyle.

"Hayır, Kelly bu konuda konuşmak istemiyor. Ama biliyorsun ki böyle bir ihtimal var."

"Hayır," dedi Ryan. "Benim olamaz."

"Bundan emin olamayız," diye diretti Ryan.

Jarrod ellerini cebine soktu ve ağabeyine uzun uzun baktı. “Bak, bunu konuşmanın ikimiz için de çok zor olduğunu biliyorum. Ben korunuyordum. Yani bebek benim olamaz.”

Jarrod arkasını dönüp asansöre bindi. Ryan, ne düşüneceğini bilmiyordu. Eğer Kelly, arada başka biriyle beraber olmadıysa bebek ondan olmaydı.

Kelly’nin yanına geri döndüğünde, onun öfkeden kudurduğunu gördü. Yüzünde düşmanca bir ifade vardı.

“Jarrod buraya bir daha gelirse ben gidiyorum. Onunla aynı odada dahi bulunmak istemiyorum,” diye haykırdı Kelly.

“Sakin ol Kelly. O benim kardeşim. Buraya hep gelir.”

“Öyleyse ben burada kalmıyorum.”

Ryan, onun Jarrod’ı görünce neden böyle öfkelenmesine bir anlam veremiyordu. Asıl öfkeli olması gereken biri varsa, o da Jarrod idi. Kelly onu yok yere tecavüzle suçlamıştı.

“Jarrod korunduğunu söyledi,” dedi Ryan. Açıkça Kelly’nin tepkisini bekliyordu.

“Ve sen de buna inandın öyle mi?” Kelly’nin tepkisi, Ryan’ın beklediği gibi olmamıştı. Kadın neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

“Onun korunmadığını mı söylüyorsun?” Ryan, bebeğin kendisinden olması fikrine nedense sıcak bakıyordu. Buna bir anlam veremiyor, yaşanan onca şeyden sonra bile Kelly’nin onun çocuğuna hamile kalması onu heyecanlandırıyordu. “Yani çocuğun kimden olduğunu biliyor musun?”

“Böyle bir şey söylemedim,” dedi Kelly soğuk bir sesle.

Ryan, Kelly’nin ona bir şey söylemeyeceğini fark etti. Yumruklarını sıkıp, susmaktan başka çaresi yoktu. Pişman olacağı bir şeyler yapmadan önce çıkıp dolaşmaya karar verdi.

“Gidip öğle yemeği için bir şeyler alacağım.”

Arabasına binecekken telefonu çaldı. Arayan annesiydi.

“Efendim anne?”

“Ryan, Jarrod ile seni yarın akşam yemeğe bekliyorum,” dedi annesi telefonun öbür ucunda.

Ryan bir an sessiz kalıp düşündü. Öyle veya böyle annesi olanları Jarrod’tan öğrenecekti.

“Anne, Kelly burada ve hamile.”

Annesi derin bir iç çekti. “Anlıyorum. Öyleyse Roberta’yı da yemeğe davet etmemin hiçbir anlamı yok.”

Roberta Maxwell, Kelly gittikten sonra, annesinin ona ayarlamaya çalıştığı kızdı. Zaten annesi Kelly ile olan ilişkisini hiçbir zaman onaylamamıştı. Buna rağmen hiçbir şey söylememiş, ona karışmamıştı. Zaten Ryan da buna izin vermezdi. Kimsenin hayatına karışmasına tahammülü yoktu.

Jarrod ile olanlardan sonra da annesi sinir bozucu bir şekilde sessizliğini korumuş, olanlardan memnun bir halde, iki oğluna da sempati ile yaklaşmıştı. Şimdi Kelly’i annesinin evine, üstelik Jarrod da oradayken götüremezdi. Annesi bütün gece onlara onaylamayan bakışlar atardı. Jarrod da onları rahatsız etmek için elinden geleni yapardı.

“Yemeği başka bir tarihe alsak iyi olur anne. Bu aralar meşgulüm ve Kelly’nin sağlığı da pekiyi değil.”

Ryan, annesine veda edip telefonu kapadı. Biraz zamana ve mesafeye ihtiyacı vardı. Şu an ailesi ile yüzleşecek durumda değildi.

Amaçsızca arabayı sürdü. Derken kendini ofisinde buluverdi. Asistanının şaşkın bakışları altında ofise girdi. Daha o sabah arayıp, bir süre ofise gelmeyeceğini söylemişti oysaki.

Asistanı Jansen, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Onu dinlemedi bile Ryan. Ofisine girip kapıyı kapattı ve kendini koltuğuna bırakıp, ofisinin penceresinden görünen manzaraya izlemeye koyuldu.

Bu sırada cep telefonu çaldı. Arayan Cameron idi. Önce cevap vermek istemedi. Sonra düşünüp, bundan sonsuza kadar kaçamayacağına karar vermişti. Texas’taki düğünden apar topar ayrılmıştı ve ona bir açıklama borçluydu.

“Selam Cam. Texas’tan döndünüz mü?”

“Sonunda sana ulaşabildim dostum. Nerelerdeydin? Ne diye öyle aceleyle çıkıp gittin? Seni merak ettik.”

Ryan iç çekti. “Dedektifim arayıp, Kelly’i bulduğunu söyledi.”

Telefonun öbür ucundaki Cam, sessizce bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen yanındaki Devon ile konuşuyordu.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Cam.

“Houston’daymış. O yüzden adadan ayrılıp onu bulmaya gittim. Kelly’i alıp New York’a geri getirdim.”

“Ne? Neden böyle bir şey yaptığı anlayamıyorum.”

“Çünkü Kelly hamile, Cam.”

“Bebeğin senin olduğunu nerden biliyorsun Ryan?”

“Bebeğin benim olduğunu düşündüğümü söylemedim ki Cam. Sadece onun hamile olduğunu söyledim,” dedi Ryan sitemle.

“Ve sen de eski nişanlın başkasından hamile olduğu halde onu New York’a getirip, evine aldın öyle mi?”

“Ukalalık etmeyi bırak Cam. Çocuk benim veya Jarrod’ın olabilir.”

“Dostum, seni gördükçe halime şükrediyorum. Peki, Kelly bu duruma ne diyor?” diye sordu Cam.

“Bana çok kızgın. Sanki olanların tek suçlusu benmişim gibi davranıyor. Çocuğun kimden olduğunu söylemiyor.”

“Belki de kimden olduğunu o da bilmiyordur,” dedi Cam. “Özür dile- rim dostum ama bunu söylemeliydim. Kardeşinle bile yatmaya cesaret eden bir kadın, kim bilir daha kimlerle yatmıştır. Belki de bebeğin kimden oldu- ğuna dair bir fikri yoktur.”

“Cam, kes şunu. Seni dinlemekten başım ağrıdı. Kelly bir fahişe değil.”

“Beni yanlış anlama Ryan. Ben de onun bir fahişe olduğunu söyleme- dim.”

“Ama bunu kastettin değil mi?”

“Bak dostun, sinirini benden çıkarma. Ben sadece bir dost olarak seni uyarıyorum. Yanlış bir şeyler yapmaktan korkuyor. Hoş, bir dedektif tutup onu buldurduğuna göre zaten ipin ucunu çoktan kaçırmışsın demektir. Şim- di beni iyi dinle; Rafe de, Bryony hamile olarak çıkıp geldiğinde aynı şüp- helerle boğuşuyordu ve gidip babalık testi yaptırdı. Sana tavsiyem avukatını ara ve aynı testi yaptır,” dedi Cam.

Ryan, bu konuşmanın bir sonuca varmayacağını biliyordu. “Ben sadece ters giden şeyin en olduğunu öğrenmek istiyorum hepsi bu,” dedi Ryan. Cameron, sert bir adamdı ve arkadaşının üzülmelerini istemediği için böyle şeyler söylüyordu.

“Dostum, özür dilerim, seni üzmemiştim” dedi Cam. Ryan güldü.

“Önemli değil Cam, bunları beni düşündüğün için söylediğini biliyo- rum.”

“Bekle biraz, Devon’ın da sana söyleyecekleri varmış.” Cam, telefonu Dev’e verdi.

“Selam, Ryan. Dinle, ben de aynı şeyleri söyleyip canını sıkmayaca- ğım. Cam yeterince açık konuştu zaten. Bir süre buralarda olmayacağımı söylemek istedim hepsi bu,” dedi Dev.

“Ne o? Ashley ile tatile falan mı çıkıyorsun?” diye sordu Ryan alayla. Dev, okkalı bir küfür salladıktan sonra devam etti.

“Hayır, inşaat alanında küçük bir sorun var ve oraya gidersem daha ko- lay çözerim. Sürekli telefon müdahale etmekten daha etkili olacak ve artık risk alacak zamanımız yok.”

“Peki, ne zaman ayrılıyorsun?”

“Birkaç gün içinde. Daha önce de giderdim ama başka işlerim var. Cameron’ın yurtdışında katılması gereken bir toplantı var ve o da gidemez. Biliyorsun Rafe de balayında.”

“Ve sizde benim gidip gidemeyeceğimi sormak için aramıştınız öyle değil mi?”

“Evet, ama başındaki belayı duyduktan sonra bunu senden isteyemem. Bu durumda ben kendim gidiyorum.”

“Hayır, ben gideceğim” dedi Ryan. “Kelly’i de yanımda götüreceğim. Buradan biraz uzak kalmak bize iyi gelecek.”

Dev, derin bir iç geçirdi. “Tüm olanlardan sonra bile onu hala geri is- temene şaşıyorum,” dedi sonunda.

“Emin değilim,” dedi Ryan dalgın bakışlarla pencereden dışarıya ba- karken. “Cevabını öğrenmem gereken sorular var. Önce bebeğin kimden olduğunu öğrenmeliyim. Öyle kolayca Kelly’i hayatıma tekrar sokamam.”

“Peki, Ryan, sen git. Sana faksla detayları göndereceğim. Benimle ilet- şimde kal.”

“Anlaşıldı dostum. Bak Cam ile sen benim deli olduğunu düşünüyorsu- nuz biliyorum. Ama yine de beni korumaya çalıştığınız için teşekkürler.”

“Evet, senin deli olduğunu düşünüyoruz. Ama seni ne mutlu edecekse onu yapmalısın dostum,” dedi Dev.

Ryan, telefonu kapatıp, asistanını aradı ve gerekli ayarlamaları yapma- sını istedi. Öncelikle doktordan yolculuk için onay alması gerekiyordu. Kelly ile yalnız kalmak ikisine de iyi gelecekti. Belki de aralarındaki sorun- ları bir açıkığa kavuşturabilirlerdi.

Sonrasında bir alışveriş listesi hazırlamaya koyuldu. Jansen şaşkınlıkla onun listeye karaladıklarına bakıyordu. Kelly’nin yeni kıyafetlere ihtiyacı vardı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

KELLY yatakta uzanmış, boşluğa bakıyordu. Orada daha fazla kalamazdı. Jarrod ile aynı havayı solumayı dahi istemiyordu.

Onu dairenin girişinde görünce kendini zor tutmuştu. Adı herif nasıl da masum rolü yapıyordu. O anda Kelly felç geçirmiş gibi kala kalmıştı.

Çaresizlikten nefret ediyordu. Onu bir dahaki görüşünde, hamile oluşuna aldırmayacak ve olanca gücüyle ona tekme basacaktı.

Jarrod'a olan nefreti çok büyüktü. Ayrıca Ryan'dan da ona ihtiyacı olduğu bir zamanda, kendisine sırt çevirdiği için nefret ediyordu.

Burada bir dakika daha duramazdı. Ama bu kez alternatiflerini iyi düşünmeli ve doğru bir planlama yapmalıydı. Çocuğunu büyütebileceği, sessiz ve sakın bir yer bulmalı, herkesten uzak olmalıydı.

"Ne o gidiyor musun?"

Ryan'ın sesini duyunca, sanki kaçarken yakalanmış gibi suçluluk duydu. "Burada kalmam için bir sebep yok," dedi.

"Lütfen benimle salona gel," dedi Ryan elini uzatarak. Kelly, bir an için duraksadı. Ona uzatılan eli reddetmek istedi ama yapamadı. Ryan'ın ses tonundaki incelik onu hazırlıksız yakalamıştı. İstemsiz bir hareketle, Ryan'ın büyük ve erkeksi elini tuttu.

Salondaki koltuğa oturdular. Ryan, sıkıntılı görünüyordu.

"Sana karşı böyle acımasız olduğum için özür dilerim. Seni bu durumdayken buraya kadar sürüklememeliydim. Acına acı katmaktan başka bir şey yapmadım."

Kelly ağzını açıp bir şeyler söyleyecek olduysa da Ryan, parmağını onun dudagina götürerek Kelly'i susturdu.

"İzin ver bitireyim. Bir iş için New York'tan ayrılmalıyım ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

Kelly, şaşkınlıkla Ryan'ın yüzüne bakıyordu. Neden böyle davrandığını anlamıyordu. İlişkileri bitmişti ve artık geri dönüşü yoktu. Şimdi ise onu yanından ayırmamak için elinden geleni yapıyordu. Ryan, onun sessizliğini fırsat bilip devam etti:

"İzin ver de sana göz kulak olayım Kelly. Yaşananları bir kenara bırakıp, şu ana odaklanmalıyız."

"Sen ciddi olmazsın," dedi Kelly.

"Daha önce hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Konuşup halletmemiz gereken bir sürü konu var. Beraber vakit geçirmemizin iyi olacağını düşünüyorum," dedi Ryan.

Kelly duyduklarına inanamıyordu. Sinir krizi geçirmek üzereydi. Onu yalancılıkla suçlamış, söylediklerine kulak asmamış olan bir adamın kalkıp böyle şeyler söylemesi ona garip geliyordu. Ona ihtiyacı olduğu anda kendisini sokağa atan adam bu olamazdı.

Ryan, elini uzatıp, Kelly'nin yüzünü okşamaya başladı. Adamın elleri hafife titriyordu. Kelly, istemsizce başını sağa sola sallasa da, kendinden şüphe etmeden de edemiyordu. Yoksa hala Ryan'a karşı bir şeyler hissediyor muydu?

"Sana söz veriyorum, hiçbir konuda baskı yapmayacağım. Sadece sen ve ben, bir hafta boyunca gözlerden uzak olacağız. Söylemek istediklerinden fazlasını sormayacağım."

"Ama bebek..."

"Önce bir doktora gidip, yolculuk için onay alacağız. Sonrasında gidebiliriz," dedi Ryan.

Kelly bakışlarını önüne eğdi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ryan, kibarca ona gelmek isteyip istemediğini soruyordu. Bunu yapabilir miydi? Her şeye en baştan başlayabilir miydi? Tüm geleceğini bir başkasının söyledikleri ile bir kenara atan birine tekrar güvenebilir miydi?

Uzun süren bir sessizlikten sonra Kelly, başıyla evet dercesine onayladı. Bunu neden yaptığını kendi de bilmiyordu. Belki de başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Burada kalamazdı, ama kendi başına da yapamazdı. Ancak biliyordu ki evet demesinin altında yatan sebep çok daha derindi. Sonuçta karnındaki bebek ondandı.

“Güzel. Önce doktora gitmeliyiz. Onay verirse yarın sabah yola çıkıyoruz. Oraya vardığımızda yalnızca otelden plaja yürümene izin vereceğim. Geri kalan zamanında sürekli dinleneceksin,” dedi Ryan.

“Ben ayrı bir oda istiyorum,” dedi Kelly.

“Süit ayırttım. Kendi yatak odan olacak,” dedi Ryan.

“Pişman olmayacaksın Kelly.”

Kelly ağlamak istiyordu. Aylar önce beraberce planlar yaptığı bu adamla nasıl bu hale gelebilmişlerdi hala inanamıyordu. Oysaki şu an ilk bebeklerini bekleyen mutlu bir çift olabilirlerdi.

“Bunu beraberce çezebiliriz Kelly!”

Kelly gözlerini kapadı. Şu an bu sözler çok baştan çıkarıcıydı, ancak biliyordu ki, geçmişte yaşananlar onların peşini asla bırakmayacaktı ve Kelly, tüm hayatının değiştiği o güne tekrar dönmek istemiyordu.

Doktor, bir haftalık bir tatilin, Kelly için çok yararlı olacağına kanaat getirmiş ve eğer durumunda bir değişiklik olursa hemen bir hastaneye gitmesini söylemişti.

Ryan, ilgili bir koca ve baba gibi her ayrıntıyı can kulağı ile dinlemişti. Onu böyle alakalı görmek, Kelly’i sevindireceğine üzüyordu.

Ryan’ın evine geri döndüklerinde, kapıda bir sürü alışveriş torbasının onları beklediğini gördüler. Kelly, torbaların arasında birkaç tane iç çamaşır markasının adını seçmişti.

“Güzel. Jansen işini erken bitirmiş,” dedi Ryan. “Bunlar senin için Kelly, gel de bir göz at.”

Kelly, paketleri açıp bir göz attı. Bir sürü hamile giysisi ve gece elbisesi vardı. Yanılmamıştı, birkaç torbada da kadınsı iç çamaşırları vardı.

“Bunu yapmana gerek yoktu” dedi Kelly.

“Ben yapmadım, Jansen yaptı.”

“Jansen nasıl?” diye sordu Kelly. Ryan’ın asistanını tanıyordu.

“Her zamanki gibi iyi,” dedi Ryan kısaca.

“Neyse, bunlar için teşekkür ederim,” dedi Kelly gururunu bastırmaya çalışarak.

Ryan içtenlikle gülümsedi. “Şimdi gidip dinlen. Ben bavulları hallederim, sonrada akşam yemeği yeriz. Bu akşam erken yatmamız gerek.”

Kelly, kıyafetleri koltuğun üzerinde bırakıp odasına gitti. Ona karşı hemen yumuşadığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Ryan, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ancak Kelly’nin acısı hala çok tazeydi.

Gözyaşlarını tutamadı. Ryan bunu görmesin diye hemen odanın kapısını kapattı.

Ertesi sabah Ryan, Kelly’i yavaşça sarsarak uyandırdı. Kısa bir duştan sonra kahvaltı ettiler ve Ryan bavulları arabaya taşıdı.

Havaalanına giderlerken Kelly çok sessizdi. Aslında cennet gibi bir yerde geçirecekleri bir hafta onu heyecanlandırıyordu. Ama içindeki karmaşık duygular, bunun tadını çıkarmasını engelliyordu. Ryan’a deliler gibi âşıktı hala. Bir yanı da kendisine çektiydikleri yüzünden ondan nefret ediyordu.

Kendisini sevmeyen ve yalancılıkla suçlayan bir adamı seviyor oluşu çok zavallıcaydı.

Ryan, özel bir jet kiralamıştı. Böylelikle gidecekleri adaya aktarmasız olarak uçacaklardı.

Uçuş birkaç saat sürecekti. Ama yarı yolda, Kelly kendini gergin hissedip koltuğunda kıpırdanmaya başladı.

“Neden koltuğunu yatırmıyorsun?” diye sordu Ryan. “Diğer tarafa dön de sırtını ovalayayım.”

Kelly, iyi hissetmiyordu. Ona denileni yaptı. Kendini Ryan’ın sıcak dokunuşlarına bırakmak ona iyi gelecekti.

Güçlü parmaklar, omuzlarına ve sırtına masaj yapmaya başladı. Kelly, hafifçe iç geçirdi. Gevşemişti. Geçmiş veya geleceği düşünmemeye çalıştı. Ryan, tıpkı beraber oldukları zamanki gibi yumuşak ve centilmendi. Onun güven veren dokunuşları ile huzurlu bir uykuya daldı.

İnişe geçerlerken, Ryan onu uyandırmış ve koltuğunu dik konuma getirmesine yardım etmişti. Kelly dinlenmiş ve enerjik hissediyorlardı. Uçak yumuşak bir inişle havaalanının zeminine dokundu.

Birkaç dakika sonra, onları bekleyen bir arabaya bindiler. Ryan, bavulların yerleştirilmesini bekledikten sonra, şoföre, otele çekmesini söyledi.

Otelleri sahil kenarında bulunun lüks bir oteldi. Ryan, kendi yapacakları otel bittiğinde, bu otelin onun yanında küçük bir pansiyon gibi kalacağını söyledi şakayla.

Onların için ayrılan süit, Kelly’nin Houston’daki evinin birkaç katı büyüklüğündeydi.

Kelly, kendini koltuğa bırakı kumsala bakan pencereden dışarıyı izledi. Ryan, gelip onun ayakkabılarını çıkardı ve bileklerinde şişme olup olmadığını kontrol ettikten sonra, hafifçe ayak bileklerine masaj yapmaya başladı.

Kelly, hafifçe inledi.

“İyi geldi mi?” diye sordu Ryan.

“Kesinlikle,” diye inledi Kelly tekrar.

Kelly, elini karnına götürüp hafifçe okşadı. Bebeğin kıpırdandığını hissedebiliyordu.

“Tekmeliyor mu?” diye sordu Ryan.

Kelly başıyla onayladı.

“Dokunabilir miyim?”

Kelly, onun elini tutup karnına götürdü. Ryan, bebeğin hareketini elinde hissedince şaşkınlıkla dönüp sordu:

“Bu inanılmaz. Canını yakıyor mu?”

Kelly gülümsedi. “Kesinlikle hayır.”

Ryan, elini bir süre onun karnında tuttukten sonra yemeği nerede yemek istediğini sordu. Kelly, oda servisini tercih ettiğini söyledi. Manzara çok güzeldi ve insan içinde olmayı istemiyordu.

Yarım saat sonra oda servisi yemeklerini getirdi. Sessizce yediler. İkisi de dalgaların sesinin ve gün batımının tadını çıkardılar.

Yemektten sonra Ryan, Kelly’e yatıp dinlenmesini söyledi. Ama Kelly yorgun hissetmiyordu. Bulundukları küçük koyu keşfetmeye hevesliydi. Ryan bir an duraksayıp, sonra kabul etti.

Kelly, deniz havasını içine çekti. Sandallarını çıkarıp, ayaklarını köpüren dalgaların içine soktu.

Ryan, ayakkabılarını çıkarıp ona katıldı. Elini Kelly’nin beline hafifçe doladı. Beraber kıyıya hafifçe vuran dalgalar boyunca yürümeye başladılar.

“Daha iler gitmemeliyiz,” dedi Ryan. “Kendini böyle yormamalısn.”

“Ama bu çok dinlendirici,” dedi Kelly. “Bir hafta öncesine kadar günde on iki saat ayakta durduğumu düşünürsen!”

“Bir daha asla o işi yapmak zorunda kalmayacaksın,” dedi Ryan.

Kelly, hiçbir şey söylemedi. Sessizce otele geri döndüler. Kelly, verandada bulundan koltuğa oturup, dalgaların sesini dinlemeye koyuldu.

“Bir şey içmek ister misin?” diye sordu Ryan.

“Eğer varsa meyve suyu.”

Ryan, buzdolabına gidip, elinde bir bardak taze portakal suyu ile döndü. İçtikten sonra yatağa gidip iyice dinlenmelisin. Koyu keşfetmek için yarın yeterince zamanımız olacak,” dedi.

Kelly yorgundu. Ama yatağa gitmek istemiyordu. Her şey çok güzeldi ve anın büyüsunü kaybetmekten korkuyordu. Bu an sonsuza kadar sürsün isterdi.

İç geçirdi Kelly. Anılarını onu rahat bırakmıyordu. Ryan ile koca bir haftaları vardı. Eğer Ryan her şeyi unutabiliyorsa, o da unutabilirdi. Belki bu tatil bittiğinde, ona olan nefreti geçer ve hayatına devam edebilirdi.

Yumuşak koktukta doğrulmaya çalıştı yavaşça. Birden kahkaha attı. Karnı yüzünden doğrulamıyordu. Ryan, gelip onun kalmasına yardım etti.

Göz göze geldiler. Kelly, uzun süredir ilk kez, onun yüzüne kendini koruma ihtiyacı duymadan bakıyordu. Adamın gözlerine ve yüzündeki çizgilere baktı.

“İyi geceler Ryan,” diye fısıldadı sessizce.

Ryan, bir an için onu öpmek istedi. Ancak Kelly’nin nasıl bir tepki verebileceğini bilmiyordu. “İyi geceler Kelly,” diyebilirdi sonunda.

Kelly arkasını dönüp, odasına doğru gitti. İçi kıpır kıpırdı.

KaraKedi

~ ALTINCI BÖLÜM ~

KELLY o gece uyuyamadı. Ryan ile olan ilişkilerini düşünüp durdu. Tanıştıkları andan itibaren, ateşli ve tutkulu bir aşk başlamıştı aralarında.

Haftalarca birbirlerinden ayrı bir gün bile geçirmemişlerdi. İlişkinin ilk ayında, Kelly, Ryan'ın yanına taşınmıştı. İkinci ayın sonunda ise çoktan nişanlanmışlardı.

İlk başlarda Kelly, Ryan gibi varlıklı bir adamın, neden onu seçtiğine anlam verememişti. Kelly zengin bir aileden gelmiyordu. Parası veya prestiji olmayan basit bir üniversite öğrencisiydi.

Her şey çok hızlı gelişmişti. Kelly kendini bir masaldaymış gibi görüyordu. Aralarındaki statü farkına o zamanlar aldırış etmemişti. Ryan'ın onu gerçekten sevip sevmediği üzerine düşünmemişti bile. Gençti ve aşkla gözü kör olmuştu.

O acı olay yaşandığında, Ryan'ın kendisine inanacağını düşünmüştü Kelly. Ancak yanılmıştı. Belki de Ryan ona hiçbir zaman güven duymamıştı. Şimdi de ona güvenmesi için bir sebep yoktu. Tüm bunları düşününce gözleri doldu. Yine o acı dolu güne dönüvermişti. Her şeyi daha dün olmuş gibi hatırlıyordu.

Elinde hamilelik testi ile heyecan içindeydi o gün. Testi hemen saklayıp, Ryan'a sürpriz yapmak için hazırlanmıştı. Onun da kendisi gibi mutlu olacağını düşünüyordu. Sonuçta yakında evleneceklerdi. İkisi de aile kurmak için can atıyorlardı.

O anda yatak odasının kapısında bir ses duydu. Gelenin Ryan olduğunu düşündü. Bazen bu saatlerde beraber öğlen yemeği yemek için uğradı. Kelly heyecanlanmıştı. Ona mutlu haberi vermek için can atıyordu.

Gelenin Jarrod olduğunu görünce şaşkınlığını gizleyememişti. Hoş Jarrod onları sık sık ziyaret ederdi ama genelde gelmeden önce arar, haber verirdi.

"Jarrod? Burada ne arıyorsun? Ryan işte ve akşama kadar da geleceğini sanmıyorum."

"Buraya senin için geldim. Seninle konuşmak istediğim şeyler var," demişti Jarrod.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu Kelly şaşkınlıkla. "Salona geçip konuşalım."

Jarrod yerinden kıpırdamamıştı. Bakışları Kelly'i korkutuyordu. Çok garip görünüyordu.

"Ryan'ı terk edip gitmen ne kadar sürer?"

Kelly, duyduklarını inanamıyordu. "Jarrod? Ne demek istediğini anlamadım."

"Bana aptalı oynama Kelly. Sen zeki bir kızsın. Eninde sonunda Ryan'ı bırakıp gideceksin, değil mi?"

"Bana para mı önereceksin? Seni buraya annen mi gönderdi Jarrod? Siz çıldırmışsınız. Biz Ryan ile birbirimizi seviyoruz ve evleneceğiz."

Jarrod'ın bakışlarında hastalıklı bir ifade vardı. "İşi zorlaştırma, sana önereceğimiz para gayet iyi bir tutar."

Kelly şimdi, Ryan'ın annesinin de bu planın bir parçası olduğundan emindi.

"Jarrod, hemen burayı terk etmeni istiyorum." Telefonu eline alan Kelly, ona tehdit eden gözlerle bakıyordu.

Jarrod, bir hamlede telefonu onun elinden alıp, bir kenara fırlatmıştı. Kelly, donup kalmış, kendini savunamamıştı. Şaşkınlıktan ağzını bile açamıyordu.

Jarrod, onu yatağa itti. Üzerine çullanıp, elbiselerini çekiştirmeye, vücuduna dokunmaya başladı. Kelly, onu üzerinden atmaya çalışsa da başarılı olamadı.

Çığlık çığlığa bağıırıyor, korku ve dehşetle titriyordu. Jarrod çıldırmış olmalıydı. Öz abisinin nişanlısına tecavüz etmeye kalkıyordu. Hem de abisinin kendi yatağında. Ryan onu öldürebilirdi.

Kelly'nin kolayca pes etmeye niyeti yoktu. Jarrod'ın bacaklarının arasına bir diz attı. İki büklüm olan Jarrod, bir an için onu elinden kaçırdı. Kelly, hızla onun altından sıyrılarak, elbiselerine sarındı.

Kelly'nin boynunda ve kollarında kızarıklıklar vardı. "Sen hastasın Jarrod. Ryan seni öldürecek. Nasıl olur da kardeşinin nişanlısına böyle bir şey yapmaya kalkarsın?" diye haykırdı Kelly. Bir an önce orada çıkıp gitmeliydi.

"Sana asla inanmayacak," diye bağırdı Jarrod arkasından.

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi Kelly kapıdan çıkmadan hemen önce.

Ancak Jarrod haklıydı. Ryan ona inanmamıştı. Jarrod, Kelly daha ofise ulaşmadan, Ryan'ı aramış ve ona uydurduğu hikâyeyi anlatmıştı. Üstelik çok da inandırıcı olmuştu. Buna göre Kelly, Ryan'ı zaten aldatıyordu. Jarrod'ı yalanları ve cazibesi ile kandırmıştı. Jarrod çok üzgündü ama ne zaman bunu Ryan'a söyleyecek olsa, Kelly onu tehdit ediyor, ona şu tecavüz hikâyesi ile şantaj yapıyordu.

Kelly ofise vardığında, Ryan çoktan onu hayatından çıkarmaya karar vermiş, bir çek yazıp, ona defolup gitmesini söylemişti.

Tüm gece bu kötü anılarla yatakta dönüp durdu. Şimdi bu adaya gelmişlerdi. Sözüm ona o günleri geride bırakıp, geleceğe umutla bakacaklardı. Ama Kelly, en güvendiği kişiden darbe yemişti ve bunu unutması kolay olmayacaktı.

Çalan kapının sesiyle yatakta doğruldu. Sabahlığını üzerine geçirip kapıya yöneldi. Ryan çoktan hazırlamıştı.

"Kahvaltın hazır. Ben çıkıp, otelin inşaatına gideceğim. Kendini yorma sakın. Bir şey olursa da beni ara."

Kelly buna sevinmişti. En azından bugün, onu görmek istemiyordu. Kendini toparlamaya ihtiyacı vardı.

"Kaçta dönersin?"

Ryan saatine baktı. "Şimdi saat sekiz. Öğle yemeğine kadar gelirim. Sonra da sahilde yürüyüşe çıkarız. Lütfen bensiz gitme."

Kelly gözlerini devirdi. "Kendi kendime odadan çıkamayacak kadar hasta değilim," dedi.

"Biliyorum. Sadece sahilde seninle beraber yürümek istiyorum," dedi Ryan.

"Tamam, seni bekleyeceğim. Yemekte görüşürüz."

Ryan el sallayıp, odadan çıktı. Kelly, sıcak bir banyo yapmak istedi. Sonra hafif bir makyaj yapıp, verandada güneşlenecekti.

Önce kahvaltısını bitirmeliydi tabi. İştahı bugünlerde yerindeydi. Karnını tika basa doyurdu. Büyük bir bardak meyve suyunu da kafaya diktikten sonra, plaj havlusu aramak için çekmecelere göz atmaya başladı.

Uzun süre beş kuruş para için ayakta saatlerce çalıştıktan sonra, plajda uzanacağı bir günü hak ettiğini düşünüyordu. Verandanın hemen önüne uzandı. Denizin ve kumun tadını çıkarmaya koyuldu. Kumsal gerçekten de ona acılarını unutturabilecek bir yerdi. Bu bir hafta boyunca, geçmişin acılarını düşünmemeye karar verdi.

Plaj şemsiyesinin altında uzanıp, gözlerini kapadı. Tüm vücudu rahatlamıştı. Ryan dönene kadar biraz şekerleme yapmaya karar verdi.

Öğleye doğru Ryan, odaya döndü. Kelly'e seslendiyse de bir cevap alamadı. Belki odasında uyuyordur diye düşünüp, yavaşça kapısını araladı. Ama Kelly ortalarda yoktu.

Ryan onun için kaygılanıyordu. Sonuçta sağlık durumu pek iyi değildi. Biraz aşırı tepki verdiğini düşündü kendi kendine. Konu Kelly olunca, her zaman aşırı tepki veriyordu zaten.

Verandaya çıkıp, ortalığa bir göz attı. Yakınlarda birkaç plaj şemsiyesi vardı. İlk bakışta Kelly'i seçemedi. Kumsala çıkıp biraz yürüyünce, onu bir şemsiyenin altında uyurken buldu. Onu böyle görmek yüreğini sızlattı. Çok güzel görünüyordu.

Bir süre sessizce onu izledi. Karnına ve her nefeste inip kalkan göğsüne baktı. Hamilelik ona yakışmıştı. Ancak bilekleri hala şişti. Eskisi kadar kötü görünmese de Ryan'ı hala kaygılandırıyordu.

Hemen Kelly'nin yanına oturup, onun sarı saçlarını okşamaya koyuldu. Oradan elini kadının karnına götürdü.

Kelly de elini onun elinin üzerine koydu. Ryan, onu kollarının arasına alıp, sıkıca sarmak isterdi. Keşke son altı ayı silebilseydi. Şimdi yalnızca Kelly'nin ihaneti ile değil, hamileliği ile de yüzleşmek zorundaydı. Kelly kabul etmek istemese de Ryan, bebeğin ondan olduğunu hissedebiliyordu.

Kelly'i yavaşça uyandırdı. Şemsiyeye rağmen, güneşte fazla kalmasını istemiyordu. Kelly uyanıp hafifçe gülümsedi. Bunu görmek Ryan'ı çok mutlu ediyordu.

"Ne zaman döndün?" diye sordu Kelly.

"Birkaç dakika önce. Şimdi yemeğe gidelim mi?"

Kelly yerinden doğrulmaya çalıştı. Ryan, onu elinden tutup yardım etti. O an, parmaklarını birbirlerine geçirdiler. Beraber otel odasına doğru yürümeye başladılar. İkisi de gülümsüyordu.

Kelly, duş alırken Devon'ı arayıp, işle ilgili gelişmeleri aldı. Dev, Kelly'den bahsetmemişti. Bu iyiye işaretti.

Ailesi ve arkadaşları onun deli olduğunu düşünseler de, Ryan, aylardır Kelly'i düşünmeden edememişti. Belki de bunu yaptığı için aptalın tekiydi ama sonunda aralarındaki problemi çözmeden bu işin peşini bırakmayacaktı. Sonunda ayrılacak olsalar bile kafasındaki sorulara bir cevap alacaktı.

Kelly duştan çıkıp onun yanına geldiğinde, kadının gözlerindeki neşeyi görebiliyordu. Kelly, yine o çok sevdiği eski Kelly oluvermişti. Onun gülümsemesini dünyalara değişmezdi.

Tek değişiklik aralarındaki bu anlamsız uzaklıktı. Eskiden olsa, kendini Ryan'ın kucığına atıverir, yanağına sevgi dolu öpücükler kondururdu. Şimdiyse ne zaman ona biraz yaklaşmaya kalksa kendini geri çekiveriyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Ryan.

Jansen'in seçtiği elbiseler Kelly'e tam oturmuştu. Ryan, elini onun beline koydu. Kelly kendini yine geri çekse de aralarındaki çekimin hiç değişmediğini fark etti Ryan. Ona dokunduğunda bunu hissedebiliyordu.

Restorana indiler. Onlar için ayrılmış olan özel bölmenin, geniş bir deniz manzarası vardı. Ryan, menüye bir göz attı. Kafasını kaldırıp, Kelly'e baktı. Kelly hafifçe gülümsedi. Onun mavi gözlerindeki bu neşeli bakış, Ryan'ın ayaklarını yerden kesiyordu.

Çok güzeldi Kelly. Üstelik bu kez gözlerinde o nefret dolu bakışlar da yoktu. Tam o anda Ryan'ın duyduğu bir kadın sesi, onu bu büyümlü andan çekip aldı.

"Ryan! Burada ne arıyorsun?"

Kelly, şaşkınlıkla Ryan'a seslenen kadına baktı. Bu Roberta Maxwell'den başkası değildi.

Ryan, masaya yaklaşan kadını selamlamak için ayağa kalktı. Kadının yanaklarına birer öpücük kondurdu.

"İş için buradayım. Asıl sen burada ne arıyorsun?"

Kadın kulakları tırmalayan bir sesle güldü. "Ah, tatil için hep buraya gelirim. Yemekler harika ve manzara çok güzel." Kadın bir an durup Kelly'e baktı. "Bu hanım da kim?" diye sordu soğuk bir ses tonuyla.

Ryan, bu işte annesinin parmağı olduğunu adı gibi biliyordu. Roberta'nın daha önce bu adaya hiç gelmediğine adı gibi emindi. Annesine nereye gittiğini söylediği için şimdi bin pişmandı. Roberta'nın buraya gel-

mesinin tek amacı ortalığı karıştırmaktı. Böyle bir karşılaşma asla tesadüf olamazdı. Hem annesinden, hem de ondan nefret ediyordu Ryan.

"Roberta, Kelly ile tanış. Kelly, Roberta benim bir arkadaşım."

Roberta gülümsedi. "Ah, lütfen. Arkadaştan daha yakın olduğumuzu sanıyordum," dedi elini Ryan'ın koluna götürerek.

Ryan, Kelly'nin bakışlarından, onun rahatsız olduğunu açıkça görebiliyordu. "Biz de tam baş başa bir yemek yiyorduk," dedi Roberta'ya. "Şimdi izin verirsen?"

Roberta elini, Ryan'ın kolundan çekti. Ses tonu birden değişiverdi. "Bir akşam beraber yemek yemeliyiz. Geçen sefer annen ve ben yemekte senden bahsetmiştik. Bir türlü buluşma şansımız olmadı. Bu tesadüfî değerlendir-meliyiz."

"Korkarım ki burada kaldığım süre boyunca çok meşgul olacağım," dedi Ryan. "Belki New York'a döndükten sonra Kelly ve ben seni yemeğe davet edebiliriz." Ryan, tüm bu söylediklerinin Roberta'yı yıldırma-yacağını biliyordu. Ama yine de belki onu kendinden biraz uzak tutabileceğini düşünmüştü.

Roberta'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ah tatlım, seni aldatan bu kadınla tekrar beraber olmak istemeni anlayamıyorum."

Kelly, bunları duyunca bembeyaz kesiliverdi. Ryan, bunun bardağı taşıran son damla olduğunu biliyordu. "Bu kadını yeter Roberta. Anneme söyle, benim hayatıma karışmaktan vazgeçsin. Sen de bu söylediklerimi dikkate alsan çok iyi edersin."

"Sinirlenmene gerek yok şekerim. Çocuğun kimden olduğunu öğrenene kadar ona kibar davranman gerektiğini biliyorum," dedi Roberta masadan uzaklaşırken.

Ryan, öfkeden çılgına dönmüştü. Onu saçından tutup sürüklememek için kendini zor tutuyordu. Ancak, Kelly'e dönüp, gözlerindeki öfkeyi ve sıkılmış yumruklarını görünce kendi sinirini unuttu.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“BUNUN için özür dilerim,” dedi Ryan.

“İştahım kaçtı. Ben odaya gidiyorum.” Kelly, sandalyesinden kalktı. Çok sinirliydi.

“Kelly, lütfen. O kadının yemeğimizi mahvetmesine izin vermeyelim,” diye atıldı Ryan onu yerine oturmaya ikna etmek için.

“Artık çok geç, çoktan mahvetti bile. Üstelik bizim hakkımızda ne kadar çok şey biliyor.”

Kelly, restorandan çıkıp, lobiyi geçti. Odalarına giden uzun koridor boyunca yürüdü. Çok öfkeliydi. Titreyen ellerle kapıyı açtı. Kendi yatak odasına geçip, kendini yatağa bıraktı. Bir süre sonra, kapının çalındığını duydu. Ryan’ın öfkeli sesi uzaktan geliyordu. Kalkıp kapıyı açmaya yeltenmedi. Ryan tüm yolu dolanıp, verandadan girmek zorundaydı.

Bu kadarı yeter diye düşündü Kelly. Zaten yeterince aşağılanmış ve küçük düşürülmüştü. Bir de o süslü cadının kendisini üzmesine izin vermeyecekti.

Ryan dışarıdan dolanıp gelmiş, yatak odasının verandaya açılan kapısını açıp, içeri girmişti.

“Senin neyin var böyle Kelly? Neden böyle aşırı tepkiler veriyorsun? Kapıyı kilitleyip benden veya aramızdaki sorunlardan kaçamazsın.”

“Beni hiç tanıyamamışsın,” dedi Kelly. Ayağa kalkmış, Ryan’ın gözlerinin içine bakıyordu.

“Orası kesin” dedi Ryan sitemkâr bir ses tonu ile.

“Hemen ilk uçakla buradan ayrılmak istiyorum. Bunun yürümeyeceği kesindi Ryan. Boşa zaman harcıyoruz.”

“Bir anlaşma yapmıştık. Bir hafta boyunca beraber olup, geçmişin izlerini silmeye çalışacaktık.”

“Peki, restoranda olanları ne demeli. O kadın nasıl oluyor da benim hakkımda her şeyi biliyor?”

“Yemin ederim ona hiçbir şey söylemedim. Bana neden inanmıyorsun Kelly? Sana hiçbir zaman ihanet etmedim.”

Konu yine dönüp dolaşıp, Kelly’nin ihanetine gelmişti. Ryan her zaman inanmak istediği şeye inanacaktı anlaşılan.

Kelly, öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Gözlerini kapatıp, yumruklarını sıkı. Aniden, Ryan gelip, onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını Kelly’nin dudaklarına bastırdı. Kelly, onu itmeye çalıştı. Ama Ryan ona daha da sıkıca tutup, kendine çekti.

Kelly, hafifçe inledi. Kendini ona bırakmaktan başka çaresi yoktu. Üstelik bunu tüm kalbiyle istiyordu. Ryan, onu yatağın köşesine götürüp yatırdı. “Kelly, ne zaman tartışsak birbirimizi incitmekten başka bir şey yapmıyoruz. Belki de konuşmadan iletişim kurmalıyız.”

Kelly, hiçbir şey söylemedi. Yaşanan onca şeyden sonra bile, onu neden böyle istediğini bir türlü anlamıyordu. Ryan’ın nazik dokunuşları içini titretiyordu. Gözlerini kapayıp, onu hissetmeye çalıştı.

Aklı yine de karmakarışık. Şimdi onunla sevişse, Ryan’ın kendisi hakkında düşündüklerini onaylamış olacaktı. Yine hafif meşrep bir kadın gibi görünecekti onun gözünde.

Sanki üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi kendini geri çekti. Onu ne kadar arzularsa arzulasın teslim olmayacaktı.

“Bunu yapamam,” dedi Kelly. “Benim hakkımda düşündüğün onca şeyden sonra olmaz.”

“Peki, öyle olsun. Seni hiçbir şeye zorlayacak değilim,” dedi Ryan. Belki ki kalbi kırılmıştı. Kapıyı sertçe çarparak odadan çıktı.

Kelly, kendini bir anda çok yalnız hissetti. Ryan’ın onu ilk terk edişi bile ona böyle koymamıştı. Kalkıp banyoya giderek, yüzüne soğuksu çarptı. Aynaya baktı. Gözlerinden süzülen yaşları sildi. Yüreği acıyordu. Böyle yaşayamazdı.

Artık Ryan’a, kendisine inanması için yalvarmayacaktı. Bunu defalarca yapmış, ancak başarılı olamamıştı. Bu ilişkinin bir yere gittiği yoktu.

Hıçkırarak ağlamaya başladı. Kendini çok çaresiz hissediyordu. Son altı aydır mutlu olduğu bir gün dahi yoktu. Ama en azından Houston'dayken, her şey den çok sevdiği adamın güvensiz bakışlarına maruz kalmıyordu.

Gözyaşlarına boğulmuş bir şekilde yatağına uzanıp, dizlerini karnına çekti. Uzun zamandır bastırmaya çalıştığı tüm duyguları açığa çıkarıyordu.

Yanaklarını okşayan Ryan'ın varlığı ile biraz kendine geliverdi. "Üzgünüm Kelly. Lütfen ağlama, yalvarırım."

Ryan, ona nazikçe sarılıp, göğsüne bastırdı. Kelly, yüzünü onun boynuna gömdü.

"Özür dilerim. Böyle olmasını hiç istemedim. Seni üzmemek istemiş-tim," dedi Ryan. Sesi pişmanlıkla titriyordu. "Roberta'nın buraya gelmesi-nin tek sebebi, aramızı bozmak istemesi."

"Annen benden nefret ediyor Ryan," dedi Kelly hıçkırarak. "Bunu ka-bul etmelisin. Roberta'yı buraya gönderen de oydu."

"Biliyorum Kelly. New York'a döner dönmez buna bir son vereceğim. Annemin seni üzmesine izin vermeyeceğim."

Kelly, ona inanmak istiyordu. Belki de Ryan gözlerini açmıştı. Belki de ona inanıyordu.

Ryan, onu alnından öptü. "Lütfen benimle kal Kelly. Beraber hallet-memiz gereken birçok şey var. Zor zamanlar geçirdiğimizi biliyorum. Bir daha benden öyle kaçma. Bebeğimizi benden uzaklaştırma."

Kelly, bu kez bebeğin ondan olmadığını söyleyerek yeni bir tartışma yaratmak istemedi. Buna gücü yoktu. Hem bebeğin babası Ryan idi. Guru-runu bir kenara bırakmalıydı. Ryan'ın gözlerine baktı. Onun da, kendisi gibi büyük acılar çektiğini görebiliyordu.

"Bana bir şans daha ver Kelly. İzin ver sana ve çocuğumuza göz kulak olayım. Her şey çok daha güzel olacak."

"Keşke senin kadar iyimser olabilseydim," diye mırıldandı Kelly. Prob-lemin kaynağını göremiyordu Ryan. Ona güvenmemişti. Bu Kelly'i yıkmış-tı. Son altı ayda hayata küsmüştü.

Ryan, onu nazikçe öptü. Kelly, tekrar onun kollarında olmanın verdiği-ni güven ve huzuru hissetti.

"Kelly, bebek konusunu açıklığa kavuşturmalıyız."

Kelly, gözlerini kapayıp, elini karnına götürdü. "Bebeğin senden oldu-ğunu söylersem bana inanacak mısın?"

Ryan, ona sıkı sıkı sarıldı. Gözlerinin içine baktı ve "Sana inanıyorum Kelly," dedi.

"Bebek senin bebeğin," dedi Kelly. "Bizim bebeğimiz." Keşke kardeşi konusunda da ona güvenebilse ve dediklerine inanabilseydi.

Duydukları karşısında mutluluğunu gizleyemedi Ryan. Kelly'i tutkuyla öptü. Gözleri parlıyordu. Sanki hep bunu duymak istemişti.

Kelly kendini geri çekti. "Ryan, bana inanıp inanmadığı bilmem çok önemli. Yoksa beni unut."

"Sana inanıyorum Kelly."

Eğer bebeğin ondan olduğuna inanıyorsa, kardeşi hakkında söyledikle-rine de inanmalıydı. Ama Kelly, ona inanmadığını biliyordu. Belki de çok geçti.

"Kelly, sana inanıyorum. Jarrod korunduğunu söyledi ve senin başka erkeklerle görüşmediğine inanıyorum. Yalnızca bir kerelik bir şeydi ve seni affetmeye hazırım."

Kelly bu acıya dayanamazdı. Kalbine bir hançer saplanmıştı sanki. Ryan'ın onu daha fazla üzemeyeceğine inanıyordu. Ama yanılmıştı.

"Kelly, neden ağlıyorsun?"

Kelly tüm gücünü topladı. Öfkesi onu halsiz düşürmüştü. Artık sava-şacak gücü yoktu. Onu gerçeğe inandıramayacaktı. En azında artık Jarrod'ın adını duymak istemiyordu.

"Eğer aramızı düzeltmek istiyorsan, bir daha asla onun adını anmaya-caksın. Bunu isteyen sendin. Geçmiş deşmeyecektik. Ama onun adını her fırsatta dile getiriyorsun. Sana yemin ederim, bir daha onun adını duyarsam kaçır giderim," dedi Kelly. "Bunu kafana iyice yerleştir."

Ryan, onun gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu. Bir şeyler söyleyecek olursa da, Kelly'nin kararlı bakışları onu susturdu.

"Sana söz veriyorum. Geçmiş bir daha kurcalamayacağım. Şimdi be-nimle el ele verip, sorunlarımızı aşmaya söz veriyor musun?"

Kelly gözlerini kapadı. Artık savaşacak, mücadele edecek gücü yoktu. Başını önüne eğip sessiz kaldı. Boynuna ve başına ağırlar saplanıyordu.

Ryan, onun yüzünü ve boynunu okşamaya devam etti.

"Sana hala değer veriyorum Kelly," dedi Ryan.

"Korkuyorum," dedi Kelly.

"Ben de öyle."

Kelly, onun gözlerine bakıp, doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı.

"Bana öyle bakma lütfen," dedi Ryan. "Bu ilişki de incinen yalnızca sen değilsin. Sana değer veriyorum. Seninle evlenmek istedim, unuttum mu?"

Uzun uzun bakiştılar. İkiŖi de çok yorulmuş ve yıpranmışlardı.
“Ve eğer kabul edersen, Ŗeninle hala evlenmek istiyorum,” dedi Ryan.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

RYAN, saniyeler geętikęe, az önce söylediklerinden rahatsız olmuş gibi görünmeye başlıyordu. Kelly, gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Ağzını açıp bir şey söylememişti henüz. Sessizlik rahatsız ediciydi.

KaraKedi

Onu sevmiyordu. Kelly bundan adı gibi emindi. Onunla evlenmek istemesinin tek sebebi, karnındaki çocuğun kendisinden olmasıydı.

Kelly güldü. Sesi histerik bir cığlık gibi çıkmıştı. Ryan, gözlerini kısmış ona bakıyordu.

“Daha düzgün bir cevap vereceğini umuyordum,” dedi hayal kırıklığı ile. Kelly, ona ciddi bir bakış attı.

“Özür dilerim, o bir evlenme teklifi miydi?”

Ancak bu kez gülmedi Kelly. Ryan’ın bakışları çok ciddiydi. Sanki duymak istedikleri bunlar değildi.

“Evet, hayır ya da belki de? Biliyorum, hemen cevap vermek Ŗenin için zor. Yaşadığımız onca şeyden sonra düzeltmemiz gereken bir sürü pürüz var. Ama en azından Ŗenin de bana değer verdiğini duymak istiyorum. Bugün yemekte yaşananlar asla tekrarlanmayacak. Sana söz veriyorum.”

“Bunu nasıl engelleyebilirsin ki Ryan?” diye sordu Kelly. “Ailenin ve çevrendeki insanların beni kabullenmesini nasıl sağlayabilirsin ki? Annen benden nefret ediyor. Arkadaşların Ŗenin delirdiğini düşünüyorlar. Kardeşin ise benim fahişenin biri olduğumu ve önüme gelenle düşüp kalktığımı düşünüyor ve sen bile buna inanıyorsun?”

Ryan, oturduğu yerden ayağa kalktı. Hareketleri sert ve kesindi.

“Geçmişten bahsetmeyeceğimizi kendin söylemiştin,” dedi Ryan. Hafifçe eğilip, ellerini Kelly’nin dizlerinin üzerine yerleştirdi. “Sadece soruma cevap ver Kelly. Bunu deneyecek miyiz? Benimle kalıp, mutluluğumuz için çaba harcayacak mısın?”

Ryan için bunu öylece sorması kolay olabilirdi, ama Kelly, hangi seçeneği seçerse seçsin incineceğini biliyordu.

Kendini bu işin içine soktuğunu için kızgındı. Biliyordu ki aralarında bir güven ilişkisi kuramadıkları sürece ilişkilerinde bir ilerleme kaydetmele-ri mümkün değildi. Eğer Ryan, onun hakkında söylenen her söze inanacaksa, kendini tekrar bir kısır döngüye sokmanın hiçbir anlamı yoktu.

Derinlerde bir yerlerde, yüreği ona hissettiği öfkeyi ve acıları bir kenara bırakıp, Ryan’a evet demesini söylüyordu oysaki. Çocukları doğana kadar güvenli bir yere ihtiyacı vardı. Bu hem onun hem de bebeğin salığı için önemliydi. Ancak Ryan ile yaşadığı sürece, ona karşı olan hislerine ket vuramayacağını da biliyordu. Bu durumda cevap vermesi gereken soru, onu affedip edemeyeceğiydi.

Sessizlik uzadıkça, Ryan’ın gözlerinden, umudunu yitirmeye başladığı anlaşılıyordu. Kelly, tam olarak mantıklı bir karar verememişti henüz. Yüreğinin götürdüğü yere gidecekti. Bunun ona bela getireceğini gayet iyi biliyordu. *Ben aptalın tekiyim* diye söylendi kendi kendine.

“Kalacağım,” dedi alçak sesle.

Kelly’nin sesindeki çaresizliğe rağmen, Ryan’ın gözlerindeki umut ışığı yeniden canlanmıştı. Kelly’i sıkıca sarıp sarmaladı. Dudaklarına ve yanaklarına öpücükler konduruyordu.

Kelly, onun bu coşkısına bir anlam veremiyordu. Belki de yaptıkları yüzünden vicdan azabı çektiğini düşündü. Aslında Kelly buna sevinmeliydi. Ama ondan intikam almak gibi bir isteği yoktu.

Ryan, onu öpüp koklamaya devam etti.

“Haydi, Kelly, bir şeyler yemelisin. Beraber kumsala gidelim. Yememizi oraya söyleyebiliriz. Güneşin batışını izleriz. İstersen denize bile girebiliriz.”

Kelly, onun elini tuttu.

“Bak bu güzel bir fikir işte.”

İkisi beraber, geniş bir şemsiyenin altına geçtiler. Yere bir battaniye sarıp, restoranın hazırladığı piknik sepetini ortaya yerleştirdiler. Ryan,

Kelly’nin hemen yanına oturup, ona sepetten çıkardığı yiyecekleri sunmaya koyuldu.

Kelly, birbirinden lezzetli yiyecekleri yemeye koyuldu. Açlıktan ölü-yordu. Denize bakıp, yemek yemek en sevdiği şeydi.

Yavaş yavaş batan güneşin de etkisiyle, gökyüzü pastel tonlardaydı. Gözlerini kapatıp, tuzlu deniz meltemini içine çekti.

Son altı ayda, hayatı boyunca hissetmediği kadar yoğun bir duygu değişimi yaşamıştı. Artık biraz olsun rahatlamak istiyordu. Uzun geceler boyunca ağlamaktan uyuyamamış veya kâbuslar görüp geceleri uyanmıştı. Artık bebeğinin sağlığını da düşünmeliydi.

Şimdi tam da olmak istediği yerdeydi. Tek yapması gereken geçmişe bir sünger çekmekti. Bu ada onun için bir kaçıştı. Sanki balayında gibiydi-ler ve Ryan, gerçekte düşünceli bir eş rolünü iyi oynuyordu.

“Bakıyorum da düşüncelere daldın.”

Kelly, gözünü sonsuz mavilikten ayırıp, Ryan’a baktı.

“Buradayken mutluymuş gibi davranabiliriz” dedi.

“Zaten mutluymuz. Mutluymuş gibi yapmamıza gerek yok.”

Kelly konuyu değiştirmek istedi. Geçmişten bahsetmeyeceklerdi, birbirlerine söz vermişlerdi. Ama konuşacak pek fazla bir şeyleri de yoktu.

“İnşaatta işler yolunda mı?” diye sordu Kelly, havayı biraz dağıtmak için.

“Sadece küçük bir pürüz vardı hepsi bu. Yarın buradaki mimarla ve mühendislerle bir toplantı yapacağım. Sonrasında ise işim bitmiş olacak. Kalan günlerde istediğimizi yapabiliriz.”

“New York’a ne zaman dönmek zorundayız?” diye sordu Kelly dikkatlice. Anın büyüsunü bozmak istemiyordu.

“Bilmem. Aslında pek acelem de yok,” dedi Ryan, Kelly’i süzerek. “Şu anda sadece beraber geçireceğimiz zamana odaklanmak istiyorum.”

Kelly, New York’a dönme fikrini bile düşünmek istemiyordu. Şu an onunda tek istediği beraber geçirecekleri zamandı.

“Kelly, bu gece benimle yatar mısın?”

Kelly’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ryan telaşla atıldı:

“Ah, özür dilerim, yani böyle söyleyince kulağa çok garip geldiğini biliyorum, yani ben... Demek istemişim ki... Yani aynı yatağı paylaşalım mı? Yalnızca seninle beraber uyumak istiyorum hepsi bu.”

Onun kollarında olup, ona sokulma ve nefesinin yüzünde hissetme düşüncesi bile Kelly’nin aklını başından almaya yetiyordu.

Derin bir nefes alıp, başıyla onayladı Kelly.

Ryan, onun elini sıkıca tuttu. Geriye doğru eğilip, Kelly'nin göğsüne yaslanmasını sağladı. Otel görevlileri gelip, sahildeki meşaleleri yakana dek öylece denizi, gökyüzünü ve yıldızları izlediler. Dalgaların sesiyle mest olmuşlardı.

Kayan bir yıldız gördüler.

“Bir dilek tut,” dedi Kelly.

“Ben dileğimi tuttum, sen tut,” dedi Ryan.

Kelly gözlerini kapadı. Derin bir nefes alıp, dileğini tuttu. Ama biliyordu ki, bazı dileklerin gerçekleşmesi imkânsızdı.

Ryan, ayağa kalkıp, Kelly'nin elinden tutarak kalmasına yardımcı oldu. Üzerlerindeki kumları temizlediler. Kelly, Ryan'ın elini tuttu. Onu süite götüreceğini sanıyordu. Kıyaya vuran dalgalar boyunca yürümeye başladılar. Ay ışığı denizin üzerine vuruyordu. Yıldızlar onlara göz kırpiyordu.

Her şey bir peri masalını andırıyordu. Bu büyü anın sonsuza dek sürmesini dilemişti Kelly. Sabah uyanıp, tüm bunların bir rüyadan ibaret olmasından korktu. Eğer bir rüya görüyorsa bile, bundan uyanmamayı diledi.

Ryan, durup, Kelly'e sıkıca sarıldı. Eğilip, dudaklarını Kelly'nin dudaklarına yaklaştırdı. Bakışları kenetlendi. Uzaktan duyulan bir melodi vardı. Dalgalar da sanki bu melodiye eşlik ediyordu. Bir birlerinin nefeslerini dudaklarında hissedebiliyorlardı. Kelly gözlerini kapadı. Kendini bir peri masalının presesi gibi hissediyordu.

Ve Ryan, nazikçe onu öpmeye başladı. Her şey çok romantikti. Kelimeler Kelly'nin hissettiklerini açıklamaya yetmezdi. İşte o an, Ryan'ın onu istediğini ve arzuladığını anladı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

KELLY, Ryan'ın kendisi için aldıracağı ipek geceliği giydi. Yumuşacık kumaşın tenine dokunuşunu hissedebiliyordu.

Ancak aynaya şöyle bir bakınca, geceliğin biraz fazla açık olduğunu fark etti. Üstelik göğüsleri de hamileliği yüzünden kocamandı. Karnı da iyiden iyiye şişmişti.

Üzerini değiştirip, Ryan'ın odasına gidecekti. Ama nedense yerinden kıpırdıyamıyordu. Böyle bir şeyi kabul ettiği için aptal olmalıydı. Bir kez onun kollarına kendini bıraktığında, geri dönüşün çok zor olacağını biliyordu. Yatağın köşesine oturdu. Neden tereddüt ettiğini anlayamıyordu. Daha önce onun yanındayken duygularını saklamak zorunda kalmazdı hiç.

Ne zaman yatağa girseler, Ryan, bilgisayarında çalışıyor olurdu. Onun dikkatini dağıtmak için türlü şakalar yapar, sonunda onu güldürüp, bilgisayarını bir kenara koyup, kendisiyle ilgilenmesini sağlardı.

Şimdi ise, onun yanına bile gitmeye korkuyordu. Kapı çalındı. Ryan, kafasını uzatıp, ona şöyle bir baktı.

“Her şey yolunda mı?”

Kelly, başı ile onayladı.

Ryan, kapıyı aralayıp, Kelly'nin yanına yaklaştı ve hemen yanına oturdu. Hiçbir şey söylemedi. Yalnızca elini Kelly'nin dizine koyup, onun tepkisini bekledi.

Bir süre duraksadıktan sonra, Kelly, onun elini tuttu. Parmaklarını birbirlerine geçirdiler. Ryan, ayağa kalkıp, Kelly'i nazikçe kaldırdı.

“İkimiz de yorgunuz,” dedi Ryan. “Hadi gidip yatalım ve kaygılarımızı sonraya bırakalım.”

Ryan, her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlardı. Kaygılarını bir kenara atmak onun yapabileceği bir şey değildi. Belki de ilişkilerinde ki iniş ve çıkışlar onu da değiştirmişti.

El ele, Ryan’ın odasına gittiler. Kelly, utangaç bir tavırla yatağa uzandı. Ryan, onu ürkütmek istemiyor, temkinli davranıyordu. Kelly, derin bir nefes aldı. Ryan, onun yanına sokulduysa da, Kelly, başını diğer tarafa çevirdi.

Ryan’ın sıcaklığını birkaç santimetre ötede hissetmek, Kelly’nin aklını başından alıyordu. Adam temkinli hareketlerle Kelly’e yaklaştı. Kolunu, onun beline dolayıp, yanına çekti. Ryan, Kelly’e arkadan sarılıp, yanağını onun kulağına dayadı.

Kelly, bunu ölesiye özlemişti. Onun kollarında olmak huzur veriyordu.

“Geçmişten bahsetmek yok, yalnızca şu an var” dedi Ryan, Kelly’nin kulağına. Geçmişten bahsetmemeye söz vermişlerdi, ama geçmişi öyle kolayca unutamayacakları da bir gerçektir. Geçmiş, her zaman sinsî bir düşman gibi onların gardını düşüncelerini bekleyecekti anlaşılan. Şu an yaptıkları yalnızca geçmişi yadsımaktı.

Ryan, Kelly’nin boynuna öpücükler konduruyordu. Ona iyice sokulup, sıkıca sarıldı.

“Rahatla Kelly, sadece seni kollarımın arasına almak istiyorum hepsi bu.”

Kelly’nin de tek istediği buydu. Ryan’ın kollarında uzanıp, her şeyi unutmak.

Kelly gözlerini açtığında, kendini neredeyse Ryan’ın üzerinde buldu. Çok konforlu ve derin bir uyku çekmişti.

Tüm vücudunu ona dolamıştı. Sanki Ryan’ın tek sahibi oydu ve küçük bir çocuğun oyuncağını yanından ayırmak istememesi gibi, ona sıkıca sarılmıştı.

Beraber yaşarlarken de hep böyle uyanırdı. Hafifçe geri çekilmek istedi. Tam o anda uyanan Ryan, onu kendine çekti.

“Gitme, öyle kal.”

Ryan, çoktan uyanmış, ama anın büyüsunü bozmamak için yerinden kıpırdamamıştı anlaşılan.

“Uyandığında çok güzel görünüyorsun” dedi Ryan, Kelly’nin yanağını okşayarak.

Kelly, onun sesindeki samimiyeti hissedebiliyordu. Bunu yapacağı için çıldırmış olmalıydı ancak Ryan’ı öpmeyi deliler gibi istiyordu. Başını uzatıp, adamın dudaklarına utangaç bir öpücük kondurdu.

Ryan, buna şaşırılmıştı. İlk hamleyi yapan normalde o olurdu. Yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı. Bu öpücüğe hemen karşılık verdi.

Ryan onu nazikçe onu kollarına aldı. Kelly, kendini ona teslim etmişti. Dudakları, o çok özlediği dudaklara kavuşmuştu sonunda. Sanki kendini ve Ryan’ı yeniden keşfediyor gibiydi.

Ryan da nefes nefeseydi Heyecan içinde, iki genç âşık gibi acemi bir şekilde öpüşüyorlardı.

Daha ne olduğunu anlamadan, ikisi de kendilerinden geçivermişlerdi. Ryan, onu sırt üstü uzatıp, nazikçe üzerine eğildi. Kelly’nin üzerindeki ipek geceliğin ön düğmelerinden ikisini çözdü.

Kelly’nin göğüsleri tamamen açıktaydı. Ryan, eğilip, onun diri göğüslerine öpücükler kondurmaya başladı. Kelly’nin damarlarındaki kan alev alev yanıyordu. Onu daha önce hiç böyle arzulamamıştı.

Ryan, başını kaldırıp, Kelly’nin gözlerinin içine baktı. Bir süre bakışları ile seviştiler.

“Seni istiyorum Kelly, seninle sevişmek istiyorum,” dedi Ryan nefes nefese. “Ama bunu sen de en az benim kadar istemelisin. Yoksa sana doku-namam.”

“Ben de seni istiyorum,” dedi Kelly. Onu çok özlemişti. Sürekli rüyalarında onunla seviştiğini görüyor, sabahları kendine kızarak uyanıyordu. Şimdi kavuşmuşlardı ve tüm bedeni onun için yalvarıyordu.

Ryan’ı böyle tutkulu ve ateşli görmek, ona her şeyin harika olduğu günleri hatırlattı.

Ne olursa olsun, şu anda geçmişi deşmeyecekti. Onu istiyordu. Tüm ruhuyla ve kalbiyle tekrar onun olmak istiyordu.

“Sana, en az senin bana olduğun kadar ihtiyacım var,” dedi Kelly nefes nefese.

Ryan, onu öperek cevap vermeyi tercih etti. Belli ki onunda uzun süredir bunu duymaya, ona dokunmaya ihtiyacı vardı.

Ryan, Kelly’i sanki ellerinde kristal bir bardak tutuyormuşçasına dikkatle kollarına aldı. Geceliğinin askılarını yavaşça omuzlarından sıyırdı. Sonra nazikçe, şişmiş karnından kurtardığı geceliği, Kelly’nin üzerinden çıkardı. Kelly, üzerinde yalnızca iç çamaşırını ile kaldı.

Ryan, sanki büyülenmiş gibi onun hamile karnına bakıyordu. Elini uzatıp, Kelly'nin karnını okşamaya başladı.

"Ne kadar da güzel görünüyor," dedi hayretler içersinde. Başını eğip, karnına bir öpücük kondurdu.

Kelly, mutluluk gözyaşlarına hâkim olamadı. Boğazına düğümlenen bu yoğun duyguyu adlandıracak bir kelime bulmakta zorlanıyordu.

"Çok güzel. Kızımızın büyümesini kaçırdığım için çok pişmanım," dedi Ryan. "Seni karnın büyürken izleyebilmek için neler vermezdim. Hamile bir kadının bu kadar çekici olabileceği hiç aklıma gelmezdi doğrusu."

"Yoksa sen de onun kız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ryan gülümsedi. "Farkında değilsin ama ondan her zaman kız olacak mı gibi bahsediyorsun. Belki de bu yüzden bende öyle düşünüyorum. Kız veya erkek olması önemli değil benim için. Ben ikinizin de sağlıklı olmasını istiyorum o kadar" dedi Ryan.

Kelly, mutluluktan sarhoş gibiydi. Ryan'ın ağzından bunları duymayı hiç beklemiyordu oysaki. Ryan, ona tutkuyla dokunmaya devam ediyordu. Adamın maharetli elleri, Kelly'nin vücudunda daireler çiziyor, onu kendinden geçiriyordu. Kelly hafifçe inledi.

"Sana dokunduğumda çıkardığın sesleri dinlemeye bayılıyorum" dedi Ryan. Kelly, en hassas noktalarını avucunun içi gibi bilen Ryan'ın dokunuşlarına hiçbir zaman dayanamazdı.

Artık sabırsızlanıyordu. Onu içinde istiyordu. Tüm bedeni bunun için haykırıyordu. Bir yandan da bu an sonsuza kadar sürsün istiyor, o yüzden hiçbir şey söylemiyordu. Kayıtsız şartsız, kendini ona teslim etmişti.

Ryan, Kelly'nin bacaklarını araladı nazikçe. Soluk soluğaydı. Gözlerindeki heyecan ve tutku açıkça okunabiliyordu. Onun teni de alev alev yanıyordu.

Kelly, gözlerini kapamış, altında uzanan çarşafı, sanki düşecekmişçesine sımsıkı tutuyordu. Ryan'ın öpücükleri ve dokunuşları ile inliyor, vücudunun verdiği tepkileri kontrol etmekte güçlük çekiyordu.

Ryan, parmaklarını ve dudaklarını Kelly'nin en mahrem bölgelerinde dolaştırıyor, kadını çılgına çeviriyordu.

Kelly, hissettiği dokunuşların verdiği yoğun duyguyla, hazzın doruklarında dolanıyordu. İçinde fırtınada dalgalanan bir deniz vardı sanki.

Kelly, artık nefes alıp verişini kontrol edemiyordu. Ryan'ın dudakları ve parmaklarının arasında oyuncağa dönmüştü. Kendini daha fazla tutamıyordu. Derin bir nefes aldı ve tatlı inlemelerle kendini aldığı hazzın doruk noktasından boşluğa bırakıverdi.

Kendine geldiğinde, Ryan'ın eğilmiş ona baktığını gördü. Gözlerinde tatmin olmuş bir ifade vardı. Sanki Kelly'e bakışları ile *benimsin* diyordu.

Ryan, hafifçe doğruldu. Kelly, onu içinde istiyor, bunu gözleriyle anlatıyordu. Ryan, onu incitmeden, bacaklarının arasına yerleşti. Kelly, duruşuyla çok davetkârdı.

Ryan, yavaşça Kelly'nin içine girdi. Nefes nefese gidip geliyordu. Kelly, yeni bir haz dalgasının onu sarmaya başladığını hissedebiliyordu. Onca zaman sonra onu tekrar içinde hissetmek yaşadığı mutlulukların en büyüğüydü.

Ryan, Kelly'nin kalçalarını sıkıca tuttu. "Kelly, seni çok özlemişim," dedi fısıltıyla. İkisi de hazzın doruklarındaydılar. Çılgılık çılgılığa yatağa yığıldılar.

Sevişmeleri her zaman çok tutkulu olurdu. Ama bu kez bambaşka bir haz almışlar, sanki bu dünyadan uzaklara gidip, başka evrenlerde dolaşmışlardı. Ryan, onu tutkuyla öptü. İkisinin kokuları birbirine karışmıştı.

Sıkıca sarıldılar. Bu halleriyle, sarmaşık bitkilerini andırıyorlardı. Şimdi tüm geçmiş unutulmuşlardı. Sanki Ryan'ın apartmanından hiç ayrılmamışlar, son altı aydır yataktan hiç çıkmamışlardı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

RYAN, Kelly'i kollarına almış, öylece uzanıyordu. Az önce yaşadıkları tutkulu sevişmeyi düşünüyordu. Hayatında yaşadığı en ateşli, en yoğun anlardan biriydi bu.

Ancak, bu cinsellikten daha fazlasıydı. Çok daha derin ve yoğun. Yüreğine söz geçiremiyordu. Sanki bedenleri ile değil, ruhları ile sevişmişlerdi. Daha önce beraber birçok kez harika sevişmeler yaşamışlardı yaşamasına da, hiç biri böyle yüreğe dokunan cinsten olmamıştı.

Ryan, Kelly'i sıkıca sarıp, saçlarına bir öpücük kondurdu. Yüreğindeki ağırlığı ona anlatmak isterdi, ama yapamadı. Kelimeler boğazında düğümlenmişti.

Hafifçe doğrulup, Kelly'nin gözlerinin içine baktı. Kadının bakışları, bıçak gibi yüreğine saplanıvermişti. Öyle kırılgan, öyle korkmuş görünüyordu ki Ryan'ın içi acıdı.

Acaba ondan mı korkuyordu? Gözlerindeki bu bakışın sebebi neydi? Eğer kendini Ryan'a teslim ettiği için böyle korkuyla bakıyorsa, kendini hiç affetmeyecekti.

"Ne düşünüyorsun Kelly? Yoksa yaptığımız şeyden pişmanlık mı duyuyorsun? Lütfen pişmanlık duyduğunu söyleme, buna dayanamam."

Kelly, başını sağa sola salladı. Sanki pişman olmadığını söylemek ister gibiydi. Bunu görmek, Ryan'ı biraz da olsa rahatlatı.

Kelly'nin yanaklarını okşadı. Onun saten gibi olan tenini daima çok sevmişti zaten. Onsuz daha mutlu olduğunu söyleyip duruyordu çevresin-

dekilere ama artık bu yalanı yaşamak istemiyordu. Kelly'nin yanında olmak, ona dokunup, koklayıp, öpebilmek her şeyden daha güzeldi.

Onu istiyordu. Her şeyden çok istiyordu. Tüm geçmişi unutmaya hazır-
dı. İlişkileri bittikten sonra uzun uzun düşünmüştü. Nişanı bozup, onu hayatından çıkarmak istemiş ve evinden kovmuştu. Sonrasında yalnız başına geceler boyunca belki de hatanın kendisinde olabileceğini düşünmüştü. Sonuçta çok çalışıyordu ve onu ihmal etmiş olabilirdi.

Geçmişte ne olmuş olursa olsun, aralarında ne yaşanmış olursa olsun, ayrılmaları çok yanlıştı. Bunu şimdi çok daha iyi görebiliyordu. Bir birleri için yaratılmışlardı ve olup bitenin bir daha tekrarlanmaması için elinden geleni yapacaktı.

Ryan, Kelly'i alnından öptü. Oradan gözlerine, sonrada yanaklarına öpücükler kondurdu.

Daha yeni sevişmiş olmalarına rağmen, onu tekrar istiyordu. Onun ipek gibi tenine doyması mümkün değildi. Ellini Kelly'nin vücudunda gezdirmeye başladı. Kelly, hiçbir şey söylemeden, kendini ona bıraktı. Ryan, onun bu utangaç tavırlarına bayılıyordu.

"Bu sefer sen üstte olmak ister misin?" diye fısıldadı Kelly'nin kulağına ve daha cevabı bile beklemeden, onu kucağına alıverdi. Öyle ki, Kelly, bu ani hareket karşısında dengesini korumak için, elleri ile Ryan'ın göğsünden destek aldı.

Ryan, onun vücudunun sıcaklığını her hissettiğinde kontrolünü kaybediveriyordu. Gözlerini kapadı. Şimdi de o kendini Kelly'e bırakacaktı. Onun bu utangaç tavrı hoşuna gidiyordu gitmesine de, Kelly'nin bu güven-sizliğini üzerinden atmasını da istiyordu.

Kelly, dudaklarını ısırdı. Onu içinde istediği, bunun için alev alev yandığı çok belliydi. Yavaş hareketlerle, Ryan'ın kucağına yerleşti. Ryan, gözlerini kapamış, Kelly'nin kadınlığının sıcaklığı ile kendinden geçmişti. Onu istiyordu.

Kelly, kendini ona sunmakta gecikmedi. Bir süre sonra, her zamanki uyumlulukları ile düzgün bir ritim yakaladılar. Kelly, eğilip, Ryan'ı tutkuyula öptü. Bir yandan da hala utangaç bir tavır sergiliyordu. Buna kendisi de bir anlam veremiyordu. Ona kendini sunmak, yine onun olmak istiyordu. Hayatında hiçbir erkek ona böyle hisler yaşatamazdı.

Ryan, Kelly'nin biçimli ve diri göğüslerini avuçladı. Onları tekrar tatmak için can atıyordu.

“Vücuduna bayılıyorum Kelly. Hayatımda gördüğüm en güzel hamile kadın sensin. Dudaklarımı veya ellerimi senden uzak tutamıyorum. Beni deli ediyorsun.”

Kelly, gülümsedi. Sanki yüzünde çiçekler açmıştı. Ryan, onu böyle görünmekten çok mutlu oluyordu. Onu üzgün veya öfkeli görmeye dayanamıyordu. Hep böyle gülsün istiyordu. Eğer onu böyle mutlu edecekse, her gün saatlerce onun ne kadar güzel olduğunu; onun için deli olduğunu söyleyebilirdi. Onun için deli oluyordu.

Kelly, Ryan'ın ellerini tutup, parmaklarını onun parmaklarına geçirdi ve hareketlerini hızlandırdı. Onu içinde hissetmek Kelly'i çılgına çeviriyordu. İkisi de nefes nefeseydi.

“Beni çıldırtıyorsun,” dedi Ryan.

Kelly, tekrar gülümsedi. Parmaklarını Ryan'ın parmaklarına daha da sıkı geçirdi. Onun büyük ve erkekse ellerinin içinde, kendi küçük elleri kayboluyordu.

Bakışları kenetlendi. Sevişirlerken, hep birbirlerinin gözlerinin içine bakarlardı. Bu Ryan'ı iyiden iyiye baştan çıkarıyordu.

Kelly'nin nefes alışverişi hızlanmaya başlamıştı. Ryan onu zirveye çok yakın olduğunu biliyordu. Kelly'nin bedenindeki kasılmalar bunun işaretiydi. Kendisi de neredeyse boşalacaktı. Ancak bu kez Kelly'nin inlemelerini dinlemek istiyordu.

Kelly'nin bedeni spazmlarla sarsılmaya başladı. Ryan kendini tutmak için elinden geleni yapıyordu. Onun orgazma çok yakın olduğunu biliyordu.

Kelly'i kendine doğru çekip öpmeye koyuldu. Bir yandan da onu okşuyor, kulağına ne kadar güzel olduğunu söylüyordu.

Ryan doğru zamanın geldiğini anlamıştı. Elleri yine sıkıca kenetlendi. İkisi de aynı anda çok yoğun bir orgazm yaşamaya başladılar. Kelly, Ryan üzerine uzandı. Kalp atışlarını kendi kalbinde hissediyordu sanki. Aldıkları müthiş haz ile birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Ryan, Kelly'nin saçlarına, alnına ve boynuna öpücükler konduruyordu. Kelly, mutlulukla gülümsüyordu. Bunu gören Ryan da gülümsedi.

Aralarındaki bu tutkuyu özlemişti Ryan. Onu özlemişti. Bir daha Kelly'nin ondan uzaklaşmasına izin vermeyecekti. Bunu yapmanın kolay olmayacağını biliyordu. Sonuçta bir ilişkiyi ayakta tutmak için cinsellik tek başına yeterli değildi.

Aralarında güven problemi vardı. Birbirlerini çok fazla incitmişlerdi. Ama bir şekilde bunu çözmeleri gerekiyordu ve bunun için elinden geleni yapacaktı Ryan.

Kelly, onun bir parçasıydı. Karnında onun bebeğini taşıyordu. Kelly'nin yeri onun yanıydı. Kelly'nin ona ihtiyacı vardı ve Ryan, ona göz kulak olmak istiyordu. Onun ve bebeğin sağlıklı ve mutlu olması için elinden geleni yapacaktı.

Eğer kendisi geçmişti unutmaya hazırsa, aynı özveriyi Kelly de göstermeli ve ilişkilerine bir şans daha vermeliydi. Sonuçta ihanet eden kişi Ryan değil, kendisiydi.

Ancak görünen o ki, Kelly, Ryan'ın anlam veremediği bir şekilde yüreğinde büyük bir öfke taşıyordu. Belki de onu evinden kovduğu ve hayatından çıkarmak istediği için incinmişti.

Şefkatle Kelly'nin saçlarını okşadı. Her şeyi geride bırakmaya hazır olduğunu söyledi kendi kendine. Kelly'nin de bunu yapmaması için bir neden görmüyordu.

“Kahvaltıyı yatakta edelim mi ne dersin?” diye sordu Ryan.

“Kulağa çok hoş geliyor. Biraz tembellik etmekten zarar gelmez,” dedi Kelly.

Ryan gülümsedi. Ona kalsa bütün günü yatakta beraber geçirirlerdi.

“Ben hemen gidip oda servisini arayayım. Sen yatakta kal ve dinlen” dedi Ryan. Kelly'nin burnuna bir öpücük kondurup, yataktan çıktı. Telefona gidip, kahvaltı siparişi verdi.

Bir yandan da yatakta uzanmış, Kelly'i izliyordu. Kelly, her zaman olduğu gibi onun yastığına sarılmış, kokusunu içine çekiyordu. *Tıpkı eski günlerdeki gibi* diye düşündü. Telefonu kapatıp yatağa döndü Ryan.

“Yastığını geri alabilirsin,” dedi Kelly.

“Yastığımı kadınımla paylaşmaktan gurur duyarım,” dedi Ryan gülümseyerek.

Kelly, bir süre Ryan'ı dikkatlice izledi.

“Kadının mı? Beni kadının olarak mı görüyorsun?”

“Ne demek istiyorsun Kelly?”

“Ryan, bana kadının diye seslenmen güzel bir şey. Ama bu demek oluyor ki, sen tekrar benimle beraber olmak istiyorsun.”

Ryan derin bir nefes aldı. Her şeyi berbat etmek istemiyordu. Kelly'nin bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyordu.

“Bu sana bağlı,” dedi Ryan dikkatle. “Ben ilişkimizin gidişatı hakkında kararımı verdim. Şimdi sıra sende. Eğer sende yeniden başlamak istiyorsan, ben her türlü zorluğu göğüslemeye hazırım.”

Kelly'nin gözlerinde yine o korku dolu bakışlar vardı.

“Aklım bana, bunu düşünmemin bile yanlış olduğunu söylüyor,” dedi Kelly.

“Peki, yüreğin ne söylüyor?” diye sordu Ryan.

Kelly derin bir iç çekip, mavi gözlerini Ryan’a çevirdi.

“Yüreğim buna dünden razı Ryan. Ama belki de şu anda buna karar vermek için doğru zaman değildir,” dedi. Daha yeni sevişmişlerdi ve duygusal davranmak istemiyordu.

“Hayır, asıl şimdi karar vermeliyiz. İkimizin de gardları düşmüş durumda. Aklımızın değil, yüreğimizin sesini dinlemeliyiz.”

“Peki, sen bunu gerçekten de istiyor musun Ryan?”

“Bunu tüm kalbimle istiyorum Kelly. Beni bırakıp tekrar gideceksin diye çok korkuyorum.”

“Ama Ryan, ben seni bırakıp gitmedim ki.”

“Bundan bahsetmek istemiyorum. Asıl konu, şimdi beni bırakıp gidecek misin?”

“Hayır Ryan. Kalacağım. Aramızdaki tüm bu sorunları nasıl aşacağız; geçmişin izlerini nasıl sileceğiz bilmiyorum, ama deneyeceğim.”

Ryan, Kelly’e sıkı sıkı sarıldı. Sanki dünyalar onundu. Bunu denelerse beraberce aşamayacakları engel yoktu.

“Bunu başaracağımıza inanıyorum Kelly. Bu kez bizi hiçbir şey engelleyemez.”

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

“ÖYLE kolay vazgeçmeyecek sanırım,” dedi Kelly, masalarına yaklaşan Roberta’yı göstererek. Kadının yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Ryan, başını kaldırıp, derin bir iç çekti. Bu kadının varlığını onu da en az Kelly’i rahatsız ettiği kadar rahatsız ediyordu.

Harika bir gün geçirmişlerdi. Bütün gün yatakta tembellik etmişlerdi. Akşam yemeği için odadan çıkmışlar, hemen Roberta’ya yakalanmışlardı. Kadın yırtıcı bir kuş gibi onları gözlüyordu demek ki.

Kelly’nin onu kıskandığı falan yoktu. Roberta çekici bir kadın olabiliirdi ama kesinlikle Ryan’ın tipi değildi. Hoş bundan o kadar emin olamıyordu artık Kelly. Sonuçta Ryan ile ayrılıkları sırasında, onun nasıl tiplerle görüştüğünü bilemezdi.

Kelly’i asıl rahatsız eden, Ryan ile yaşadıkları tatsız günlerin herkes tarafından bilinmesiydi. Ryan’ın ailesinin ve arkadaşlarının ona karşı cephe almasına üzülmüyordu. Ryan bunu kabul etmek istemese de, aşmaları gereken en büyük engel buydu.

Aşk’ın her engeli aşacağına inanmak biraz saflık olurdu. Hiç kimse her an birilerinin ondan nefret ettiğini bilerek yaşayamazdı. Özellikle bu insanlar, sevdiği ve beraber olduğu adamın en yakın çevresini oluşturuyorsa.

İlk seferinde ikisi de saf ve hazırlıksızdılar. Belki bu kez daha dikkatli olabilirlerdi. Ryan, eninde sonunda annesinin ve kardeşinin onun ilişkisine olan etkisini anlamalıydı. İlişkiler bir krizi daha kaldıramazdı.

Roberta, eğilip, Ryan’ın sağ yanağına bir öpücük kondurdu. Ryan başını çevirmek isterken, kadın onu dudağından yakalayiverdi.

Kelly, iç geçirip, arkasına yaslandı. Olay çıkarmak istemiyordu. Sonuçta bu kadınla uğraşmaya bile değmezdi.

Ryan öfkelenmişti.

“Roberta, ne yaptığını sanıyorsun?”

Kadın hiç rahatsız olmamıştı. “Sadece veda etmek için uğramıştım. Yarın sabah adadan ayrılıyorum. New York’a döndüğünde beni ara da bir yemek yiyelim.”

Roberta, Kelly’e dönüp rahatsız bir bakış attıysa da, Kelly oralı olmadı. Onu kızdırmak için esneyerek sıkıldığı belli etmek istedi.

Roberta küplere bindi. Ancak istifini bozmamaya gayret ediyordu. Ryan’a döndü. “Bu hafta sonuna ne dersin? Eminim Kelly buna aldırmaz. Sonuçta iki eski arkadaşız.”

“Bunun için zamanım yok,” dedi Ryan. “Şimdi eğer izin verirsen, yemeğimizi yemek istiyoruz.”

“Neyse. Ben yine de seni arayacağım,” diye mırıldandı kadın. “Sonra görüşürüz.”

Kelly, bu kadının aklından zoru olduğunu düşündü. Hiç vazgeçmiyordu. Kelly, hiç tepki vermedi. Bunun onu daha da kızdıracağını biliyordu. Sanki Roberta orada değilmiş gibi camdan dışarıyı izlemeye koyuldu.

Roberta, Ryan’ın yüzünü okşayıp, masadan ayrıldı. Kelly, bunu da görmezden geldi.

Ryan, telaşa Kelly’e döndü. “Kelly, özür dilerim. Onu cesaretlendir-memek için elimden geleni yaptım, sen de gördün,” dedi.

Kelly gülümsedi ve Ryan’a, dudagındaki ruj izini silmesi için bir peçete uzattı. “Merak etme, her şeyi gördüm. Bu kadın gerçekten ilginç bir tip. Onu böyle hevesli kılan nedir çok merak ediyorum. Annen onu iyi motive etmiş,” dedi Kelly.

Ryan, dudaklarındaki ruju sildi. Peçetede kızırmızı lekeye baktı bir süre. Sonra uzanıp, Kelly’nin elini tuttu.

Bunun günümüzü mahvetmesine izin vermeyelim,” dedi Kelly’nin gözlerine bakarak. “Harika bir gün geçiriyoruz.”

Kelly gözlerini devirdi. “Ah siz erkeler, iyi bir sevişmeden sonra her gün harika görünür size zaten.”

Ryan, gülümsedi. “Tamam katılıyorum. Sevişmemizin de bunda payı var. Ama seninle sevişmek, benim için cinsel doyumdan daha fazlası olmuştur hep.”

Kelly, onun sesindeki samimiyeti görebiliyordu. Ryan böyle konuştuğunda, gerçekten de tüm sorunları aşabileceklerine olan inancı artıyordu.

“Yemekten sonra ne yapmak istersin?” diye sordu Kelly, utangaç bir tavırla.

“Sahilde yürüyüşe ne dersin? Belki plaj barında durup biraz dans ederiz,” dedi Ryan.

“Aslında kumsalda seninle baş başa olmayı tercih ederim,” dedi Kelly. Tıpkı dün akşamki gibi. “Sadece sen ve ben; ay ışığının altında. Dün akşam harika vakit geçirdim.”

Ryan, Kelly’nin güzel yüzüne uzun süre baktı. “Evet, harika bir akşamdı,” dedi. Elini uzatıp, Kelly’nin elini dudaklarına götürdü ve tek tek parmaklarına öpücükler kondurdu.

“Yarın çıkıp biraz dolaşalım mı? Buralarda görülecek harika doğa manzaraları varmış,” diye devam etti Ryan. “Üstü açık bir araba kiraladım. Böylelikle yürümek zorunda kalmadan her yeri rahatça izleyebilirsin.”

“Kulağa çok hoş geliyor,” dedi Kelly. Uzun zamandır eğlenmenin ne demek olduğunu bile unutmuştu. Ryan’ın elini heyecanla sıktı.

“Kelly, seni böyle gülümserken görmeye bayılıyorum,” dedi Ryan. “Gülümsediğinde çok daha güzel oluyorsun. Seni mutlu görmek istiyorum Kelly ve bunun için elimden geleni yapacağım.”

Bunları duymak, Kelly’nin içinde bir şeyleri harekete geçirmişti. Uzun süredir onu rahat bırakamayan öfkesi tamamen eriyip gitmişti. Aralarındaki sorunları çözebileceklerine inanmaya başladı birdenbire.

Ryan çok samimi görünüyordu. Kelly hakkındaki düşünceleri değişmiş gibiydi. Geçmiş geride bırakmaya hazır görünüyordu. Onunla yeni bir hayata başlamak istiyordu. Ona gerçekten değer vermese tüm bunları yapamazdı.

“Buna inanmak istiyorum,” dedi Kelly içtenlikle. Ve uzun süredir ilk kez, bunu yürekten istiyordu. İlişkilerini rayına koymak imkânsız bir hayal gibi görünse de birbirlerini affedebilirlerdi. Bunu her şeyden çok istiyordu Kelly.

“İzin ver de ayaklarına bir bakayım” dedi Ryan, Kelly’nin önünde eğilirken.

Kelly’nin ayak bileklerini bir doktor titizliği ile inceledi Ryan. Şişkinlik olup olmadığını iyice kontrol etti. Sonra da hafifçe Kelly’nin bileklerini ovmaya başladı. Kelly, masajın verdiği rahatlıkla gözlerini kapayıp, kendini Ryan’ın şefkatli dokunuşlarına bıraktı.

“Bileklerin daha iyi görünüyor,” dedi Ryan. “Şişkinlik biraz da olsa gitmiş. Sen de iyi görünüyorsun Kelly. Daha sağlıklısın.”

“Teşekkürler,” dedi Kelly. “Daha iyi hissediyorum.”

“Seni Houston’da ilk gördüğümde çok yorgun ve bitkin görünüyordun Kelly.”

“Gerçekten öyleydin,” dedi Kelly. “Lütfen bundan bahsetmeyelim şimdi,” diye devam etti huzursuzca.

“Anlıyorum.”

“Geçmişin bize bir faydası yok,” diye ekledi Kelly.

“Seni bu gece çok uzun süre ayakta tuttum,” dedi Ryan, Kelly’nin ayak bileklerini ovmaya devam ederken. “Ama sahilde seninle baş başa olmak çok güzeldi.”

Kelly gülümsedi. Onun dokunuşlarını hissetmek çok güzeldi. Hiçbir şey canını sıkamazdı o anda.

“Ben iyiyim Ryan. Artık yorgun hissetmiyorum. Hamileliğimin başlarında bile bu kadar enerjik değildim. Beni yorun bütün gün ayakta kalmakmış demek ki.”

Ryan sessizce masaj yapmaya devam etti. Yüzünde ciddi bir ifade vardı şimdi. Çok düşünceli görünüyordu. Sanki söylemek istediği şeyler vardı ama onu kırmaktan korkuyordu. Bir süre sonra başını yavaşça kaldırıp, Kelly’nin gözlerine baktı.

“Sana verdiğim çeki neden bozduрмаydın Kelly? Sana onun verdim, çünkü ne kadar kızgın ve kırgın olsam da, senin kötü bir hayat yaşamamı istemedim. Seni o lokantada çalışırken bulmak beni ne kadar üzdü bilemezsin. Hele o dökülen evden hiç bahsetmiyorum bile. Dairende yemek dahi yoktu.

“Yemeğimi çalıştığım lokantada yiyordum,” dedi Kelly.

“Bunun beni iyi hissettirmesi mi gerekiyor,” dedi Ryan alayla. “Neden parayı kullanmadın? Okulunu bitirebilir, uzun bir süre çalışmadan o para ile yaşayabilirdin.”

“Gururum yüzünden. Eğer bir iş bulamamış olsaydım ve açlıktan ölecek duruma gelseydim işte o zaman o parayı kullanmayı düşünürdüm. Ama o para bana çok kirli geliyordu. Onu kullanamazdım.”

“Benden bu kadar nefret mi ediyordun? O şekilde yaşamayı bile benden gelecek paraya tercih ettiğine göre, o zamanlar gerçekten benden gerçekten benden nefret ediyor olmalısın.”

“Cevabımı duymak istemeyeceğin sorular sorma,” dedi Kelly bakışlarını Ryan’ın gözlerine kenetleyerek.

Ryan, gözlerini ondan kaçırdı.

“Ben cevabımı zaten aldım,” dedi Ryan. “Bu söylediklerin bile o zamanlar bana karşı hissettiğin öfkeyi anlatmaya yetiyor.”

“Sen de benden nefret ediyordun Ryan, kabul et.”

Ryan, başını sağa sola salladı.

“Hayır, Ryan. Bunu kabul et. Bana söylediğin şeyler nefret doluydu. O çeki yüzüme fırlattın, çünkü benden nefret ediyordun. Bunun beni nasıl yıktığını bilemezsin.”

“Ne bekliyordun ki Kelly? Elinde nişan yüzüğümüz takılıyken, benimle evlenme planları yaparken, öz kardeşimle yattığını öğrenmiştim. Bu beni çılgına çevirdi.”

“Ve sen Jarrod’ı bunu için hiç suçlamıyorsun bile öyle mi? Söyle bana Ryan, onu affetmen ne kadar zaman aldı? Tekrar mutlu aile yemeklerinde buluşmanız ne kadar zaman aldı söyle bana?”

Ryan’ın yüzü kızardı. Elini saçına götürdü. Gergin olduğu her halinden belli oluyordu.

“Ona da öfkeliydim Kelly. Uzun bir süre onunla görüşmedim. Onu bir daha affedeceğimi bile sanmıyordum. Ama bir karar vermeliydim. İlişkimizin bitmesine sebep olan olayı unutamıyordum, ancak Jarrod sahip olduğum tek kardeşim Kelly. Babamın ölümünden sonra benden başka kimsesi kalmadı.”

Geçmişten bahsetmemeye söz vermişlerdi. Ancak Kelly kendini daha fazla tutamadı.

“Ben de senin evleneceğim kadındım Ryan. Beni dinlemedin bile. Tek yaptığı beni hayatından çıkarmak oldu.”

“Ama şimdi buradayım,” dedi Ryan. “O on çok öfkeliydim. Buna hakkım da vardı. Şimdi yanıdayım ve tekrar denemek istiyorum. İkimizde hata yaptık Kelly. Şimdi elimizde bunu düzeltmek için bir şans var ve kendimi affettireceğim.”

Kelly, geçmişten bahsettiklerinde kendine hâkim olamıyordu. Öfkesine yenik düşmek istemiyordu bu kez. Çünkü ne yaparsa yapsın, bu tartışmadan galip çıkması imkânsızdı. İkisini de yaralamaktan başka bir şey yapmayacaktı bu konuşma.

Ryan’ın yüzündeki aydınlık ifade kayboluvermişti. Oysaki tüm akşam boyunca adamın gözleri parlıyordu. Yine ay ışığında kıyıya vuran dalgalar eşliğinde yürümüşler hatta bir ara durup, uzaktan gelen bir müzik eşliğinde dans bile etmişlerdi.

Arkasına yaslanıp, Ryan'a ayaklarını uzattı. Gözleri ile masaja devam etmesini işaret etti. Konuyu kapatmak istiyordu. Tam huzuru bulmuşlarken, yeniden işleri bozmanın lüzumu yoktu.

"Yarın nereye gidiyoruz? Ona göre ne giyeceğime karar vereceğim. Şu büyük güneş gözlüklerini takmamı ister misin?"

Ryan, bunları duyunca rahatladı. O da daha fazla tartışmak istemiyordu. Sonuçta bir anlaşma yapmışlardı. Geçmiş bir kenara bırakıp, geleceklerine odaklanmalıydılar. Yüzüne tekrar o aydınlık ifade geldi. Gözleri gülüyordu. Tek istediği Kelly ile mutlu olmaktı.

"Şu seksi yazlık elbiseyi giymeni istiyorum," dedi.

Kelly, kaşlarını kaldırdı.

"Hangisini? Jansen bir sürü elbise almış."

"Belli ki kastettiğim kırmızı elbiseyi görmemişsin. Teninin rengi ile harika uyum sağlayacak. Ama seni güneşten koruyacak bir şapka takmayı unutma."

"Çok eğlenceli olacak," dedi Kelly. O anda hiçbir şeyi kafasına takmak istemiyordu. Biraz eğlenmeye ihtiyacı vardı. Uzun zamandır kendini çok fazla kasmıştı.

"Evet, öyle," dedi Ryan. "Tıpkı eski günlerdeki gibi. Beraber çok eğlenirdik. O mutlu günleri geri istiyorum."

Kelly, o günleri hatırladı. Gülümsedi. Gerçekten de çok eğlenirlerdi. Beraber çok uyumlu bir çifttiler. Yeniden o huzurlu günlere dönmek çok güzel olurdu. Şimdi bir de mutluluklarına bir bebek eklenecekti. Bir kadın daha ne isteyebilirdi ki? Geçmişin izlerini silmek için beraber güzel zaman geçirmeye ihtiyaçları vardı.

"Yatağa gitmeye hazır mısın?" diye sordu Ryan yüzünde hınzır bir gülümse ile.

"Kafandan neler geçtiğine bağlı," diye yanıtladı Kelly gülümseyerek. Onula tekrar aynı yatağı paylaşıyor olma düşüncesi bile mutluluk veriyordu.

"Hemen uyumayı planlamadığım kesin. Aslında bütün gece uyanık kalmayı istiyorum," dedi Ryan. Onunla tekrar sevişmek için can atıyordu. Bütün akşam bu anın gelmesini beklemişti.

"Öyleyse beni yatağa götürebilirsin," dedi Kelly. "Ama uyama izin vermeyeceksin."

Ryan kısa bir kahkaha attı. Kelly, yerinden kalkıp yatak odasına doğru yöneldi. Tam o anda Ryan arkasından gelip onu durdurdu. Ani bir hareketle Kelly'i kavrayıp kucağına aldı.

"Ryan, beni yere bırak, eskisi kadar hafif değilim," diye haykırdı Kelly gülerek.

Ryan onu öperek susturdu.

"Hala çok zarıfsın Kelly ve benim için hep öyle kalacaksın."

"Ama hamileyim ve bir sürü kilo aldım. Bir yerlerini inciteceksin" dedi Kelly.

"Ne o? Yoksa kadınımı taşıyabilecek kadar güçlü olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Kelly kahkahayı patlattı.

"Söylediklerimi unut ve beni bir an önce yatağımıza götür."

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

KELLY, New York'a dönecekleri vakit gelindiğinde, ayaklarının geri gittiğini hissediyordu. Yaşadıkları son iki gün peri masalı gibiydi adeta. Hiçbir şekilde tartışmamışlar, geçmişten bir an olsun bahsetmemişlerdi.

Ve vakit gelip çatmıştı. Şimdi o rahatsız edici gerçekliğe dönme vaktiydi. Soğuk kaldırımların ve gri gökdelenlerin şehri New York'a dönüşümlardı.

Eskiden New York'u severdi. Ama şimdi bu şehir onun niçin yalnızca kötü anılar demekti. Her nedense Ryan kadar iyimser olamıyordu. İlişkilerinde düzeltmeleri gereken o kadar çok şey vardı ki parçalarını kafasında bir türlü birleştiremiyordu.

Sanki onun gerginliğini fark etmiş gibi Kelly'e sarıldı Ryan. Onu uçağa doğru götürüyordu.

Birkaç dakika sonra uçağa binmişlerdi. Ryan, Kelly'e kemerini bağlaması için yardım etti.

"Her şey güzel olacak Kelly. Güven bana."

Keşke Kelly içinde her şey bu kadar kolay olsaydı. Çevresinde onu yargılayan bir sürü insan olacaktı.

Yine de koltuğuna yerleşirken Ryan'a gülümseye gayret gösterdi.

Ancak bir süre sonra, Ryan'ın da gerginliği artmaya başlamıştı. Kelly bunu hissedebiliyordu. Ryan, sürekli ona dokunup, okşuyor; onu değil de kendisini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Belki de uçak iner inmez, Kelly'nin kaçıp gideceğini düşünüyordu ve bu yüzden gergindi. Hoş Kelly bunu düşünmüyor değildi. Ama bir söz vermişti ve ilişkilerini düzeltmek için çaba harcayacaktı.

Tatilleri boyunca, New York'a döndüklerinde ne yapacaklarından bahsetmemişler, hiçbir plan yapmamışlardı. İkisi de o anın büyüsunü bozmak istememişlerdi.

Sonunda uçak iniş yaptı. Kapılar açılır açılmaz, Ryan, Kelly'i soğuktan korumak için koşar adım onları bekleyen arabaya götürdü.

Karla karışık yağmur yağıyordu ve gökyüzü griydi. Arabanın içi sıcak olmasına rağmen, bu görüntüyü görmek Kelly'nin içini üşüttü. Sıcak ve güneşli tropikal bir adadan sonra New York'un kışına dönen herkes böyle hissederci herhalde.

Adada yaşadıkları mutluluk yavaş yavaş sönmeye başlıyordu. Kelly, buna izin vermek istemese de, hava ve atmosfer ona böyle hissettiriyordu.

Ryan, araba Kelly'i kendine çekip, altına bir öpücük kondurdu.

"Şöminenin başında güzel bir yemek yiyip, bütün gece seninle sevişmek istiyorum," dedi Kelly'nin kulağına.

Kelly, ona iyice sokuldu. Ryan, onun ruh halini değiştirmek için ne söyleyeceğini iyi biliyordu doğrusu.

"Adadaki son günlerimiz çok güzeldi," dedi Kelly. O da Ryan'ı biraz rahatlatmak istiyordu. Bu durumla beraber savaşımlardı. Yoksa yine kaybederlerdi.

"Kesinlikle. Her şey eski günlerdeki gibiydi," dedi Ryan.

Kelly, için adada yaşadıkları anlar, geçmişte yaşadıklarında çok daha değerliydi. Bir dakikayı bile boşa harcamamışlardı. Her anın tadını çıkarmışlar, geçmiş ve geleceği değil, anı yaşamışlardı.

Sürekli gülüp eğlenmişler, saatlerce sevişmişlerdi Hatta son gün, odalarından hiç çıkmamışlar, yemeklerini bile yatakta yemişlerdi. Yataklarını sadece bir kez, o da beraber duş almak için terk etmişlerdi.

Kelly, o anların sonsuza kadar sürmesini dilemişti. Ancak eninde sonunda gerçeklikle yüzleşmeleri gerekiyordu.

"Jansen, senin için doktordan randevu aldı. Yarın gidip muayene olacaksın. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyız," dedi Ryan.

Kelly gülümsedi. Ryan'ın onu koruyup kollaması hoşuna gidiyordu.

"Seninle geçirdiğim zaman, bana çok iyi geldi. Hiçbir doktor bana böyle le derman olamazdı Ryan, inan bana."

Ryan, duyduklarından mutlu görünüyordu. Onu kendine çekip öptü. Sanki uzun zamandır, Kelly'nin ağzından bunları duymak istiyordu. Ryan'ın oturduğu apartmana vardılar. İşte mücadeleleri şimdi başlıyordu.

Ryan, dikkatli hareketlerle Kelly'nin arabadan inmesine yardım etti. Soğukta fazla kalmasını istemediğinden hızlı adımlarla onu asansöre götürdü. Kelly, her şeyin başladığı bu apartmana girince kendini bir garip hissetti. Sanki apartmanın için dışarıdan daha soğuktu.

“Şoför bavullarımızı daha sonra getirecek. Sen şimdi koltuğa geçip rahatına bak. Ben şömineyi yakıp, bize içecek bir şeyler ayarlayacağım,” dedi Ryan. “Bu arada da aç mısın?” diye ekledi.

“Şimdilik hayır, belki daha sonra. Sadece bir bardak meyve suyu istiyorum hepsi bu.”

“Oldu bil. Şimdi ayakkabılarını çıkar ve ayaklarını uzatıp dinlenmeye bak. Oturmaktan ayak bileklerin şişmiş olmalı.”

Kelly, Ryan'ın anaç tavırlarına gülmeden edemedi. Onun sözünü dinleyip, koltuğa yerleşti ve ayaklarını sehpa uzattı. Bilekleri gerçekten de biraz şişmişti. Dinlense iyi ederdi.

Doktorun ve Ryan'ın dediklerini harfiyen yerine getirmişti son haftalarda. İyi beslenmişti. Güzel yemekler ve meyveler yemiş, sürekli uzanıp dinlenmişti. Tabi Ryan ile geçirdikleri ateşli dakikaları saymazsa.

Ryan, tam içecekleri hazırlayıp sehpa koymuş ve Kelly'nin yanına oturmuştu ki, telefonu çaldı. Kelly, bunun normal olduğunu düşündü. Ryan gibi bir iş adamının uzun süre ülke dışında kalmış olması normal değildi. Bir sürü insan onunla iletişime geçmek istiyor olmalıydı. Eskiden olsa, Kelly, onun dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapar, türlü şaklarla onu çalışmaktan alı koyardı. Ama şimdi bunu yapamayacağı biliyordu. Sessizce durup, Ryan'ın telefonunu eline almasını izledi.

Ryan, telefona şöyle bir baktı. Yüzünün ifadesinden, hiç istemediği bir arama geldiği belliydi.

“Merhaba anne.”

Kelly iç geçirdi. Yaşlı cadı hemen harekete geçmişti.

Ryan, süt kuzusu sayılmazdı. Ancak annesine her zaman saygı duyardı ve her erkek çocuk gibi, konu annesi olduğunda bazı şeyleri gözden kaçırmaya çok meyilliydi.

Belki de annesinin öyle bir kadın olduğunu düşünmek istemiyordu Ryan. Sonuçta annesi çocuklarına değer veren, onları koruyup kollamak isteyen bir kadındı. Ancak onların hayatlarına müdahale etme hakkını da

kendinde görüyordu ve bu Kelly'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Asla onun gibi biriyle yakınlaşamazdı.

“Evet, döndük. Şimdi beni dikkatle dinle anne: Roberta'yı senin gönderdiğini biliyorum ve bu hiç hoşuma gitmedi. Hayatıma böyle karışmana izin veremem. Kelly'e karşı yapılan her hangi bir saygısızlığa kayıtsız kalmamı bekleme benden. Kelly'nin benimle olduğu gerçeğini kabullenmelisin. Aksi takdirde aramızda oluşacak problemlerin sorumlusu ben değilim.”

Kelly, şaşkınlıkla Ryan'ı dinliyordu. Adamın bakışları öfke doluydu ve ses tonu çok sertti.

“Bunu göreceğiz,” dedi Ryan. Annesinin ne cevap verdiğini tahmin edemiyordu Kelly. “Şimdi Kelly ve ben yalnız kalmak istiyoruz. Biraz zamana ihtiyacımız var. Ne olursa olsun bize karışmanı istemiyorum. Zamanı geldiğinde beraber yemek yemek için seni arayacağım.”

Kelly, onunla bir araya gelmek istemediğini söyleyecek oldu. Ama biliyordu ki, o kadın karnında taşıdığı bebeğin büyük annesi idi. Her ne kadar Kelly, bunun böyle olmamasını dilemişse de, bu gerçeği değiştiremezdi.

“Ben de seni seviyorum anne. Şimdi kapatmalıyım. Yeni geldik ve ikimiz de çok yorgunuz.”

Kelly, telefonu sehpanın üzerine bırakan Ryan'a sorgulayan gözlerle baktı.

“Annem Roberta'nın yaptığı şeyler yüzünden özür diliyor. Kendini affettirmek için bizi yemeğe davet etmek istiyormuş. Hazır olduğumuzda geleceğimizi söyledim,” dedi Ryan, Kelly'nin bakışlarına karşılık.

Söylenecek pek bir şey yoktu ve bu yüzden sessiz kalmayı tercih etti Kelly. Sehpadaki portakal suyuna uzanıp, yüzündeki ifadeyi gizlemeye çalıştı.

Ryan, bir an kaygıyla ona baktı.

“Kelly, bileklerin çok şişmiş.”

Kelly, bir bacağını kaldırıp baktı.

“Evet, öyle görünüyor ki biraz fazla su kaybetmişim.”

“Canın acıyor mu? Biraz masaj yapmamı ister misin?” diye sordu Ryan.

“Hayır, ben iyiyim. Hafif bir ağrı var, ama şu an kimsenin dokunmasını istemiyorum. Bütün akşam oturup, bolca su içeceğim. Biraz dinlenmek iyi gelecektir. Ayrıca portakal suyundaki potasyum şişkinliği geçirecektir,” dedi Kelly kendinden emin.”

Ryan eğilip, ona bir öpücük verdi. O sıra da zil çaldı ve Ryan kalkıp kapıya yöneldi.

“Bu gelen şoför olmalı. Bavulları getirmiştir herhalde. Hemen dönerim.”

Kelly, koltukta sağa sola kıpırdanıp, sırtını daha rahat bir pozisyona soktu. İşin aslı, saatlerce oturmaktan sıkılmıştı, ama şişmiş bilekleri ile ayakta durmayı da istemiyordu. Uçak yolculuğu onu her zaman böyle yorardı zaten.

Bacaklarının arasına bir yastık koyup, yan tarafına döndü ve koltuğa uzandı.

Camdan bakmaya koyuldu. Hava kararsız gibiydi. Yağmur ve kar karışımı bir şeyler atıştırıyordu. Biraz sonra ilk kar taneleri görünmeye başladı balkon camında.

Yanan şömine içeriyi ısıtmıştı. Alevleri izlemek Kelly’ye rahatlık veriyordu. Hemen yanındaki küçük sedirde bulunan battaniyeye uzandı. Uzun yolculuktan sonra biraz olsun rahatlamıştı şimdi.

Göz kapaklarının ağırlaşmaya başladığını hissediyordu. Kendini uyanık kalmaya zorladıysa da başaramadı. Nasıl olsa Ryan onu yemek vakti geldiğinde uyandırır.

New York’a geldiğinden beri ilk kez, kendini evinde hissediyordu. Bunda Ryan’ın annesi ile yaptığı konuşmada onun tarafını tutmasının da payı büyüktü.

Tüm bu düşüncelerle derin bir uykuya daldı Kelly.

Ryan bavulları içeri alıp, oturma odasında döndüğünde, Kelly’i uyurken buldu. Bu haliyle çok masum ve şirin görünüyordu. Battaniyesine sarılmış, küçük bir kız çocuğunu andırıyordu. Onu gören hiç kimse, iki kardeşi birbirine düşürmeye çalışan kötü kalpli bir kadın olduğunu düşünmezdi.

Ryan, böyle şeyler düşünmenin hiç adil olmadığına karar verdi. Geçmiş geride bırakacaklarına söz vermişlerdi. Ama insan her zaman karanlık düşüncelere yenik düşerdi. Yine de kendini toparlamaya ve böyle şeyler düşünmemeye gayret etmeliydi.

Belki de hata kendisindeydi. Kelly’i ihmal etmiş olmalıydı. Yoksa neden Jarrod ile böyle saçma bir kaçamağa kalkışsındı ki.

Kelly gibi bir kadının böyle bir şey yapacağına inanmak çok güçtü. Öz kardeşini ona karşı kışkırtıp, tehditler etmesi akıl alır gibi değildi.

Ryan, kendini Jarrod’ın ağabeyi gibi görmekten çok, ona babalık ettiğini düşünürdü. Aralarında sekiz yaş fark vardı. Babalarını kaybettiklerinde Ryan henüz genç bir ergendi. O günden sonra, kendini Jarrod’a örnek bir

ağabey, bir rol modeli olmaya adanmıştı. Bunda başarılı olduğunu da düşünüyordu.

Küçük bir çocukken, onun her türlü aktivitesine katılmaya özen göstermişti. Ne zaman bir maçı olsa, gidip onu seyrederdi. Okuldan sonra onu sinemaya götürürdü. Lise de onu mezuniyet balosuna bile o götürmüştü. Üniversitede onu maddi olarak desteklemişti.

Ağabey ve kardeşin arasına hiçbir şey giremezdi. Hele bir kadın asla. Ama Kelly bunu yapmıştı. Hem Jarrod ile olan ilişkilerini, hem de araların-daki ilişkiyi mahvetmeyi başarmıştı.

Şimdi bunu düzeltmeliydi. Bunun için de geçmişte nerede hatalı olduğunu, neyin yanlış gittiğini bulmalıydı. Her ne kadar hatırlamak istemeseler de geçmiş tamamen silip atamazlardı.

Kafasında tüm bu düşüncelerle çalışma odasına geçti ve Devon ile Cameron’ı aradı.

KaraKedi

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

ERTESİ gün Ryan, Kelly’i doktora götürdü. Kelly, yalnız gideceğini, Ryan’ın da ofise gideceğini düşünüyordu. Zira Ryan, bir haftayı aşkın bir süredir ofise gitmiyordu.

Ancak Ryan, onunla beraber gelmiş, muayene boyunca da yanında kalıp, doktorun söylediklerini dinlemişti.

Doktor, Kelly’nin bileklerindeki şişkinliğe dikkat çekmişti. İdrarında da hala protein görülüyordu anlaşılan. Doktor bir sürü soru sordu ve Kelly’e daha dikkatli olmasını salık verdi.

Ryan, doktorun söylediği her kelimeyi dinliyordu. Kelly, onun, kendisini yatak odasına kilitleyip, bebek doğana kadar yataktan çıkmasını yasaklayacağından korktu bir an. Ryan’ın bu konuda ne kadar hassas olduğunu çok iyi biliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Ryan, sessiz kaldı. Hiçbir şey söylemedi. Eve geri döndüklerinde de Kelly’e hemen oturup ayaklarını uzatmasını söylemedi. Kelly buna şaşırmıştı.

“Sanırım kendini çok fazla yormadığın sürece istediğini yapabilirsin,” dedi Ryan. “Doktor, durumunda ani bir değişiklik olmadığı sürece hiçbir problem çıkmayacağını söyledi.”

Kelly, onun mantıklı davranmasına sevindi. Zira son bir haftadır, kendini küçük bir çocuk gibi hissediyordu.

“Bu akşam yemeğe çıkarız diye düşündüm. Soğuk biliyorum, ama kar yağmayacakmış. Dışarı çıkmayı sevdiğini biliyorum. Seni eve kapatmanın bir anlamı yok,” diye ekledi Ryan.

Kelly, Ryan’ın böyle düşünceli davranmasına sevinmişti. Gerçekten de akşamları dışarı çıkıp, şehir ışıklarında dolaşmaya bayılırdı Kelly. Kafeleri ve restoranları ile New York, kışları güzel olurdu. Hem New York ile ilgili kötü anıları da silmek istiyordu Kelly.

“Jansen’ı sana kışlık elbiseler alması için gönderdim. Alışverişe kendin çıkmayı seviyorsun biliyorum, kendini iyi hissettiğinde beraber alışverişe gidebiliriz.”

Kelly, onun alışverişe gitmekten nefret ettiğini biliyordu. Bu yüzden, bu teklif karşısında duyulanmıştı.

“Hem zaten, bebek için de alışverişe gitmeliyiz,” dedi Ryan gülümseyerek.

Kelly, şaşkınlıkla gülümsedi. Elini karnına götürüp okşadı. Gerçekten de doğuma sadece haftalar kalmıştı. Altı hafta sonra bebeğini kucağına alabilecekti. Ryan’ın da dediği gibi, daha hiçbir hazırlık yapmamıştı.

Houston’dayken maaşı ay sonuna anca yetiyordu. Sadece kirasını ödeyip, doğum sonrasında kullanmak için kenara para atıyordu. Bebeğin ihtiyaçları için parası yoktu ve hiçbir şey alamamıştı. Birden panikledi. Bebeğin bir sürü şeye ihtiyacı olacaktı. Panikle Ryan’a baktı.

“Sakin ol,” dedi Ryan. “Daha zamanımız var. Beraber gidip, bebeğin tüm ihtiyaçlarını karşılayacağız.”

“Hiçbir şeyim yok,” dedi Kelly. “Ne bebek elbisesi, ne de bebek bezi. İşin aslı, neye ihtiyacımız olduğunu bile tam olarak bilmiyorum. Houston’dayken, sadece günü kurtarmaya bakıyordum. Bugünleri hiç düşünmemiştim.”

Ryan, onu kollarına alıp, sakinleştirmeye çalıştı.

“Acelemez yok tatlım. Sana annelikle ilgili bir sürü kitap ve dergi aldıracağım. Önümüzdeki günlerde uzanıp bu dergileri okuyacak ve bir liste hazırlayacaksın. Sonra da beraber alışverişe gideceğiz. Göreceksin, çok eğlenceli olacak. Daha bir sürü zamanımız var. Şimdi ayaklarınızı uzatıp dinlen bakalım.”

Kelly, Ryan’a sıkıca sarıldı.

“Teşekkürler Ryan. Az daha telaştan sinir krizi geçirecektim. Hormonlar işte. Bir an çok kötü bir anne olacağımı düşünmeye başlamıştım.”

“Hiç merak etme. Harika bir anne olacaksın. Biliyorum, yapılacak çok iş var. Ama korkma, bu işte beraberiz. Şimdi neden gidip sıcak bir banyo yapmıyorsun? Yemek için sana haber vereceğim.”

Kelly, Ryan'a sarılıp onu öptü. O an da, ona onu sevdiğini söylemek istediye de kendini tuttu. Bunu söyleyecek cesareti yoktu. Onun yerine Ryan'ı defalarca öpmeyi tercih etti.

Ryan'a hala seviyordu ve bunu kendinden saklayamıyordu. Ama yüreğindeki o garip burukluğu kenara atıp, bir türlü ona açılmıyordu.

Ryan, onu böyle neşeli görünce morali yerine gelmişti. O da Kelly'e karşılık verdi. Bir süre sessizce öpüştiler. Neden sonra, Kelly, kendini geri çekip, başını öne eğerek banyoya doğru kaçır gibi uzaklaştı.

“Bugün beni Rafael aradı” dedi Ryan yemekte birden bire. Evlerinin yakınında küçük bir restorandaydılar.

Kelly kaşlarını kaldırdı. “Nasılmış? Onun yaşadıklarına hala inanamıyorum. Uçak kazasından sonra hafızasını kaybetti ve sonra da geçmişte çok acılar çektiği bir kadınla evlendi.”

Ryan çekingen bir ses tonu ile lafa girdi.

“Sanki ona sitem ediyor gibisin.”

“Ryan, Rafael senin yakın arkadaşın biliyorum, ama çok kaba ve ukala biriydi. Özellikle de kadınlara karşı. Bana bile sürekli kaba davranıyordu.

“Rafe çok değişti Kelly. Kulağa garip geldiğin biliyorum, ancak kaza dan sonra bambaşka bir adam oldu. Bryony ve o, balayından dönüyorlar-mış. New York'taki evini satacakmış.”

“Taşınıyor mu?” diye sordu Kelly. Rafe, onun gözünde tam bir şehirli züppe çocuğuydu. Onu New York dışında başka bir yerde yaşarken hayal edemiyordu bile.

“Bryony ile birlikte Moon adalarından bir ev almaya karar vermişler.”

“Vay canına! Rafael bu kadını gerçekten de seviyor olmalı,” dedi Kelly hayranlıkla.

“Âşık erkeklerin, âşık oldukları kadın için yaptıkları şeyler gerçekten çok şaşırtıcı” dedi Ryan yumuşak bir ses tonuyla. Gözlerini hafifçe eğerek, Kelly'den kaçırmaya çalıştı.

Kelly başını kaldırıp ona bakmamaya çalıştı. İkisi de utangaç tavırlarla yemeklerini yemeğe devam ettiler.

Altı aydır yediği besin değeri düşük onca yemekten sonra, şimdi Kelly, her lokmasından tat almaya çalışıyordu. Bebeğinin sağlıklı olması onun için çok önemliydi.

Bazen kadınsı duygularla çok kilo aldığını düşünüyordu. Her hamile kadın gibi, o da şimdiden bu kiloları nasıl vereceğini düşünmeye başlamıştı.

Önceki gün doktor muayenesinde kilosunu öğrenince çok şaşırmıştı. Son birkaç hafta da nerdeyse beş kilo almıştı. Doktor, hamile bir kadın için kilosunun normal olduğunu söylemişti.

“Bizimle buluşmak istiyorlar,” dedi Ryan onu düşüncelerinden çekip alarak.

“Biz derken kimi kastettiğine bağlı,” dedi Kelly.

“Sen, ben, Devon, Cameron; tabi ki Rafael ve Bryony. Annemi davet etmeyi de düşündüm, böylelikle onca insanın arasında ona katlanman daha kolay olur” dedi Ryan.

Kelly için, böyle bir buluşma, cehenneme yolculuk gibiydi. Ryan'ın yakın çevresi ile buluşup; yemek yemekten daha kötü bir şey düşünemiyordu. Tüm o insanlar, Kelly'nin Ryan'ı Jarrod ile aldattığını düşünüyorlardı. Onların yargılayan bakışları altında bir gece geçirmek en son istediği şeydi doğrusu. Bir süre sessiz kalıp hiçbir şey söylemedi Kelly. Sonra Ryan'ın saydığı isimler arasında Jarrod'ın olmadığını fark edip, sordu:

“Peki ya Jarrod?”

“Jarrod'ı davet etmeyeceğim. Bunu sana yapamam Kelly” dedi Ryan sessizce.

“Ne zaman ve nerede toplanacağız?” diye sordu Kelly. Hala bunun olacağına inanmak istemese de, böyle bir buluşmanın kaçınılmaz olacağını biliyordu.

“Gelecek hafta. Büyük ihtimalle hafta sonu. Taşınmaya hazırlandıkları için, bir restoranda buluşmanın daha uygun olacağını düşündük. Küçük ve sıcak bir restoran ayarlayacağız. İstedğimiz zaman kalkabiliriz. Bütün geceyi orada geçirmek gibi bir zorunluluğumuz yok.”

Kelly derin bir iç çekti. Ryan, aralarındaki ilişkiyi düzeltmek için elinden geleni yapıyordu. Arkadaşları ve annesi onun için önemliydi. Bu durumda biraz dışını sıkmanın kimseye zararı olmayacağını düşündü Kelly

“Tamam,” dedi Kelly. “Tabi ki gidebiliriz. Arkadaşlarımı ve annemi görmek senin için önemli bunu biliyorum,” dedi zoraki bir gülümseme ile. Ryan'ın gözlerindeki rahatlamayı görmek onu sevindirdi. Ryan bunu hak ediyordu.

Ryan, uzanıp, onun ellerini tuttu.

“Bu kez başaracağız Kelly. Kimsenin bunu mahvetmesine izin veremeyeceğiz.”

Kelly, Ryan'ın parmaklarına parmaklarını geçirip sıkı.

“Böyle düşünmen beni mutlu ediyor Ryan.”

“Umarım bunda seni rahatsız eden bir şey yoktur?” diye sordu Ryan.

“İtiraf etmek gerekirse o insanlarla yüzleşmekten korkuyorum,” dedi Kelly. “Ancak artık değişmenin vakti geldiğini biliyorum. Daha cesur olmalı ve gerçeklerle yüzleşmeliyim.”

Ryan, Kelly’nin iki elini sıkıca tutup, gözlerinin içine baktı.

“Evlen benimle.”

Kelly, bir an şaşkınlıkla kendini geri çekti.

“Ne?”

“Evlen benimle Kelly.”

Ryan, bir elini cebine götürüp, küçük bir kadife kutu çıkardı. Parmağıyla kutuyu açtı. Kelly, gördüğüne inanamıyordu. Müthiş bir elmas yüzük, saten kılıfın içerisinde parlıyordu.

Ryan, Kelly’nin gözlerine baktı. Onun tepkisini okumaya çalışıyordu.

“Bir süre sana eski yüzüğünü verip vermeme konusunda kararsız kaldım. Onu uzun süre sakladım. Sonra yeni bir başlangıç yaptığımızı ve yeni hayatı hak ettiğimizi düşünüp, sana bu yüzüğü aldım.”

Kelly’nin elleri titriyordu. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

“Bunun romantik bir evlenme teklifi olmadığını biliyorum” diye devam etti Ryan. “Hatta şu an bunun için doğru bir zaman değil belki. Aramızdaki sorunları halledene kadar beklemek niyetindeydim. Ancak, şimdi ailem ve arkadaşlarımla buluşacağız ve bizim beraber olduğumuzu, ilişkimizin gücünden hiçbir şey kaybetmediğini görmelerini istiyorum. Senin benim evlenmek istediğim kadınsın ve bunu herkes anlayıp, kabullenmeli.”

Kelly’nin gözleri dolmaya başladı. Yüreğinde tatlı bir kıpırdanma hissediyordu.

Ryan, yüzüğü kutusundan çıkarıp, Kelly’nin parmağına takmak için hiçbir hareketti bulunmadı. Hala, Kelly’nin de bunu gerçekten isteyip, istemediğinden emin olmaya çalışıyordu.

“Ama Ryan” dedi Kelly çaresizlikle. “Geçmişte yaşadıklarımız...”

“Lütfen sus!” dedi Ryan. “Ne demek istediğini biliyorum. Konuşmamız ve çözmemiz gereken daha birçok konu var ve ben bunun farkındayım. Sadece sana, geçmişte ne olmuş olursa olsun, bunu unutmaya ve yeni bir başlangıç yapmaya hazır olduğumu ispatlamak istiyorum.”

Kelly, yanaklarından süzülen yaşları sildi. Kendini bıraksa, uzun zamandır bastırmaya çalıştığı tüm duygular açığa çıkacaktı. Anın büyüsunü bozmamak için kendini tutmaya büyük gayret gösteriyordu.

“Eğer gerçekten de bizim için savaşmaya hazırsan, ben de seninle evlenmeye hazırım,” dedi Kelly.

Ryan, bir süre dilini yutmuş gibi kala kaldı. Sanki Kelly’nin evet diyeceğini beklemiyordu. Mutlu bir gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı. Gözlerinden mutluluk okunuyordu. Uzun süredir tuttuğu nefesini yavaşça bırakıp, Kelly’nin elini daha da sıkıca tutmaya başladı.

Yüzüğü titreyen elleriyle kutusundan çıkarıp, yavaşça Kelly’nin yüzük parmağına geçirdi. Sonra eğilip onu öptü.

Ayağa kalkıp, Kelly’i yerinden nazikçe kaldırdı.

“Haydi, eve gidelim,” dedi Ryan heyecanla. “Seninle baş başa kalmak, saatlerce sana sarılmak istiyorum.”

Kelly, kendini Ryan’a bıraktı. Masalarından arasından geçip, kapıya ulaştılar. Dışarısı soğuktu, ancak Kelly üşümüyordu. Sevdığı adamın kolları arasındaydı.

Uzun zamandır ilk kez içinde yükselen bir sıcaklık olduğunu fark etti. Sanki bahar geliyordu.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

KELLY uyandığında yatakta yalnız başıyaydı. Öbür yanına döndüğünde, komodinin üzerindeki saatin dokuzu gösterdiğini gördü. Ryan, çoktan ofise gidip, çalışmaya başlamış olmalıydı.

Adadan döndüklerinde, Kelly, Ryan'ın yatak odasında kalmaya başlamıştı. Döndükleri gün Ryan, Kelly'nin eşyalarını hemen odasına taşıyıp, onunla beraber uyumak istediğini söylemişti.

Eski düzenlerine dönmeleri hiç zor olmamıştı. Her şey ayrılmalardan önceki gibiydi. Ancak Kelly, her şeyin güzel gittiğini düşündüğü anda, nasıl da birden bire değişebileceğini çok iyi biliyor, bu yüzden kendini hemen buna kaptırmak istemiyordu.

Yaşadıkları o bunalımlı günlerin her zaman bir özrünü bulabiliyordu Kelly. Belki de Ryan, o zamanlar kendisini yeterince sevmiyor ve güvenmiyordu. Ya da, ilişkileri çok yeniydi ve öyle bir kırılmaya hazır değillerdi.

Tüm bunlar, gelecekte ilişkilerinin hiç de öyle kolay olmayacağını işaret eder gibiydi.

Şimdi bunları düşünmek istemiyordu Kelly. Belki de Ryan'a olan inancı kendisini yine yaralayacaktı. Ancak umut çok güçlü bir duyguydu ve gözlerini kapatıp buna inanmak istiyordu.

Süreklili olarak kendine, bu sefer farklı olacak diyordu. Belki de bu kez işleri yoluna koyabilirlerdi. Hayatları boyunca bu yükü taşımak zorunda olsalar bile, belki de bu kez bunu geride bırakabilirlerdi.

Kendisini öz kardeşi ile aldattığına inanan bir adamın geçmişi geride bırakması bu kadar kolay olabilir miydi?

Birçok kez, Ryan'ın karşısına çıkıp, ona gerçeği tekrar anlatıp, kendisine inanmasını sağlamayı düşündü Kelly. Ancak her seferinde susup, ortalığı tekrar karıştırmaktan çekiniyordu.

Ryan'ın kendisine inanıp inanmaması neyi değiştirdi ki? Geçmişte yaşadıkları huzursuzluk ve büyük ayrılık buhranının bıraktığı izleri silebilir miydi?

Ryan, gerçeği öğrenip, ona karşı yaptıkları yüzünden vicdan azabı çekse daha mı iyi olurdu? Sonuçta Kelly'i affetmiş ve yeniden başlamak için elinden geleni yapmıştı. Bir kadın sevdiği adamdan daha ne isterdi ki? Ama yine de, geri döndüğünden beri bu sorular kafasını kurcalamaya devam ediyordu.

Bir yanı ise Ryan'ı affedemiyordu. Mutluluklarının önündeki en büyük engel buydu. Gururu onu bir an olsun rahat bırakmıyordu.

Aslında tüm istediği Ryan ile beraber bir hayat kurmaktı. Buna nasıl ulaştığının bir önemi var mıydı?

Uzun süre yatakta uzanıp, tavanı izleyerek bunları düşündü durdu. Sonunda bununla yaşayamayacağına karar verdi. Bir ömrü, kendisini aldattığını düşünen bir adamla geçiremezdi.

Tek korkusu, Ryan ile bu konuda yüzleşmekti. Ryan ona tekrar inalmazsa, ilişkileri bir daha düze çıkamayabilirdi ve Kelly, kendisine güvenmeyen bir adamın yanında bir dakika daha duramazdı.

Korkuyordu. Onu tekrar kaybetmekten deli gibi korkuyordu.

Bütün gününü yatakta bunları düşünerek geçiremezdi. Yataktan kalkıp, oturma odasına doğru yöneldi. Ryan, şömineyi yakmış mı merak ediyordu.

Oturma odasına geldiğinde, onun için hazır bekleyen bir kahvaltı tepsisi buldu. Tepsi de çeşit çeşit peynirler ve meyveler vardı.

Ancak tüm bunların yanında küçük güzel bir sürpriz de hazırlamıştı Ryan. Tepsinin hemen yanında, küçük sarı bebek patikleri duruyordu.

Küçük patikleri eline alıp, yumuşacık kumaşı okşadı. Patiklerin hemen yanında sarı bir kart duruyordu.

En azından artık bebeğin patikleri var.

Sevgilerimle, Ryan.

Kelly, koltuğa oturdu. Gözleri dolmuştu. Elindeki patikleri yüzüne sürdü. Diğer elinde Ryan'ın yazdığı kart duruyordu. Karta bakıp, iç geçirdi.

“Seni bu kadar çok sevmemeliyim,” dedi kendi kendine. Ancak kendine hâkim olamıyordu. Ryan olmadan yaşayamazdı. Onunla beraberken bir bütün gibiydiler. Onsuz kendini eksik kalmış hissediyordu.

Her sabah kalktığında, yeni bir hediye ile karşılaşılıyordu. Ryan, onu mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu.

Bir önceki gün de bir annelik kitabı onu bekliyordu. Ondan önceki gün ise, bir erkek, bir de kız çocuğu için tasarlanmış bebek tulumları koltuğun üzerinde onu bekliyordu.

Bir sabah ise, Ryan, ona bir not bırakmıştı. Not, hediyesinin, diğer yatak odasında olduğunu söylüyordu.

Heyecanla diğer odaya girmiş ve odanın bebek ve doğum için gerekli bir sürü şeyle dolu olduğunu görmüştü. Bunların birçoğunun ne işe yaradığını bile bilmiyordu Kelly. Bir an önce Ryan’ın aldığı kitabı okumaya başlasa iyi ederdi.

Hala Ryan’ın tüm bunları kendisinin haberi olmadan nasıl eve soktuğunu anlamaya çalışıyordu.

Pencerenin hemen yanında duran beşiğe dokundu. Yavaşça beşiği salıyıp, bir süre boş beşiği izledi.

Yatağa oturup dinlenme ihtiyacı hissetmişti. Son birkaç gündür kendini yorgun hissediyor, ancak Ryan’ı telaşlandırmamak için hiçbir şey söylemeye gayret ediyordu.

Ona tekrar âşık oluyordu. Bu jestleri yapan bir adam, onu gerçekten seviyor olmalıydı.

Ryan’ın annesi ve arkadaşları ile buluşma günü gelip çatmıştı. Ryan, onu bu güne hazırlamak için elinden geleni yapmıştı. Kelly, kendini onlarla yüzleşmeye hazır hissediyordu.

Güçlü olmalıydı. Sonuçta Ryan onu her anlamda destekliyordu. Yalnız değildi. Ryan onu seviyor ve evlenmek istiyordu. Kimsenin onayını almak zorunda değillerdi.

Bu düşünceye sarılıp, gece için bir elbise seçmeye koyuldu. Ryan’ın yanında güzel görünmek istiyordu.

Başkalarının ne düşündüğünü umursamamalıydı. Ama yine de fazla açık bir elbise giymek istemedi. Zaten insanlar onun hakkında kötü düşünüyorlardı. Onları haklı çıkarmak istemiyordu.

Tam bu sırada, sıcak eller onu belinden kavradı. Ryan sessizce gelmiş, onu izliyor olmalıydı. Boynuna konan öpücükler, Kelly’i rahatlatmıştı.

“Öylece dolaptaki elbiseler bakmanın bir sebebi var mı?” diye fısıldadı Ryan, Kelly’nin kulağına.

Kelly, arkasını dönüp, kollarını Ryan’ın boynuna sarıp, parmak uçlarında dikiyerek, onu öptü.

“Erkencisin?”

“Seni görmek için daha fazla bekleyemedim,” dedi Ryan. “Ne o? Bakıyorum da elbise seçmekte zorlanıyor gibisin?”

“Ne giyeceğime karar veremedim. Hafifmeşrep görünmek istemiyorum” dedi Kelly.

Ryan, yüzünde centilmen bir gülümseme ile onu yavaşça yatağa uzattı. Yüzünü ve yanaklarını okşamaya koyuldu.

“Ne giyersen giy çok güzel görüneceğine eminim. Kaygılanmayı bırak lütfen” diye telkin etti onu Ryan.

“Çocukça olduğunu biliyorum. Ama elimde değil. Biraz gerginim.”

“Kelly, geçmiş geçmişte kaldı. Ben seni affediyorum. Kimsenin bu konuda bir şey söylemeye hakkı yok.”

Kelly, kıpırdamadan öylece durdu. Yüreğine bir bıçak saplanmış gibiydi.

Demek Ryan onu affediyordu. Hem de hiç yapmadığı bir şey için. Tüm gücünü toparlayıp, sessiz kalmaya gayret gösterdi. Ryan, bunu, onu incitmek için söylememişti. Bunun onu ne kadar yaraladığını da bilemezdi.

Ryan, Kelly’nin alnına bir öpücük kondurdu.

“İkimizde hata yaptık. Benim de süttten çıkmış ak kaşık olduğum söylemez. Önemli olan, bunun bir daha gerçekleşmemesi için çaba göstermeye çalışmamız.”

Kelly, sadece başı ile onaylamakla yetindi. Konuşmaya cesareti yoktu. Yanlış bir şeyler söylemekten korkuyordu.

Kelly, gözlerini kapatıp, Ryan’ın göğsüne yaslandı. Ryan, onu kollarına alıp sardı. Onun akşam için heyecanlı ve gergin olduğunu düşünmesini istedi.

Ryan, Kelly’i öpüp, yataktan kalktı. Dolaba doğru gidip, gece mavisi bir elbise ile geri döndü. Elbiseyi askısında tutmuş, gülümsüyordu.

“Bu elbiseyi giymeni istiyorum,” dedi Ryan. “Üzerinde harika görüneceğinden eminim.”

“Ama bu çok dar,” dedi Kelly. “Bu göbikle onu giymemi bekleme ben-den.”

“Ama ben senin karnını çok seviyorum,” dedi Ryan seksi bir ses tonu ile. “Benim bebeğime hamile olduğunu herkes görsün istiyorum. Bunu benim için git lütfen.”

Yeryüzünde hiçbir kadın böyle bir isteği geri çeviremezdi. Sessizce başı ile onayladı Kelly.

Ryan, elindeki elbiseyi yatağa bırakıp, eğildi ve Kelly'e tutkulu bir öpücük verdi.

“Bırakayım da hazırlan. Şoför bir saat içinde bizi almaya gelecek.”

Kelly, banyoya doğru giden Ryan'ı bir süre izledi. Sonra da yanında ki elbiseye uzun süre baktı. Gerçekten de hamileliğini herkes çok net görecek-ti. Ryan, istediğini alacaktı. Biraz utansa da elbiseyi giymeye karar verdi.

Gözleri kapatıp, bir süre uzandığı yerden düşündü. Demek Ryan onu affediyordu. Neredeyse ağlayacaktı. Asıl affetmesi gereken kişi Kelly'nin ta kendisiydi. Hiç yapmadığı bir şey yüzündün suçlu durumuna düşmüştü.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

KELLY, restorana girerlerken kendini çok gergin hissediyordu. Bir hostes onlara masalarını gösterdi.

Beraber masaya doğru yöneildiler. Herkes çoktan gelmişti anlaşılan. Rafael ve karısı Bryony bir köşede oturmuştu. Hemen yanlarında Ryan'ın annesi vardı. Devon ve Cameron da çoktan oradaydı.

Ryan, herkesi selamlarken, Kelly, hemen onun yanında olmaya gayret gösteriyordu.

“Hepiniz Kelly'i tanıyorsunuz! Tabi Bryony hariç,” dedi Ryan, Kelly'i onunla tanıştıırken.

“Kelly, Bryony de Luca, Rafael'in karısı. Bryony, bu benim nişanlım, Kelly Christian.”

Bulundukları masaya bir ölüm sessizliği çökuverdi. Anlaşılan kimse Ryan'ın böyle bir açıklama yapacağını düşünmemişti. Ryan'ın annesi, yüzünde neredeyse tiksintiye varan bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Bryony bile şaşırmış görünüyordu. Tokalaşmak için ayağa kalktığıında, Kelly, onunda en az kendisi kadar hamile olduğunu fark etti.

“Memnun oldum” dedi kadın yüzünde zoraki bir gülümseme ile. Anlaşılan bu gece Kelly için çok uzun ve zorlu olacaktı.

“Nasılsın Kelly?” diye sordu Devon nezaketle. Kelly, Devon'ın hemen yanına oturmuştu. Adam belli ki nezaket göstermeye çalışıyordu.

“İyiyim,” dedi Kelly. “Biraz gerginim o kadar.” Bunu duyan Devon, onun açık sözlülüğüne şaşırmış gibi baktı.

Kelly, Ryan'ın yanında sessizce oturup konuşulanları dinledi. Bir kere-sinde konuya girecek olursa da, o konuşunca ortalık birden sessizleşince susmanın daha uygun olacağına karar verdi.

Masadaki herkes, ona Ryan'ın hatırı için katlanıyordu. Diğerlerinin bakışlarından bunu anlamak gayet kolaydı.

Yemek servis edildiğinde, en azından önünde oyalanacak bir şeyler vardı. Kendini oraya ait hissetmiyordu. Dakikaları sayar olmuştu. Keşke bir an önce gitselerdi.

Yemeğinden hiç tat almıyordu. Kendini güzel şeyler düşünmeye zorladığıysa da bunu başaramadı.

Hayal dünyasında yaşadığı için kendine kızgındı. Bu duruma girmesinin tek suçlusu kendisiydi. İşlemediği bir günah için kendini affetmiş olan bir adamla evlenmek üzereydi. Çevresindeki bakışlardan orada istenmediğini anlaması güç değildi.

Kimsenin ona bunu yaşatmaya hakkı yoktu. Bunu bitirmenin tam sırasıydı. Kendini iyi hissetmediğini söyleyip masadan kalkacak oldu. Tam bu sırada masalarına yaklaşan bir figür, onu oturduğu yere çiviledi.

Jarrold, masaya gelip, annesini yanağından öptükten sonra herkese selam verdi. Bakışları en sonunda Ryan ve Kelly'e döndü.

Masaya yine sessizlik hâkimdi. Herkes Kelly ve Ryan'a bakıyordu.

Kelly'nin kalbi öfkeden deli gibi atıyordu. Soğuk terler dökmeye başlamıştı. O an öyle küçük düşürülmüş hissetti ki, oracıkta düşüp ölmeyi yeğlerdi.

"Üzgünüm trafik vardı. Bu yüzden biraz geciktim."

Jarrold, annesinin yanındaki boş sandalyeye oturdu. Kelly, başını kaldırıp, Ryan'a bile bakamıyordu. Öfkeden kudurmak üzereydi. Ryan bunu ona nasıl yapabiliyordu. Üstelik bunun olmayacağını da açıkça söylemişti.

Herkes ona bakıyordu. Hepsisi de onun bu aşağılanmayı hak ettiğini düşünüyor olmalıydılar. Ama Kelly, onlara bu zevki tattırmayacaktı. Bakışlarını Jarrod ve annesine kenetledi.

Ramona Beardsley de, aynı keskinlikle ona bakıyordu. Bakışlarıyla, Kelly'nin ona karşı hiçbir şansı olmadığını anlatıyordu sanki.

Kelly, buna daha fazla katlanamazdı. Daha iyisini hak ediyordu. Kim-senin onun hakkında kötü düşünmesine izin veremezdi artık.

Ryan'a zoraki bir gülümseme gönderdikten sonra, sandalyesinden yavaşça doğruldu. Jarrod ve annesine öfke dolu bir bakış attı. Artık onların küçük oyunlarına katlanmayacaktı. Sırtını dikleştirip, tüm masaya hâkim bir şekilde konuştu.

"Bu kadarı yeter. Burada oturmuş, Ryan'a acıyan bakışlarla bakmanıza, beni yargılamanıza izin vermeyeceğim."

Sonrada Jarrod'a döndü. Gözlerinden ateş saçıyordu.

"Ve sen adi herif. Benden ve çocuğumdan uzak dur. Bir daha asla bana yaklaşmaya kalkma."

Ryan, ayağa kalkmak istedi. Kelly, onu iterek yerine oturttu.

"Sen kal, ne de olsa aileni ve arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmaktan çekinirsin."

Ryan daha bir hamlede bulunamadan, Kelly oradan uzaklaştı.

Kelly, hızla restorandan çıktı. Dışarısoğuktu ve paltosunu yanına almadan hızla sokağa fırlamıştı. Tüm akşam boyunca kendini sıkmaktan başı ağrı-mıştı.

Birkaç dakika boyunca yürüdü. Soğuk içine işlemişti. Sonunda bir taksi durmak için el attı. İlk iki araç durmadıysa da üçüncü araba onu almak için durdu.

Taksiciye adresi söylerken gözlerinden akan yaşlara hâkim olamadı.

Ryan, önce Kelly'nin ardından gitmek istedi. Ancak çok öfkeliydi. Yumruklarını sıkıp, masadan kalktı ve masanın diğer ucundaki Jarrod'a doğru yürüdü. Artık canına tak etmişti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun" diye haykırdı kardeşinin suratına.

Jarrold şaşırıp kalmıştı. O sırada anneleri araya girdi.

"Lütfen ona sinirlenme. Jarrod'ı ben davet ettim. Eğer bu kadınla beraber olacaksan, bazen oturup birbirimize katlanmalıyız. Yoksa artık aileni hayatından çıkaracak mısın?" dedi annesi. "Sence de bu kadın bize yeterince acı çekti mi?"

"Peki, sizin ona çektiğiniz acılar yetmedi. Artık durup bizi ayırmaya kalkmana seyirci kalmayacağım," dedi Ryan. Sonra da arkadaşlarına dönüp selam verdi.

Devon, "Üzgünüm dostum," dedi sessizce.

Ryan, masadan ayrılp, Kelly'i restoranın kapısında bulmak umuduyla hızla dışarı çıktı. Bir an önce ondan özür dilemeliydi.

Kendine kızgındı. Ona asla böyle bir duruma sokmamalıydı. Hızla dışarı çıkıp kapıcıya seslendi.

"Burada hamile bir kadın gördün mü?"

"Evet, efendim, birkaç dakika önce çıktı."

"Ne tarafa gittiğini gördün mü?" diye sordu Ryan adama.

“Özür dilerim ama bilmiyorum efendim,” dedi kapıcı.

Ryan, onun eve gitmiş olmasını umdu. Hızla onu bulmak umuduyla koşmaya başladı. Köşeyi döndüğünde, Kelly’i bir taksiye binerken gördü. Ona seslendiyse de sesini duyurmayı başaramadı.

Hemen bir taksiye atlayıp, evinin adresini söyledi. Koşar adım giriş kapısından geçip, asansöre dindi.

Kapıyı açar açmaz seslendi.

“Kelly, tatlım. Neredesin?”

Yatak odasına girdiğinde, Kelly’i yatağa oturmuş ağlarken gördü. Yüzü solgundu. Çok bitkin görünüyordu.

“Başarabileceğimi düşünüyordum,” dedi Kelly. “Benim hakkımda ne düşünürlerse düşünsünler, seninleyken bunların hepsini geride bırakabileceğimi düşünüyordum.”

“Kelly...”

Kelly, onu bakışları ile susturdu.

“Bütün gece o insanların yargılayan bakışları altında ezildim. Bunu hak etmiyorum Ryan,” dedi Kelly.

Başını kaldırıp, hastalıklı bir kahkaha attı. “Ve sen de beni affettiğini söylüyorsun,” dedi Kelly. Ellerini yumruk yapmış, öfkeyle savuruyordu. Gözlerinden yaşlar akıyor, hıçkırarak ağlıyordu. “Ama ben seni affetmiyorum Ryan. Benim yanında olmadığın, beni koruyup kollamadığın için seni affetmiyorum.”

Ryan, bir adım geri gitti.

“Ne demeye çalışıyorsun Kelly? Neden beni affetmiyorsun?”

“O gün sana anlattıklarım gerçektir. Dizlerimin üzerine çöküp sana yalvardım. Ama sen ne yaptın? Bana bir çek yazıp, beni başından attın.”

Ryan, bir adım daha geri çekildi. Bayılacak gibiydi. O günü hayal meyal hatırlıyordu. Kelly, ona ağlayan gözlerle yalvarmıştı. Bu fotoğrafta bir şeyler yanlış.

Ryan o güne geri dönmek istemiyorum. Kelly’nin sesinde ve gözlerinde gördüğü şeyi yeniden görmekten korkuyordu.

“Kardeşin bana saldırdı. Bana sahip olmaya kalktı. Her yanıma morartmıştı. O an aklıma gelen tek çare sendin, hemen sana koştum. Ama sen ne yaptın? Beni başından attın.”

Ryan, karnına tekme yemiş gibiydi. Göğsü sıkışıyordu. Neredeyse nefes alamayacak hale gelmişti.

“Beni dinlemedin,” dedi Kelly hıçkırıklara boğularak. “Kararını çoktan vermiştin.”

“Şimdi seni dinliyorum Kelly. Neler olduğunu anlat bana. Sana inanıyorum,” dedi Ryan. Kelly’e yaklaşıp, onu yatağa oturmak istedi. Düşmesinden korkuyordu. Ancak Kelly onu iterek kendinden uzaklaştırdı.

Ryan, acı gerçekle yüzleşme zamanının geldiğini anladı. O gün ile ilgili yanlış olan birçok şey vardı zaten. Kelly’nin gözlerindeki o acıyı, kendi öfkesi yüzünden görememişti. Bu şimdi onu öldürüyordu.

Kendi öz kardeşi ona yalan söylemişti.

“Artık bana inanıp inanmaman önemli değil. Sana ihtiyacım olduğunda bana inanmadın. Jarrod bana tecavüz etmeye kalktı. Beni incitti. Ona karşı koydum ve hemen sana geldim. Bana ne demişti biliyor musun? Senin bana inanmaman için elinden geleni yapacağını söylemişti. Bense ona, senin beni sevdiğini ve bana inanacağını söyledim. Meğer ne kadar da yanıltmışım.”

Ryan kendinden nefret ediyordu. O gün Jarrod onu aradığında ona inanmamıştı. Ancak Kelly gelip, tam olarak Jarrod’ın kendisine anlattığı duygu sömürüsü sahnesini andıran şeyler söyleyince ne yapacağını bilememiş ve öfkelenmişti.

“Sana benimle beraber olduğunu söyledi. Çünkü bunun seni çileden çıkaracağını gayet iyi biliyordu.”

“Sana tecavüz etti mi Kelly?” diye sordu Ryan. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. “Bunu denedi. Bana vurdu ve her yanıma morarttı. Bu kadarı yetmez mi? Komik olan ise, onun bebeğine hamile olabileceğinden şüphelenmen,” dedi Kelly.

Kelly, yüzünü ellerinin arasına gömüp, hıçkırarak ağlamaya devam etti. Ryan, gidip ona sarılmak istediye de buna cesaret edemedi.

“Sana güvenebilmeliydim” dedi Kelly ağlayarak. “Sen güvenebileceğim tek insandın. Daha o günün sabahı hamile olduğumu öğrenmiştim ve çok mutluydum.”

“Kelly, çok üzgünüm. Jarrod benim kardeşim. Asla böyle bir şey yapabileceğini düşünmezdim. Daha önce sana karşı böyle bir husumet göstermemişti. İyi anlaştığımızı düşünüyordum.”

Kelly, ağlamaktan şişmiş, donuk gözlerini Ryan’a çevirdi.

“Ama benim onunla yatabileceğimi düşünabiliyorsun.”

Ve sessizlik. Ryan, söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yaptığı hatanın vicdan azabıyla yerine çivilenip kalmıştı. Sevdiği kadını, kardeşinin bir sözüyle ucuz bir fahişe gibi sokağa atmıştı.

Gözleri ve boğazı yanıyordu. Hayatında ilk kez ne yapacağını bilmediği bir durumun içindeydi.

Kelly, elini alnına götürdü. Ryan, onun bayılmak üzere olduğunu düşündü.

“Kelly!”

Ryan, onu düşmeden tutmak için hamle yaptıysa da, Kelly, yine kendini geri çekti.

“Benden uzak dur,” diyebildi son enerjisi ile.

“Kelly, lütfen!”

Şimdi yalvarma sırası ondaydı. Kalması ve onu affetmesi için her şeyi yapmaya hazırdı.

“Seni seviyorum Kelly. Seni sevmekten asla vazgeçmedim.”

“Aşk böyle acıtmamalı,” dedi Kelly. “Aşk güven vermeli.”

Ryan, onu kollarına alıp, her şeyi unutturmak isterdi. Ama çok geç kaldığını biliyordu. Kelly’nin ondan nefret etmesi için çok fazla sebebi vardı. İçinde büyüyen öfkeyi bastıramıyor, kendinden tiksiniyordu.

Kelly, eli alnında, Ryan’ın hemen yanından geçip, kapıya yöneldi. Ryan, ne yapacağını bilemiyordu. Kelly’nin onu terk etmesinden ölesiye korkuyordu. Onu dirseğinden yakaladı.

“Lütfen gitme Kelly!”

Kelly, dönüp Ryan’ın gözlerine baktı.

“Bunu anlamıyor musun Ryan? Bizim bir geleceğimiz yok. Ailen ve arkadaşların bana asla güvenmeyecekler. Böyle yaşayamam. Bunu hak etmiyorum. Seni sevdiğim için sana ve bize ikinci bir şans verdim ama aptalın tekiymişim.”

Kelly, gözlerini kapadı. Başına giren spazmlar yüzünden gözleri karar-maya başlamıştı. Hemen yanındaki dolaba tutunup destek aldı.

“Kelly, iyi misin?”

Kelly, eliyle alnını ovaladı. Bir şeyler ters gidiyordu. Başının böyle ağ-ırmasının tek sebebi yaşadığı duygusal yoğunluk olamazdı.

“Başım...” diyebildi zayıf bir sesle.

Yüzü bembeyaz kesilmişti. Ryan, telaşla onu tutmak için öne atıldı. Ancak yetişemedi. Kelly, sessizce yere yığılıverdi.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

“KELLY!”

Ryan, hemen ona koşup, kollarının arasına aldı. Kelly, kaskatı kesilmiş-ti ve ağzından köpükler geliyordu. Hemen telefona ulaşp, ambulans çağır-mak için acili aradı.

“Ambulansa ihtiyacım var. Nişanlım hamile ve kriz geçiriyor.” Acil servisteki kadın ona sorular soruyor, durumu öğrenmeye çalışıyordu.

Telaş içindeydi. Ne yapacağını bilmiyordu. Bir an sonra Kelly’nin vü-cudu tamamıyla gevşedi. Ryan çıldıracak gibiydi. Hemen Kelly’nin nabzını kontrol etti ve nefes alıyor mu diye göğsünü dinledi.

“Lütfen beni bırakma Kelly. Seni her şeyden çok seviyorum. Sensiz ya-şayamam.”

Ryan çok korkuyordu. Kelly’nin nefesi kesik kesikti. Ne yapacağını bi-lemiyor, kadının ellerini ver yüzünü okşuyordu.

Dakikalar, sonsuzluk gibi geliyordu. Acil servisteki kadın ona sorular soruyor ve cesaretini yitirmemesini söylüyordu. Ancak Kelly hala bilinç-sizdi ve bu yüzden daha da paniğe kapılıyordu.

Bir süre sonra acil müdahale ekibinin geldiğini duydu.

“Buraya gelin” diye haykırdı çaresizlikle.

Adamlar gelir gelmez, Ryan’ı uzaklaştırıp, müdahale ettiler. Ryan, uyuşmuş gibi bir kenarda olan biteni izliyordu. Kelly’i sedyeye koyup, asansöre yöneldiler. Ryan, onları bir hayalet gibi takip ediyordu.

Hastana yolunda, telefonunu eline aldı. Ancak arayacak kimsesi yoktu. En güvendiği kişi olan kardeşi bile ona ihanet etmişti.

Şu anda kendini kaybetmemeli ve güçlü olmalıydı. Kelly'nin ona çok ihtiyacı vardı. Onu bir daha terk etmeyecekti. Kelly'nin ona en çok ihtiyacı olduğu zamanda ona sırt çevirmeyecekti.

Ryan, öylece durmuş, doktoru dinliyordu. Kelly'nin durumu ciddiydi. Kan basıncını düşürmek umuduyla ona ilaç vermişlerdi. Ancak birkaç saat içinde vücudu ilaca tepki vermezse, acil durum prosedürü uygulanacaktı.

"Peki ya bu bebek için riskli değil mi?" dedi Ryan. "Henüz doğum için çok erken."

Doktor, onu rahatlatmak için omzuna dokundu.

"Başka seçeneğimiz yok. Eğer müdahale edip, erken doğumu gerçekleştirmezsek, hem anne hem de bebeğin sağlığını ciddi tehlikeye atmış oluruz. Bebek otuz dört haftalık. Yaptığımız test sonuçlarına göre, ciğerleri yeterince olgunlaşmış olmalı. Bu durumda bebeğin kurtulma şansı gayet yüksek."

Ryan, kendini asla affetmeyecekti. Tüm bunların suçlusu kendisiydi. Ona ilk başta inanmış olsa, Kelly gidip yorucu bir işte çalışmak zorunda kalmayacak, daha sağlıklı bir hamilelik geçirecekti. Üstüne bir de onu bu stresli ortama geri getirmiş ve duygusal olarak onu çok zorlamıştı.

"Peki, Kelly iyi olacak mı?" diye sordu Ryan titreyen sesiyle. Cevabı beklerken nefesini tutmuştu.

"Kelly'nin durumu gerçekten kritik" dedi doktor. "Kan basıncını düşürmek için elimizden geleni yapıyoruz. Bebek ve anne yoğun gözlem altında. Durumda kritik bir değişim olursa diye, bebeği almak için hazırlıklarımızı yaptık. Şimdi yapılacak tek şey, annenin sakin kalmasını sağlamak ve kan basıncının düşmesini beklemek. Aksi halde felç geçirebilir veya onu kaybedebiliriz. Kan basıncı düşürse de doğuma kadar yatak istirahatında kalmalı."

"Anlıyorum," dedi Ryan. "Onu görebilir miyim?"

"Evet, ama dediğim gibi, onu heyecanlandıracak veya üzecek bir şey söylemeyin."

Ryan başıyla onaylayıp, Kelly'nin bulunduğu odaya yöneldi. Bir an için odaya girerse, onu sinirlendireceğinden korkup, duraksadı.

Bir eli kapını kolunda, bir süre öylece durdu. Sonra gözlerini kapatıp, tüm cesaretini topladı ve içeri girdi.

Oda karanlıktı. Sadece banyodan gelen cılız bir ışık huzmesi vardı. Kelly, uzanmış yatıyordu. Her yanına cihazlar bağlıydı.

Sessizce Kelly'nin yanına geldi. Kadının gözleri kapalıydı. Uzun süre onun solgun yüzünü izledi. Yüzünden acı çektiği ve kaygılı olduğu belli oluyordu.

Kelly, hafifçe nefes alıyordu. Göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Bu gece olanlar Ryan'ı çileden çıkarmıştı. İçi acıyordu.

Kelly'nin gerçeği anlatırkenki üzgün yüzünü asla unutmayacaktı. Aylar önce de aynı ifade ile ona kardeşinin yaptıklarını anlatmış, ama Ryan onu dinlememişti.

Bir sandalye çekip, Kelly'nin hemen yanına oturdu. Kelly'nin elini tutup, öptü.

"Çok üzgünüm Kelly. Beni affet," dedi sessizce.

"Ryan, Ryan, dostum uyan."

Ryan, yavaşça gözlerini açtı. Gün ışığı odayı dolduruyordu. İlk gözüne gelen, hala uyuyan Kelly oldu.

Hemşireler gelip serumu değiştirmiş ve yatağı biraz dikleştirmişlerdi.

Boynu tutulmuştu. Hafifçe kafasını çevirince, yanı başında dikilen Devon'ı gördü. Adamın bakışları kaygılıydı.

"Neler oldu?" diye sordu Devon alçak sesle. Kelly'i uyandırmak istemiyordu.

Ryan, yerinden kalkıp, Devon'a kapıyı işaret etti. İkisi beraber odadan çıktılar. Ryan, koridora çıktıklarında sordu:

"Burada ne arıyorsun?"

"Dün akşam olanlar çok ağırdı," dedi Devon. "Seni aramaya çalıştık, ama ulaşamadık. Sonra da dairene gidip bakmak istedik. Kapıcı bize olan biteni anlattı. Kelly'nin iyi olup olmadığını öğrenmek istedik."

Ryan gözlerini kapadı. Çok yorgun ve bitkin hissediyordu.

"Hey dostum, otursan iyi edersin," dedi Cameron arkadan belirip. "Ne zamandır bir şeyler yemiyorsun?"

"Bizi durumu anlatmak ister misin?" diye sordu Devon.

Ryan, arkadaşlarının yüzüne şöyle bir baktı.

"Hayatımda yaptığım en büyük hatayı size nasıl anlatabilirim bilemiyorum," dedi Ryan.

"O kadar kötü ha?" dedi Cam.

"Düşündüğünüzden daha da kötü."

"Kelly düzelecek mi?" diye sordu Dev.

“Keşke bilebilsem. Tüm bunların suçlusu benim. Bunu ona ben yaptım. Nasıl bir adam sevdiği kadına bunu yapabilir?”

Cam ve Devon’un bakışları değişti.

“Dostum, bütün hikâyeyi bilmiyorum, ama kendini böyle suçlamamalıydın” dedi Devon.

“Kardeşim ona tecavüz etmeye kalkmış. Kelly, gelip hikâyeyi bana anlatmadan önce, Jarrod beni arayıp, Kelly ile yattıklarını, vicdan azabı duyup, bunu ona söylemek istediğinde ise, Kelly’nin onu tehdit ederek, tecavüzle suçladığını söyledi. Ben de buna inandım. Öz kardeşimin böyle bir şey yapabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Kelly bana yalvardı. Her şeyi açıklamaya çalıştı. Ona inanmadım. Üstüne bir de çek yazıp, onu hayatımdan çıkarıp attım.”

Devon ve Cam, şaşkınlıkla onu dinliyorlardı.

“Böyle bir şeyi ona nasıl yapabildim. Bir de utanmadan dün yemekten önce ona, kendisini affettiğimi söyledim. Düşünsenize, hiç yapmadığı bir şey yüzünden onu affettiğimi söyledim.”

Ryan, sinirleri bozuk bir şekilde gülmeye başladı.

“Korunmak ve yardım istemek için bana geldi. Bense ona sırt çevirdim. Onu affetmeyeceğimi söyledim.”

Devon, elini Ryan’ın omzuna koydu.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum Ryan,” dedi sessizce. Onu sevdiğini biliyorum.”

“Onu sevdim ve her zaman seveceğim. Ama bunu ona ben yaptım. Ona çok büyük acılar çektirdim. Artık bana asla güvenmeyecek.”

“Birileri o küçük yılana gününü göstermeli,” diye kükredi Cameron.

Ryan başını kaldırdı. Gözlerinden öfke saçıyordu.

“Jarrod asla ona yaklaşamayacak. Eğer bir daha onu incitmeye kalkarsa onu öldüreceğim.”

“Ryan, sakın ol,” dedi Devon. “Biliyorum çok sinirlisin ve hakkın da var. Ama kendine zarar verecek bir şey yapma. Kelly’nin sana ihtiyacı var. Ona hapisteyken faydan dokunmaz.”

“Bundan öyle kolay kurtulmasına izin veremem,” dedi Ryan. “Kelly’i yaraladı. Onu incitti.”

“Seninle geliyorum,” dedi Cam.

Ryan, “Hayır,” dedi.

“Seçeneğin yok dostum. Ya beraber gideriz ya da polisi ararım. Onu dövmene izin vereceğim. Ama öldürmene değil. Eğer polisi ararsam, onu dövmene izin vermezler.”

Devon iç geçirdi.

“Ne yapacaksan, Kelly, uyanmadan yapsan iyi edersin. Sonra kendine bir çeki düzen ver. Kelly’nin seni böyle görmesini istemezsin. Dağılmış durumdasın.”

“Devon Kelly ile kalsın,” dedi Cam. Biz gidip Jarrod’a haddini bildiririm ve hemen geri dönelim. Sonra da tüm bunları geride bırakmak ve Kelly’e kendini affettirmek için uğraşırsın.”

Kelly onu belki de hiçbir zaman affetmeyecekti. Ama Ryan, ne olursa olsun, ailesinin onu bir daha incitmesine izin vermeyecekti.

Şimdi gidip, kardeşine dünyanın kaç bucak olduğunu göstermenin zamanıydı.

KardKedi

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

KAPIYI açtığında Jarrod'ın yüzündeki ifade bir anda değişti. Ryan'ı beklemiyordu anlaşılan. Daha bir şey söyleyemeden Ryan onu yakasından tuttuğu gibi içeri fırlattı.

"Ne yapıyor..."

Ryan'ın yumruğu cümlesini bitirmesine izin vermedi. Cam, dikkatle olanları izliyordu. Ryan kontrolünü kaybederse onu durduracaktı.

Jarrod, yediği yumruğun etkisiyle yeri serilmişti. Ağzından gelen kanı yere tükürdü.

"Ne yaptığını sanıyorsun Ryan?"

"Neden yaptın bunu?" diye sordu Ryan öfkeyle. "Neden?"

Jarrod'ın ifadesi soldu. Dudaklarını büzdü. Gözleri donuklaştı. En azından Ryan'ın neden bahsettiğini biliyormuş gibi yapmamıştı.

Jarrod, ağzındaki kanları elinin tersi ile silerek ayağa kalktı.

"Bir anlamı olmayacağını biliyorum ama özür dilerim," dedi.

"Özür mü dilersin? Yaptığın onca şeyden sonra bir özürle bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Kelly'e tecavüz etmeye kalktın. Bana yalan söyledin. Evleneceğim kadına bunu nasıl yaparsın ha? Sen benim öz kardeşimsin."

"Her şey annemin başının altından çıktı," dedi Jarrod kendini toparlamaya çalışırken. "Senin Kelly'e evlenme teklif ettiğini öğrendiğinde deliye döndü. Onun gözünde Kelly, bir sokak kedisinden farksızdı. İlk başlarda buna alışır ve sonunda kabullenir sanıyordum. Ama öyle olmadı. Benden Kelly'e gidip para teklif etmemi istedi. Eğer Kelly bunu kabul etmezse,

onun üzerine gidecek ve korkutacaktım. Sana yemin ederim ki ona tecavüz etmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece bizim beraber olduğumuzu düşünmen yeterliydi."

"Bu çılgınlık," dedi Cameron kendini tutamayarak.

Ryan'ın tüm uzuvları uyuşmuş gibiydi. Duyduklarına inanamıyordu. İnsanın öz annesi böyle bir şey yapmaya neden kalkışmıştı ki? Bir insan, diğer bir insandan bu kadar nefret edebilir miydi?

"Dün akşam beni yemeğe davet eden de oydu," diye devam etti Jarrod. "Önce gelmek istemedim. Seni ve Kelly'i kızdırmak istemiyordum. Ama annem ısrarla, beni, senin davet ettiğini, Kelly ile olan sorunu aşmak istediğin için bizi yüzleştirmek istediğini söyledi. Ben de sen ve Kelly'nin geçmişi unutmak istediğinizi duyunca çok sevindim ve geldim. Yeniden bir aile olmak istiyordum, hepsi bu Ryan."

Ryan, yumruklarını gevşetti. Ondan ve annesinden tiksiniyordu.

"Siz benim ailem olamazsınız. Benim ailem Kelly ve bebeğimiz. Bir daha seni görmek istemiyorum. Eğer Kelly'nin yanına yaklaştığını duyar sam, seni buna pişman ederim."

"Ryan, lütfen... Bunu yapma," dedi Jarrod çaresizce.

Ryan, kapıdan çıkmak üzereyken durup, arkasını döndü.

"Kelly de sana böyle yalvardı değil mi? Sana yapmaman için yalvardı. Peki, sen durdun mu?"

Jarrod, utançtan kıpkırmızı olmuş yüzünü saklamak için başını önüne eğdi. Ryan'ın gözlerine bakmaya cesareti yoktu.

"Hadi gidelim buradan," dedi Cameron.

Dışarı çıktılar. "Sen git," dedi Ryan, Cam'e. "Ben bir taksi tutup annemi görmeye gideceğim."

"Benim gelmemi istemediğine emin misin?" diye sordu Cam.

"Bu işi yalnız başıma halletmeliyim."

Ryan, annesinin oturduğu evin kapsını çaldı. Hizmetçi kapıyı açar açmaz içeri daldı.

Oturma odasına geçip, annesini bekledi. Kadın birkaç dakika sonra çıkageldi.

"Ryan? Bir sorun mu var? Geleceğinden haberim yoktu!" dedi annesi, telaşlanmıştı.

Bir süre annesine baktı Ryan. Kendisini doğuran kadının nasıl böyle bencil ve düşüncesizce bir davranışta bulunduğu hala akıl sır erdiremiyordu. Nasıl olup da masum bir insanın hayatıyla böyle oynardı?

Olan onca şeyden sonra, nefretini nasıl kelimelere dökeceğini bilemiyordu Ryan. Damarlarındaki kan, bir asit gibi yakıyordu onu. Güveninden bir an bile kuşkuya düşmeyeceği ailesinden büyük bir darbe yemişti. Nasıl böyle şeytani bir plan yapabilmişlerdi?

Kelly, ona güvenmişti, onun desteğini istemişti. Ryan, kendisinin de ailesinden farklı olmadığını düşünmeye başladı. Kendinden ve ailesinden tiksiniyordu.

“Ryan?” diye seslendi annesi tekrar. Ryan’ın bakışlarındaki anormalliği fark etmişti.

Kadın elini uzatıp ona dokunmak istedi.

“Sakin bana dokunma,” dedi Ryan sakın bir ses tonuyla. “Ne yaptığını biliyorum. Senin ve Jarrod’ın oynadığınız oyundan haberdarım. Seni bunun için asla affetmeyeceğim.”

Annesi kendinden emin, kollarını göğsünde bağladı.

“O senin beraber olabileceğin bir kadın değil Ryan. Sen sadece aşk sarhoşusun ve bunu göremiyorsun. Seni bedeni ile kendine tutsak etmiş. Tek istediği parandan yararlanmak.”

“Kelly bunu hak etmiyor anne. Şu an hastanede yatıyor. O kadın benim bebeğimin, seninde torununu taşıyor karnında. Jarrod’ı ona saldırmaması için gönderdiğinde de hamileydi. Kim böyle bir şeyi yapmaya cesaret edebilir ki?”

“Çocuklarımı korumak istediğim için pişman değilim. Bunu yine yapmam gerekse, hiç çekinmeden yine yaparım. Sen de baba olduğunda bunu anlayacaksın. Çocuğunun, hayatının hatasını yapmasına seyirci kalamazsın. Birkaç yıl sonra ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın.

Ryan, duyduklarına inanamıyordu. Annesi bir de kalkmış, yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışıyordu.

“Umarım hiçbir zaman senin gibi bir ebeveyn olmam anne. Masum bir insanı incitmeye kalkmak ne zamandan beri çocuklarını korumak oldu. Kelly’nin bizim ailemizi hak etmediğini söylüyorsun. Asıl bizim şeytani ailemiz onu hak etmiyor. O gördüğüm en iyi insanlardan biri. Sen asla onun gibi biriyle boy ölçüşemezsin.”

Annesinin gözlerini öfke bürümüştü.

“Sen sadece uçkunun peşinden gidiyorsun Ryan. Birkaç yıl sonra yaptığın hatanın farkına varacaksın. Sen daha iyilerine layıksın.”

Ryan neredeyse nefes alamıyordu. Çok öfkeliydi. Yıllarca anne dediği bu kadından şimdi nefret ediyordu.

“Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun artık. Beni ve Kelly’i zehirlemene izin vermeyeceğim.”

“Öfkeli olduğun için böyle konuşuyorsun,” dedi annesi.

“Hayır, aklım gayet başımda. Artık benim annem değilsin. Seni asla affetmeyeceğim. Benden ve Kelly’den uzak dur. Bebeğimizden de.

Annesi duydukları karşısında donup kalmıştı. Acınacak haldeydi. Ama Ryan, onun yaptıklarını affetmeyecekti.

“Sana söyleyecek başka bir şeyim yok,” dedi arkasını dönüp giderken.

Annesi ağlamaya başladı. Onu durdurmak istedi. Ancak Ryan kararlıydı. Kapıdan çıktı ve bir daha arkasına bakmadı.

Evin önünde onu bekleyen taksiye bindi. Hastaneye geri dönüyordu. Kelly’nin ona ihtiyacı vardı.

Belki de Kelly onu asla affetmeyecekti. Ama onu ve çocuğunu bir daha yalnız bırakmamaya kararlıydı. Sahip olduğunu tek aile onlardı. Ryan, çocuğuna asla aynı acıları yaşatmayacaktı.

KaraKedi

Kelly uyandığında ortalık sessiz ve sakindi. Artık kulaklarında o sağır edici çınlamayı duymuyordu. Baş ağrısı da geçmişti. Artık başı çatlayacakmış gibi hissetmiyordu.

Nerede olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Bir hastane odasıydı bu. O geceyi hatırlamaya çalıştı. Son hatırladığı şey gözlerinin karardığı ve yere yığıldığıydı. Refleksle elini karnına götürdü. Acaba bebek iyi miydi?

Gözlerini kırıştırdı. Odada sadece banyodan süzülen ışık vardı. Akşam saatleri olmalıydı.

Başını yana çevirdi. Yanındaki sandalyede oturan Ryan’ı gördü. Adamın gözleri neşe ile parlıyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Ryan fısıltıyla.

“Uyuşuk hissediyorum. Ama artık başım ağrımiyor. Bileklerim hala şiş mi?”

Ryan, dikkatlice Kelly’nin ayak bileklerini kontrol etti.

“Sadece biraz. Eskisi kadar kötü değiller. Sana ilaç tedavisi uygulandı. Bebeği de sürekli gözlem altında tuttular.”

“Bebek nasıl?” diye sordu Kelly korkuyla.

“Şimdilik iyi. Ancak durumun kötüye giderse sezaryen yapacaklar.”

Kelly, rahatlayıp, gözlerini kapadı. Ryan, eğilip onu alnından öptü.

“Lütfen kaygılanma Kelly. Sakin kalmalısın. Her saat başı kontrole geliyorlar. Doktor, bebeğin durumunun gayet iyi olduğunu söyledi. Kilosu da normalmiş.”

Kelly, hala yorgun hissediyordu. Neyse ki bebeğin durumunun iyi olduğunu öğrenmişti. Tanrıya bunun için teşekkür etti.

“Sana göz kulak olacağım Kelly” dedi Ryan. “Bebeğimize ve sana kimse zarar veremeyecek.”

Gözyaşları Kelly’nin yanaklarından süzölmeye başladı. Tartışacak gücü yoktu. İçinde bir şeyler kırılmıştı ve nasıl düzeltebileceğini bilmiyordu.

Aşkları onları kurtarmaya yeter miydi bilmiyordu Kelly. Çok fazla acı çekmişlerdi. İnişler ve çıkışlar yaşamışlar, birbirlerini yıpratmışlardı.

“Burada mı kalacağım? Yoksa eve gidebilir miymişim?” Bunu söyleyince bir an *ev* ile nereyi kastettiğini bilemedi Kelly. Gidecek hiçbir yeri yoktu ve Ryan ile olan ilişkileri kocaman bir soru işaretine dönüşmüştü.

“Doktor henüz buna karar vermedi. Birkaç test daha yapacaklar. Kan basıncının tekrar yükselmesinden korkuyorlar. Eve gitsen bile doğuma kadar yatakta kalman gerekebilir.”

Kelly’nin yüzündeki ifade kaygılı görünüyor olmalı ki, Ryan, eğnıp onu tekrar alnından öperek sakinleştirmeye çalıştı.

“Lütfen kaygılanma Kelly. Ben her şeyi halledeceğim. Sıcak bir yere gideceğiz. Sadece uzanıp, denizi ve güneşini seyredecek ve iyi besleneceksin. Sana özel bir bakıcı tutacağım, her an tıbbi gözlem altında olmanı istiyorum,” dedi Ryan, Kelly’nin saçlarını okşayarak. Ancak Kelly’nin ifadesinde bir değişiklik olmamıştı. Hatta şimdi kaşları biraz daha çatılmıştı.

Kelly’nin başına yine ağrılar saplanmaya başlamıştı.

“Ryan, öylece kaçıp, sorunlarımızdan kurtulamayız. Nereye gidersek gidelim, geçmişimiz bir hayalet gibi bizi takip edecek.”

Ryan, şefkatle Kelly’nin saçlarını okşadı.

“Şu an tek yapmamız gereken sağlığına odaklanmak. Üzerindeki stresi ve sıkıntıyı en aza indirmeliyiz. Bunu çocuğumuz için yapmalıyız. Şimdi artık dün olan bitenler hakkında konuşmanı veya düşünmeni istemiyorum Kelly.”

Kelly, ağzını açıp bir şeyler söyleyecek oldu. Ryan, onu öperek susturdu. Dinlenmesini istiyordu.

“Biliyorum sorunlarımız katlanarak artıyor Kelly, ama şu anda tek odaklanmamız gereken şey bebeğimiz. Kim bilir kaç kez bunu söyledim.

Ama bu kez farklı. Her şey güzel olacak. Aramızdaki tüm sorunları çözeceğiz. Kimsenin bize müdahale etmesine izin vermeyeceğiz.”

Kelly, onun gözlerine bakarken, Ryan’ın kendisi ve bebeği hakkında gerçekten de kaygılandığını görebiliyordu. Daha fazla direnmedi. Başıyla onayladı.

Şimdi gündemlerindeki en önemli konu, yakında doğacak olan bebekle-riydi.

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

“BAYAN Christian’ı taburcu etmek konusunda kararsız olduğumu söylemeliyim” dedi doktor. “Çok iyi ilerleme gösterdi. Kan basıncı normal seviyelerde. Bebeğin durumunda da kritik bir şey göremiyorum. Çocuğu bu haliyle sağlıklı bir şekilde doğurabilir. Ancak yine de onu taburcu etme konusunda kararsızım.”

Ryan, sıkıntılı bir şekilde şakaklarını ovdu.

“Peki, fikrinizi değiştirmek için ne yapabilirim? Kelly burada kendini hiç mutlu hissetmiyor.”

Doktor geri adım atacak gibi değildi.

“Ben de işte bu yüzden onu göndermek istemiyorum. En azında burada gözetim altında. Onun moralinin iyi olmadığını görebiliyorum ve stres düzeyinin artmasını istemiyorum. Eğer onu götürürseniz, dışarıda hiçbir şekilde stres altında bulunmayacağına garanti vermelisiniz.”

“Eğer gitmesini onaylarsanız, onu tropikal bir adaya, parmağını bile kıpırtmayacağı bir yere götüreceğim. Uçakta bize eşlik etmesi için bir tıbbi ekip ayarlayabilirim. Ayrıca gittiğimiz yerde de yedi-yirmi dört gözetim altında olmasını sağlayabilirim.”

Doktor bir süre Ryan’ın söylediklerini düşündü.

“Belki bu iyi bir fikir olabilir. Burası soğuk ve iç sıkıcı. Belki de sıcak hava ona iyi gelecektir. Depresyondayken doğum yapması bebek için de kendisi için de iyi olmaz.”

Ryan, Kelly’nin mutlu olmasını her şeyden çok istiyordu. Onu tekrar gülümserken görmek için her şeyi yapardı.

“Siz onu taburcu edin yeter. Hemen şehirden ayrılmak için hazırlıklara başlayacağım. Onun için en iyisini istiyorum. Onu mutlu etmek için elimden geleni yapacağım.”

Doktor bir süre Ryan’a baktı.

“Size inanıyorum Bay Beardsley. Şimdi, onun için ayarlayacağınız özel doktorun ve gideceğiniz yerdeki hastanenin adını bana verin. Kelly’nin tıbbi durumu ayrıntılı olarak onlara göndereceğim. Ayrıca herhangi bir terslik olduğunda, bebeği sezaryenle almaları için hazır olmalarını salık vereceğim. Ama önce, bunun için iyi eğitilmiş bir personele sahip olup olmadıklarını öğrenmeliyim.”

“Teşekkürler doktor,” dedi Ryan. “Kelly ve ben bu iyiliğinizi asla unutmayacağız.”

“Ona iyi bak yeter” dedi doktor. “Onun gibi genç bir kadını böyle mutsuz görmek istemiyorum.”

Ryan başı ile onayladı. Şüphesiz ona iyi bakacaktı. Bir kez ona sırt çevirmiş olabilirdi, ancak bunu asla tekrarlamayacaktı. Sonsuza kadar uğraşması gerekse de onu yine mutlu edecekti.

KaraKedi Kelly, hastane odasında, bir sandalyeye oturmuş, camdan dışarıyı izliyordu. Kar yağmaya başlamıştı. Odası sıcak olmasına rağmen, bir an titrediydi.

“Battaniye ister misin?” diye sordu Ryan.

Kelly, arkasının döndü. Ryan’ın bu kadar kısa sürede dönmesini beklemiyordu. Adam onu yalnız bırakmamak ve her ihtiyacını hemen karşılamak için, yanından ayrılmamaya özen gösteriyordu.

“Seni korkuttuysam özür dilerim,” dedi Ryan.

“Hayır, korkutmadın. Sadece geldiğini duymadım o kadar” dedi Kelly gücünü toplamaya çalışarak.

Ryan, onun yanına gelip, sandalyesinin önünde eğildi.

“Doktorla konuştum. Seni götürmeme razı geliyor.”

Kelly’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Tabi, bazı şartları var. Sağlığın konusunda hala endişeli ve bazı ayarlamalar yapmamızı istiyor,” dedi Ryan.

“Ne gibi?”

“Sen hiç merak etme. Ben her şeyi ayarladım bile. Sadece sağlığına odaklan ve gücünü geri kazanmaya çalış,” dedi Ryan.

Kelly, ne diyeceğini bilemiyordu. Bayıldığı günden beri sanki bir sis bulutunun içinde yaşıyor gibiydi. Hiçbir şey net değildi sanki. Tartışacak veya karşı çıkacak gücü kendinde bulamıyordu. Başı ile onaylamakla yetindi. Ryan, konuşmaya devam etti:

“Şehirden ayrılıyor. Bir ambulans bizi hava alanına götürecek ve orada bizi bekleyen acil müdahale ekibi ile Aziz Angelo adasına gideceğiz,” dedi Ryan.

Kelly, tüm gücünü toplayıp, itiraz etti.

“Ryan, doğuma daha haftalar var. Bu kadar uzun süre New York’tan uzak kalamazsın. İşin, evin, tüm hayatın burada,” dedi Kelly.

Ryan, onun ellerini tuttu.

“Benim tüm hayatım sensin. Şu anki önceliğim sen ve bebeğimiz. Hem benim yokluğumda işleri idare edebilecek bir sürü insan var. Ayrıca yeni otelin inşaatına yakın olacağım. Bu durumda herhangi bir müdahale gerektiğinde hemen işe el koyabileceğim.”

O gece ile ilgili hiçbir şey konuşulmadı. Ne kardeşinden, ne de annesinden bahsetti Ryan. Belli ki müthiş bir suçluluk duyuyordu. Kelly de konuyu açmadı. Bir başka sinir krizini daha kaldıramayacağını gayet iyi biliyordu.

Ne zaman tüm o olanlar aklına gelecek olsa, bebeğini sağlığını düşünüyordu ve duygularını bastırıyordu. İtiraz edip, tartışmaktan kaçınıyordu. Buna ne gücü, ne de isteği vardı.

“Kelly? Ne düşünüyorsun?” diye sordu Ryan.

Kelly, Ryan’ın kaygı dolu bakışlarını yakaladı. Adam sanki onun aklından geçenleri okumaya çalışıyordu. Kelly biliyordu ki, elinden gelse Ryan, onun düşüncelerini de kontrol eder ve onu kötü düşüncelerden arındırırdı.

“Sadece yorgunum,” dedi Kelly. Kalbi kırık ve ne istediğini bilmiyordu. Sadece bebeğini düşünüyordu.

Hiçbir şeyi açıklamaya gücü yoktu. En iyisi susmaktı.

Ryan, onun yanağını okşadı.

“Yorgun olduğumu biliyorum Kelly. Bu yüzden seni buradan götürmek istiyorum. İzin ver sana göz kulak olayım. Geçer sefer adada çok mutluydun. Yine öyle mutlu olmanı istiyorum.”

“Bebek doğana kadar orada kalmak istiyorum,” dedi Kelly.

Bebeğini burada doğurmak istemiyordu. Ondan nefret eden insanların arasında bulunmak istemiyordu. Bebeğinin bu acılara şahit olmasına izin veremezdi.

“Hiç merak etme. Her şeyi ayarladım,” dedi Ryan.

Kelly’nin gözleri hafifçe ıslıdı.

“Bana güven Kelly. En azından şu anda bana güvenmelisin. Buna senin de benim de ihtiyacım var.”

Kelly, bebeğin doğumundan sonra bile adada kalabileceğini düşündü. Ryan, aralarında artık bir ilişki olamayacağını görmüş olmalıydı. Bebeği ile birlikte o adada yaşayabilirdi Kelly. Çok bir şey ihtiyacı yoktu. Başlangıçta küçük bir ev ona yeterdi. Sonra sağlığını kazanınca yine garsonluk yapabiliirdi. Ağır işlerden asla çekinmezdi. Yeter ki o ve bebeği mutlu olsun.

Hem sonra Ryan da çocuğunu istediği zaman görebilirdi. Sonuçta özel bir uçağı ve adada bir tatil köyü vardı.

Kendine bir amaç bulmanın cesareti ile başıyla onayladı. Artık bir planı vardı.

Ryan, çok rahatlamıştı. Kelly’i öpmek için eğildi. Ancak Kelly başını çevirince, onu sadece yanağından öpebildi.

“Bir süre seni yalnız bırakacağım. Son ayarlamaları yapmam gerekiyor,” dedi Ryan. “İhtiyacımız olan her şeyi ayarlayacağım. En kısa sürede geri gelirim. İstedğin bir şey var mı?”

Kelly, başını sağa sola salladı. Ryan, ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldi. Tam çıkacakken durup, arkasını döndü.

“Seni tekrar gülümserken görmek için elimden geleni yapacağım Kelly.”

Sonra da sessizce çıkıp gitti. Kelly, yağın karı izlemeye koyuldu. Bakışları hala boş ve yorgundu.

Yolculukları sorunsuz geçti. Ryan, adada bir villa kiralamıştı. Her şey ayarlanmıştı. Hava alanında onları bir doktor karşılayıp, muayene etti. Ayrıca özel bir hemşire, sürekli olarak Kelly’e eşlik edecekti.

Kaldıkları villa nefes kesiciydi. Her yerde çiçekler vardı ve kumsal ayaklarının altındaydı. Kelly buna sevindi. İstedği zaman plaja inip, geri gelebilirdi.

Ryan, onu içeriye kadar taşımakta ısrar etti. Oturma odasında büyük bir kapı vardı. Bu kapı verandaya açılıyordu. Verandanın önünde sahile giden, küçük, taşlı bir patika vardı.

Ryan, ona oturmasını rica ettiyse de, Kelly verandaya çıkmak istedi. Denizden esen meltemi ciğerlerine çekti. Her şey harikaydı. Tuzlu deniz havası şimdiden ona iyi gelmişti.

“Burası çok güzel,” dedi Kelly sessizce.

Ryan gülümsedi.

“Beğenmene sevindim. Çünkü burası artık senin.”

Kelly, bir an için dona kaldı. Ryan’a uzun süre sessizce baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Anlamadım?”

Ryan, onun elinden tutup, verandadaki koltuğa oturttu ve hemen yanına da kendisi oturdu.

“Burayı bizim için satın aldım. Burası senin evin,” dedi Ryan.

Kelly, ne diyeceğini bilemiyordu. Uzun süredir yaşadığı uyuşukluktan kurtulduğunu hissetti. Sanki sıcak hava, içinde bulunduğu buzdan hapishaneyi eritmeye başlamıştı. Her şeyi daha net görüyordu. Ryan’ın onu mutlu etmek için gösterdiği çabayı ve gözlerindeki umudu daha iyi görebiliyordu. Ryan, bakışları ve yaptıklarıyla ondan af diliyordu.

“Ama Ryan. Sen New York’ta yaşıyorsun. Tüm hayatın orada. Ailen, işin, arkadaşların, hepsi New York’ta. Burada birkaç mutlu gün geçirdik diye buraya taşınamazsın,” dedi Kelly.

“Öyle mi?” diye meydan okudu Ryan.

Ryan, onun ellerini tuttu.

“Bilmediğin birçok şey var Kelly. Sen hastanedeysen stres yapmaman için sana söylemediğim şeyler var. Annem ve kardeşimi tamamen hayalimden çıkardım. Artık ne sana, ne bana, ne de bebeğimize zarar veremeyecekler.

“Ah, Ryan.” Kelly’nin gözleri doldu. Her ne kadar ailesinden nefret etse de, hiçbir şeyin böyle sonlanmasını istememişti.

Ryan, eliyle, Kelly’nin gözyaşlarını sildi.

“Kelly, sakın ama sakın onlar için gözyaşı dökme. Onlar buna değmezler. Buna pişman değilim. Pek pişmanlığım, daha ilk elden onların seni incitmesine izin vermemdir.”

“Ama Ryan. Bunu benim için yapmana izin veremem. Onlar senin ailen. Belki şimdi onlara kırgınsın, ama bir yıl ya da beş yıl sonra ne olacak? Ya günün birinde bunlar için beni suçlarsan?”

“Bunun sorumlusu sen değilsin Kelly. Sen hiçbir şey yapmadın. Yaptıkları şeyler yüzünden onlardan nefret ediyorum. Onlar kimsenin sevgisini veya saygısını hak etmiyorlar. Çocuğumuzun onların zehirli bakışlarına maruz kalmasını istemiyorum. Bu benim kararım Kelly. Sana yaptıklarından sonra onları affedeceğimi beklemiyordun herhalde.”

Kelly gözyaşlarını tutamıyordu. Ryan’ın ailesini bir daha görmek istemiyordu ancak, Ryan’ın bu acıları çekmesini ve ailesinden yoksun kalmasını istemezdi.

“Onlardan bahsetmeyelim artık” dedi Ryan. “Artık annemin ve Jarrod’ın benim için bir değeri yok. Ben, bizim geleceğimizden bahsetmek istiyorum. Beni affedebilecek misin Kelly?”

Ryan, yerinden kalkıp, Kelly’nin önünde eğildi. Ellerini tutup, gözlerinin içine baktı.

“Bir zamanlar dizlerinin üzerine çöküp bana yalvarmıştın. Sana inanamamı istemiştin. Sana sırt çevirmemen için yalvarmıştın. Şimdi sıra bende Kelly. Seni hak etmiyorum. Beni asla affetmezsen seni suçlamam. Ama seni seviyorum Kelly. Seninle yaşamak, bu adada beraber yaşlanmak istiyorum. Her şeyden uzak, çocuğumuzla mutlu olmak istiyorum.”

“Burada mı yaşamak istiyorsun?” diye sordu Kelly şaşkınlıkla. Duyduklarına inanamıyordu.

Ryan, başı ile onayladı. Elleri titriyordu.

“Bu evi o yüzden aldım. Hastanede her şeyi ayarladım. Bebeğimizin sağlık olması için her şeyi yapacağım. Yeniden başlamak istiyorum Kelly. En baştan. Yalvarırım bana bir şans ver. Beni yine sevmen için her şeyi yapmaya hazırım.”

Kelly’nin kalbi neşe ile atmaya başladı. İçinde bir şeyler değişiyordu. O karanlık duygular uçup gidiyordu sanki. Acı ve umutsuzluk, yerini aşk ve umuda bırakıyordu.

Bu kez duygularını bastırmayacaktı.

Kelly, Ryan’ın yüzünü avuçlarına aldı. Onun gözlerinden süzülen yaşları görünce dayanamadı. Adamın gözlerinde çaresiz bir acı ve küçüğe olsa bir umut ışığı vardı.

“Seni her şeyden çok seviyorum,” dedi Kelly. “Uzun zaman çok öfkeliydim ve sürekli senden nefret ettiğimi söyleyip durdum kendime. Ancak ben öfkeyle yaşayamam Ryan. Özellikle de konu sen olduğunda. Artık seni özgürce sevmek istiyorum. Aşkımızı dağlara taşlara haykırmak istiyorum.

Ryan gözlerini kapatıp, gözyaşlarını saklamak için başını önüne eğdi. Sonra da başını kaldırıp, Kelly’nin gözlerinin içine baktı. Şimdi kırılgan, küçük bir çocuğu andırıyordu.

“Eğer sana söylediğim tüm o kötü sözleri unutmaya söz verirsen, bana güvenmediğin için sana olan kızgınlığımı unutacağıma söz veriyorum,” dedi Kelly.

“Ah, Kelly. Bana söylediğin her şeyi hak etmiştim. Sana yaptığım şeyi yüzünden kendimi asla affetmeyeceğim.”

Kelly, eğilip, onu öptü. Ryan’ın yanaklarından süzülen gözyaşlarını sil-di ve ona gülümsedi.

“İkimizde hatalar yaptık. Ama asla vazgeçmedik Ryan. Şimdi yaşadıklarımız bizi daha da güçlü kılacak. Ama benim için aileden, doğup büyüdüğün şehirden ve arkadaşlarından uzak kalman beni incitiyor. Ama öte yandan, beni bu kadar sevdiğin için çok mutluyum Ryan. Sensiz yaşamak istemiyorum. Artık sana duyduğum aşkı inkâr etmeyeceğim. Senin de beni sevdiğinden ilk kez bu kadar eminim. Bir daha o kötü günlere dönmeyelim olur mu?”

Ryan, tüm bunları duyar duymaz ona sıkıca sarıldı. Tüm olan bitene rağmen yine beraberdiler. Çok zorlu sınavlardan geçmişler, ama sonunda başarmışlardı.

Ryan, onu sevdiği sürece, Kelly onu affederdi. Uzun süredir ilk kez kendini mutlu hissediyordu Kelly. Sanki hafiflemiş ve özgürleşmişti.

“Seni seviyorum Kelly. Her zaman sevdim ve sonsuza kadar seveceğim. Yokluğunda her gece seni düşündüm. Nerede olduğunu, nasıl yaşadığını merak ettim. Arkadaşlarım benim deli olduğumu düşünüyor. Ama seni bulmalıydım. Çünkü sensiz yaşayamayacağımı anlamıştım. Sensiz hayatımın hiçbir anlamı yoktu.”

Kelly’nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Sence birbirimiz artık değiştiremeyeceğimiz şeyler yüzünden suçlamayı bırakıp, sonsuza kadar mutlu yaşayabilir miyiz? Sen, ben ve bebeğimiz için bunu yapabilir miyiz?”

Ryan, Kelly’nin yüzünü okşadı.

“Bunu yapabileceğimize tüm kalbimle inanıyorum.”

İkisinin de gözlerinin içi gülüyordu.

“Evlen benimle Kelly. Hemen bugün, burada, bizim kumsalımızda.”

“Bizim kumsalımız. İşte bu kulağa çok hoş geliyor,” dedi Kelly. “Evet, seninle evlenmek istiyorum. Seni seviyorum ve daima seveceğim. Sensiz benim de hayatımın bir anlamı yok.”

Saatlerce kumsala açılan verandada oturdular. Çocuklarını nasıl büyüteceklerinden bahsettiler. Gülüp, eğlendiler.

Güneş batıp ay gökyüzünde yerini aldığı anda, kalkıp, kumsala doğru yürüdüler. Kıyıya vuran dalgaların müziği eşliğinde uzun süre dans ettiler.